

W.E. JOHNS

**BIGGLES
A POKLAD
MADAGASKARU**

rio FESS

W. E. JOHNS

**BIGGLES
A POKLAD
MADAGASKARU**

Riopress 1998

BIGGLES A PIRÁTŮV POKLAD

Letecký detektiv Bigglesworth a členové jeho skupiny z operačního střediska Speciálního leteckého útvaru se právě chystali na oběd, když se ve dveřích objevila tmavá, bystrá a čilá tvář.

„Ale, ale. Podívejte se koho nám sem vítr zavál,“ zvolal vesele Ginger Hebblethwaite.

„Nazdar Marceli. Co tě sem přivádí?“ zdravil nečekaného návštěvníka Biggles.

Marcel Brissac, Bigglesův protějšek ve Francii, vstoupil do místnosti. „*Bonjour, bonjour mes amis,*“ zvolal. „Jak se vede?“

„Děláme co můžeme,“ odpověděl Biggles. „Zrovna jsme se chystali dát si pořádný steak.“

„*Bon.* Jdu s vámi.“

„Prima. Ale pověz mi. Jsi tu za zábavou nebo služebně?“

„Možná, že tentokrát to bude práce i zábava zároveň. Proto jsem přišel za vámi. Vždycky myslím na své přátele. *Alors!* Čeká nás *pique-nique.*“

„Kde?“

„Na Madagaskaru.“

„To je pěkně daleko na piknik. Richmond Park by nestačil?“

„To ano! Ale tam bednu se zlatem nenajdeme.“

„Jakou bednu se zlatem? Už jsem o takových bednách se zlatem párkrát slyšel,“ řekl Biggles skepticky.

„Zlato je tam určitě. Jen ho musíme vykopat. Pojedete se mnou. Uděláme si prázdniny. Všechno je – jak vy říkáte – O.K.“

„Dříve, než něco ukvapeně slíbím, rád bych se dozvěděl alespoň trochu víc o té předpokládané části kořisti. Můžeš nám o tom vyprávět při obědě. Pojdme.“

U stolu v klidném koutě restaurace, kde příslušníci Letecké

policie většinou obědvali, jim Marcel pověděl o co jde. Biggles pobaveně poslouchal; ostatní nadšeně, zejména proto, že začátek vyprávění byl v podstatě založen na konkrétních skutečnostech, i když, jak Marcel sám připustil, různá zpracování současných spisovatelů se v detailech podstatně lišila. Prostudoval je všechny, ale spoléhal se především na vyprávění kapitána Charlese Johnsona, otištěné v *Historickém přehledu loupeží a vražd nejznámějších pirátů*, malém svazečku, který vyšel poprvé v roce 1724.

Pokusme se sledovat jádro příběhu, zbavené ovšem květnaté směsi francouzštiny a angličtiny, tak jak ji užíval Marcel, když byl něčím unesen.

Před dvěma sty padesáti lety žil pirát jménem Misson, který se naprosto lišil od všech ostatních. Mírný, dobromyslný člověk, který nesnášel krveprolití. Pocházel ze staré francouzské rodiny a dostalo se mu dobrého vzdělání. Studoval na vojenské akademii a měl se stát vojákem z povolání.

Ale (jako mnoho chlapců před ním a po něm) chtěl vidět svět, a nakonec přesvědčil svého otce a stal se námořníkem. Nastoupil na francouzskou válečnou loď *Victoire*. Zde se seznámil, naneštěstí pro něho, se zběhlým knězem Carocciolou, který chtěl rychle zbohatnout. Ten přesvědčil Missona, aby „výhodně investoval“, jak tehdy říkali pirátství ti, kteří ho provozovali. Příležitost se naskytla, když kapitán loď *Victoire* byl zabit při střetu s anglickou lodí. Výmluvný Caroccioli měl projev k posádce a jeho výsledkem bylo, že Misson se ujal velení, vztyčil pirátskou vlajku a vyjel za bohatstvím.

Po nějakou dobu se všechno dařilo. Jednou z jeho prvních kořistí byla anglická loď, která vezla zlaté mince v hodnotě 70.000 liber; nemluvě o dalším lupu. Z jiné lodi uloupil 200.000 liber a z jedné portugalské lodi více jak půl miliónu. To všechno ve vodách Indického oceánu.

Podpalubí bylo plné kořisti a Misson se choval tak, jak to piráti obvykle dělají. Hledal na pobřeží vhodné místo kde by mohl poklad ukrýt, aby mohl vyrazit za dalším. Vybral si malou zátoku na severním výběžku Madagaskaru, ostrově, o kterém se v té době vědělo málo, snad jen s výjimkou toho, že je obýván divochy.

Misson tam strávil tři měsíce, ukryl poklad, vytáhl loď na souš, opravil ji a vystavěl opevnění proti případnému napadení divochy. Nazval místo Libertia nebo Libertata.

Vydal se znovu na moře a zcela náhodou se potkal s lodí kapitána Thomase Tewa. Tew vyplul z New Yorku, který byl tehdy britskou kolonií. Jako poctivý námořník byl pověřen guvernérem Bermud, aby zaútočil na francouzskou pevnost na pobřeží Západní Afriky. Místo toho vyrazil „na vlastní účet“ a stal se pirátem.

Misson a Tew spojili své síly a společně oloupili několik lodí. S kořistí se pak vrátili do zátoky Libertia. Tew však zásadně nesouhlasil s Missonovým zvykem propouštět zajaté na svobodu. Věřil ve staré pirátské úsloví „mrtví nepromluví“. A jelikož se musíme držet skutečnosti, připusťme, že měl pravdu. Dva muži, které Misson propustil pod slibem mlčení, zamířili rovnou na portugalské úřady a útočiště pirátů bylo vyzraženo.

Misson, Tew a Caroccioli si záhy uvědomili, že Libertia už nemůže nadále sloužit jako vhodný úkryt a vydali se bez Caroccioly, který měl střežit poklad, hledat podél pobřeží bezpečnější místo. Během jejich nepřítomnosti se přehnal přes Libertii cyklon a pevnůstka i lodě (s výjimkou dvou malých galér) byly v troskách. A k dovršení všeho, zátoku napadla horda divochů z vnitrozemí a Caroccioli byl ubodán oštěpy. Misson a Tew se jen s obtížemi probojovali na břeh a unikli ve dvou zbývajících galérách. Opustili poklad odhadovaný na nejméně pět miliónů liber.

Ale jejich potíží nebyl konec. Pluli společně a zastihla je prudká bouře. Missonova loď se potopila s celou posádkou. Tew pokračoval v plavbě a podařilo se mu vrátit se domů do Ameriky, kde se usadil jako spořádaný starý pán. Jedna verze tvrdí, že tam zemřel. Ale současník, spisovatel kapitán Johnson, tvrdí, že nikoliv. Píše, že někteří členové bývalé Tewovy posádky, když rozházeli všechny peníze, ho vyhledali a přesvědčili, aby se vydal ještě na jednu cestu. Nebo, což se zdá pravděpodobnější, navrhli mu, aby se vydali na Madagaskar pro poklad, který tam nechali.

Ale (to se však netýká našeho příběhu) nedaleko afrického pobřeží se setkali s mohutnou lodí, která patřila Velkému Mogulovi a v střetnutí, které následovalo, byl Tew zabit dělovou koulí a posádka

povražděna. Dlužno poznamenat, že raná Tewova dobrodružství na Madagaskaru jsou známa z jeho lodního deníku, který byl nalezen po jeho smrti.

Potud historická stránka Marcelova vyprávění. Je zřejmé, že v malé zátoce na severním konci Madagaskaru byl kdysi zahrabán obrovský poklad. Nejsou žádné zmínky o tom, že by byl někdy později nalezen. Není také pochyb, že ve velmi krátké době rychle bující tropická džungle pokryla všechny stopy Libertie. Tak či onak, místo nebylo nikdy přesněji určeno.

Od námořní historie přeskočil Marcel k současným událostem. Madagaskar je, jak zdůraznil, francouzská kolonie a jakýkoliv poklad tam nalezený přechází automaticky do vlastnictví francouzské vlády. Každopádně, Misson byl francouzský občan, i když byl pirátem. Dalo se rovněž předpokládat, že někdo, kdo o pokladu také věděl, si toho byl vědom a bude se snažit zlato získat.

Podle informací z hlavního města Tananarive víme, že domorodí obyvatelé zahlédli skupinu bílých mužů, jak kope poblíž pobřeží na severní špici ostrova. Vzhledem k tomu, že neexistoval žádný záznam o tom, že by někdo obdržel oficiální povolení k něčemu takovému, byla věc prošetřována. Nebylo to snadné. Madagaskar, třetí největší ostrov na světě, leží dvěstěpadesát mil od afrického vnitrozemí, je skoro tisíc mil dlouhý a měří třistašedesát mil v místě, kde je nejširší.

Nicméně pověsti byly podloženy. Bílí muži byli nalezeni. Překvapení uprchli do džungle – což dokazuje, že byli na špatné straně zákona. Francouzská vláda, řekl Marcel, nepochybuje ani v nejmenším o jejich úmyslech. Předpokládá, že mají soukromou jachtu nebo nějaký jiný druh plavidla, neboť neprošli obvyklými formalitami nezbytnými při přistání. Jeho vláda, pokračoval Marcel, by nebrala toto protizákonné chování vážně – kdyby byla přesvědčená, že hledání bude bezúspěšné. Je tu však jedna pozoruhodnost. Velice závažná, zdůraznil Marcel tajuplně. Na útěku jeden z bílých mužů ztratil zápisník. Obyčejný levný sešit. Na přední list se podepsal. Takže byl znám alespoň jeden z těchto bílých mužů.

Marcel se na všechny podíval. „Hádejte, jaké to bylo jméno,“ řekl tiše.

„Nemám vůbec tušení,“ řekl Biggles.

„Tew!“ vykřikl Marcel. „Thomas Tew!“

*

Asi půl minuty bylo naprosté ticho. Pak promluvil Biggles „To je tedy vskutku neobyčejné.“

Marcel, tvář oživenou, se k němu obrátil. „Neobyčejné! Chceš mi snad říci, že to je náhoda?“

„Nic takového jsem neřekl,“ protestoval Biggles.

„Tak proč jsi řekl neobyčejné? Není to naprosto přirozená věc?“

„Domníváš se, že ten člověk je potomkem původního Thomase Tewa?“

Marcel zdvihl ruce. „No samozřejmě! Co jiného? *Écoutez*. Pirát Tew si mohl někam poznamenat, kde je poklad ukryt. Do nějaké knihy, na kus papíru; možná, že si nakreslil mapu. A celá léta přecházely tyto věci z otce na syna. A teď je tu jeden, který si ji pečlivě prohlédne. Třeba ani nemyslí na nějaký poklad, ale četba starých dokumentů je zajímavá. A tu najde mapu. Slovo Libertia! Uhodí se do čela. *Voilà!*“ vykřikne. „Poklad mého pra-pradědy. Je ze mne milionář! Jsem jako hrabě Monte Christo! Ale na Madagaskaru? Je obrovský. Je daleko. Nemám peníze na loď. Jestliže pojedu, Francouzi se mě budou ptát, co tam pohledávám, *hein?* Tak by to nešlo. Musím najít člověka, který má loď. Ukážu mu, co jsem objevil a on řekne *bon* a zbohatneme.“ Teď jsou ti muži na Madagaskaru.“

Biggles se usmíval Marcelovu nadšením. „A co ty osobně chceš v té věci podniknout?“ zeptal se.

„Jedu na Madagaskar,“ prohlásil Marcel. „Vláda mě pověřila, abych tam odletěl a ty lidi našel. Nebudu-li moct najít muže, ať hledám loď. A tak jsem se připravil na cestu. Pak jsem si řekl, že lovit sám by nebylo to pravé. Pozvu starého bracha Bigglese a uděláme si pořádný *pique-nique*.“

„To není špatný nápad,“ souhlasil Biggles.

„Pojedeš?“

„Jestli nás kapitán uvolní.“

„Pakliže ano, poletíme bez problémů přes britskou Afriku,“ vysvětloval Marcel. „Hledat budeme z helikoptéry.“

„Proč?“ optal se Biggles.

„Až uvidíš kamaráde Madagaskar, pochopíš. Není to snadné tamtudy projít. A pochod džunglí je pěkně pomalý. Nebo myslíš jet lodí podél pobřeží? To by také nebylo k ničemu, lidé skrytí na pobřeží spatří loď dříve, než si jich všimne posádka lodi. Z výšky se díváš dolů jako pták a vidíš všechno.“

Biggles se usmál. „Už chápu.“ řekl. „Promluvím se šéfem.“

*

O dva týdny později, krátce po rozbřesku, šestimístná helikoptéra francouzské policie letěla pomalu se svým typickým bzukotem podél severní špičky velkého afrického ostrova. Pět párů očí z ní pátralo po pobřeží, zeleném pásu džungle lemujičím pobřežní přílivové pásmo a skalnaté pohoří za ním, které se tyčilo do výše skoro pěti tisíc stop.

Pro Gingera celá scénérie už podstatně ztratila ze své novosti. Léтали tak tři dny, od svítání do setmění, bezvýsledně. Více než jedenkrát si vzpomněl na Marcelovu poznámku: „Počkejte až uvidíte Madagaskar.“ Pak ho spatřili, a jestliže ho to přesvědčilo o čemkoli, tak pouze o tom, že ztrácí čas. Bylo mu jasné proč si piráti vybrali toto místo jako úkryt. Mohla by se tu skrýt celá armáda a nemusela by se nijak obávat, že bude odhalena. A oni hledali malou skupinku mužů – tak pět, sotva víc! Nijak ho neudivilo, že je ještě nenašli.

Marcel měl pravdu i v tom, že terénní vozy by tu nebyly nic platné. Celkem z prostého důvodu: nebyly tu žádné cesty. Nu, jedna přece, ale poměrně krátká, kterou francouzští inženýři prorazili pralesem a zvlněnými pahorky z Diego-Suarez do Ambilobe, kde vzdali svůj boj s přírodou a ustoupili před neproniknutelnými horami. A přesto tam bylo kupodivu několik přistávacích ploch pro letadla, zejména blízko pobřeží. Vybrali si Diego-Suarez, protože o zálivu, který se před ním prostíral, předpokládali, že býval útočištěm pirátů. Jejich opevněný tábor Libertia nemohl být tudíž daleko a bylo zcela rozumné se domnívat, že poklad se nachází někde v okolí.

Začátek cesty proběhl klidně. Sledovali hlavní leteckou trasu do Tanganiky, přeletěli Mozambický kanál, nechvalně známý svými bouřlivými vodami, až se dostali ke zvolené základně.

Po jednodenním odpočinku se dali do práce, ale nebylo to nic víc než rutinní hlídkování. Počasí bylo zatím dobré; sucho, bezmračná obloha, ale blížilo se období prudkých a nebezpečných bouří, které

přinášely ostrovu zkázu. Jedna z nich kdysi pravděpodobně zničila i pirátskou kolonii Libertia.

Obletěli nejsevernější výběžek ostrova a Marcel, který pilotoval, stočil vrtulník na jih. Letěl stále podél pobřeží a všem se otevřel nový výhled. Překrásné zátoky a pláže měly, jestliže ne pro všechny tedy určitě pro Gingera, romantické kouzlo. Vždyť hleděl na místa, která někteří z nejslavnějších pirátů všech dob důvěrně znali. Bylo to fascinující pomýšlení, že někde tam dole pod pískem nebo rozložitým stromem leží možná bedna plná zlata.

Ale takový den, jaký byl dnes, by sotva vyhovoval starým plavidlům; ani sebeslabší zavanuti nepohnulo palmovým, nezčeřilo hladinu moře, které bylo ploché jako mlýnský rybník. Široko daleko nebylo vidět žádnou loď ani domorodé kanoe. Jen jednou spatřili zrezavělou kocábku, která za sebou nechávala opuštěnou brázdu na hladině prázdného oceánu.

Marcel stále věřil, že mohou najít hledače pokladu jediné průzkumem z vrtulníku. Ostatní sice souhlasili, ale zároveň namítali, že to má i jisté nevýhody. Hlavní je hluk, kterému se nedá zabránit, a ten varuje každého, kdo nechce být spatřen.

Pak tu byla další zneklidňující okolnost. Navzdory tomu, co bylo známo, ti muži už poklad možná našli a zmizeli s ním.

Všechny tyto problémy prodiskutovali samozřejmě více než jednou, večer, když soumrak ukončil jejich celodenní snažení. Ale jinou volbu neměli.

Jak se často stává, právě když jejich zájem začal polevovat, objevilo se něco, co ho povzbudilo. Byla to brázda nějaké lodi. Loď neviděli. Jen dlouhou úzkou stopu na hladkém povrchu klidné vody.

Jak ví dobře každý, kdo se plavil po nehybné hladině moře, plující loď za sebou nechává brázdu, která na klidném moři zůstává i řadu dnů a sahá od jednoho horizontu k druhému jako cesta. Stopa lodí poháněných strojem je poznamenaná olejem, často stačí jen kapka oleje unikající například z vrtulové hřídele; roztáhne se do široka – což si může čtenář sám ověřit nechá-li sklouznout kapku oleje na nehybný povrch tekutiny. Tak se prozrazují ponorky. U větších lodí je brázda plná smetí – plechovek, lahví, zbytků zeleniny a podobného odpadu.

Stopa, která zajímala posádku letadla, byla pouhou olejovou čmouhou. To svědčilo o tom, že loď byla vybavena motorem, ale mohla mít samozřejmě také plachtoví. Připlula ze severozápadu, od skupiny těsně sousedících ostrovů, které Francouzi nazývali Illes Glorieuses. Plula napříč hlubokého modrého moře, až zmizela v oparu, který ležel nad zátokou nořící se hluboko do pevniny. Nebyla tam žádná vesnice; žádné lidské obydlí. Bylo podezřelé, že by si nějaká loď vybrala toto místo jako kotviště. Stopa byla ještě úzká a tedy čerstvá. Dál do moře se rozšiřovala, a to znamenalo, že loď plula k pobřeží.

Všichni byli zajedno, že je to třeba prozkoumat, a tak Marcel klesal nížeji nad místo, kde se stopa ztrácela – nebo spíše, jak nyní spatřili, kde vnikla do malé delty vyřaté v zemi horskou bystřinou v době záplav. Ale nikde ani známka po člověku, tábořišti nebo lodi. Marcel sestoupil tak nízko, že třel téměř o koruny stromů, ale bezvýsledně. Nepochybně tam nějaké plavidlo bylo. Ale kde? Proč si dal někdo tolik práce, aby zůstalo neviděno?

Marcel letěl s helikoptérou podél pobřeží asi tři, čtyři míle. Pak našel záliv s širokým písčitým břehem a přistál.

„Máme je,“ prohlásil. „Jsou tam. Jaká jiná loď by měla důvod přistát na takovém místě? *Voilà!* Tu loď najdeme. A zeptáme se posádky, co tu pohledávají. Možná, že je zastihneme, jak vykopávají poklad – pro nás. *La, la. Tres comique.*“

„Souhlasím,“ řekl Biggles. „Ale nepočítej s tím, že jestliže ti muži poklad našli, budou ochotni ho předat beze slova protestu. A pokud ho ještě nenašli, bránili by se zatčení. Dobře by věděli jaký dokument, kterým se řídili, by jim byl odňat. Mohli by použít i zbraní.“

„Přiblížíme se tiše jako kočky,“ prohlásil Marcel. „*Tiens!* Zde je francouzské území a my Francouzi víme jak naložit s cizinci, kteří porušili naše zákony. Tak a teď je půjdeme chytit.“

Ale samotný záměr je najít, nebo pouze objevit místo, kde se pravděpodobně nalézají, nebyla jednoduchá záležitost. Letci šli pěšky prostředím, které před tím viděli pouze ze vzduchu a nebyli na cestu džunglí řádně vybaveni. Navíc, byli náhle vystaveni dennímu žáru. Prodírali se džunglí k pobřeží, pot jim stékal po obličejí a jen

obtížně postupovali vpřed.

Biggles dal konečně povel k zastavení. „Nemá to smysl,“ řekl. „Tímhle tempem by nám to trvalo týden, než bychom se dostali do té zátoky. Navrhuji postupovat podél moře. Bude to delší cesta, ale méně obtížná.“

Souhlasili a skupina se dala znovu na pochod novým směrem.

Když se dostali k moři, čekala je kluzká skaliska pokrytá mechem, ale jak řekl Biggles, mohli alespoň sledovat kudy jdou a ani vzduch nebyl tak dusný a vyčerpávající jako v zšeřelé, zapařeně džungli.

K jejich velké úlevě po nějaké chvíli skalnaté pobřeží ustoupilo malé planině. Soudě podle toho, jak byl povrch popraskaný, byl to kdysi zřejmě močál, ale bláto v žáru slunce uschlo a chůze po něm byla bezpečná.

Nastala chvíle vzrušení, když před sebou spatřili výkopy; předpokládali, že to byla práce hledačů pokladu. Ale Marcel, který toho o ostrově hodně věděl, brzy zchladil jejich nadšení. Kdysi tady hnízdil obrovitý prehistorický pták Aepyornis. Vejce, která se zachovala v bahně, byla velmi žádaným muzejním exponátem a někteří domorodci si vydělávali na živobytí jejich sběrem. Prohledávali měkkou půdu tyčemi a když tyč narazila na něco tvrdého, začali kopat.

Zklamání si razili cestu dál, nyní již mezi divokými palmami, bambusy, ebenovníky a gumovníky, kterých stále přibývalo. Ani ne tak stromy, ale hustý podrost, hlavně kapradí, brzdilo jejich kroky. A najednou se před nimi objevilo místo s ovocnými stromy – mangovníky, banánovníky, citroníky a chlebovníky. Stromy byly většinou stejného stáří, pravidelně vysázené. Biggles usoudil, že je docela možné, že je zasadili piráti.

„V tom případě je to pak jejich kolonie Libertia,“ řekl Algy.

„Je to možné,“ odpověděl Biggles. „Víme, že to muselo být v této části.“

A nakonec úplně náhle dorazili k cíli. Před nimi ležela zátoka. Tam, kde stromy byly vyvráceny povodněmi deštivého období, stékalo do zátoky pět bystřin. V této době většina z nich byla vyschlá. Ale předmětem zájmu letců se stala malá jachta, která vypadala dosti omšele. Dvě věci je na ní překvapovaly. První byla

její pozice. Byla na přídí i na zádi upevněna provazy ke skalisku, což znamenalo, že voda tam musela být hlubší. Z vrcholu skaliska se rozpínaly větve několika chlebovníků, splývaly dolů a vrhaly na loď kropenatý stín. Jachta byla zbarvena hnědě a zeleně, barvami obvyklými ve válce. Ale ať už to byla kamufláž přirozená nebo záměrná, pochopili, proč plavidlo uniklo jejich pozornosti, když po něm pátrali z výšky. Vždyť i teď, když mu byli tak blízko, by si ho sotva všimli nebýt mužů, kteří se pohybovali na palubě.

Bylo jich pět, zřejmě členové posádky, soudě podle jejich oblečení. Opírali se o zábradlí, kouřili a zdálo se, že spolu živě hovoří.

Po tom, co jachtu spatřili, ne méně než sedmdesát, osmdesát yardů vzdálenou, Marcelova skupina ustoupila poněkud do džungle projednat situaci.

„Tak tady je máme,“ řekl Biggles a podíval se na Marcela. „Co navrhuješ?“

„Mohli bychom se k nim připlížit a zmocnit se jachty,“ řekl Marcel.

„Nebud’ si tak jistý, že jich tam je jenom pět,“ varoval Biggles. „Ti, co vidíme, jsou posádka. A co majitelé? Ti nebudou daleko. Možná, že jsou v podpalubí, odpočívají nebo jedí. Kdyby došlo ke střetu, nemuseli bychom vyhrát. Tady to není nejvhodnější místo dostat kulku do žeber.“

Slovo si vzal také Algy. „Je tu ještě jiný problém. Jak se chcete dostat na palubu, aniž by si vás kdokoliv všiml? Určitě nemůžete k lodi plavat a zůstat nepozorováni. A kdybyste se tam chtěli dostat ze země, pak byste museli na palubu skočit, a jelikož je to dobrých dvacet stop, měli byste moc velké štěstí, kdyby jste si nezpřeráželi kosti.“

„To ano,“ souhlasil Biggles. „Myslím si, že není žádná možnost je překvapit. Ti hoši nepochybuji, že jejich přítomnost na ostrově byla hlášena a zcela jistě se zabezpečili.“

„To je naprosto pravda,“ zahučel Bertie. „Lumpové, vědí jak na věc.“

„Mohu něco navrhnout?“ vmísil se Ginger. „Myslím, že bychom měli zjistit trochu více o tom, co se tam děje, než se do něčeho

pustíme. Zatím jsme jenom hádali. Nevíme kolik je na jachtě lidí. Ani nevíme, co dělají. Vypadali bychom hloupě, kdybychom někoho přepadli a pak zjistili, že to byla skupina vědců, která hledala zkamenělá vejce. Což kdybych podnikl malý průzkum? Nahoře na útesu uslyším, o čem ti chlapi hovoří. A budeme vědět na čem jsme.“

„Řekl bych, že to je dobrý nápad,“ souhlasil Biggles. „Co ty na to, Marceli? Je to tvůj podnik.“

Marcel souhlasil a Ginger vstal a vykročil. Udělal krok a zakopl o předmět, který vyčníval ze země. Třel si holenní kost a pák vytáhl věc ze země a ukázal ostatním. Byl to zastaralý typ závěru muškety.

„Páni, tak tohle patřilo jistě pirátům,“ řekl tiše Bertie. „Pěkný suvenýr.“

Biggles přikývl. „Žádný muž neopustí svou pušku bez vážného důvodu. Řekl bych, že tady divoši napadli Libertiu a Caraccioli chytil do krku šíp.“

Ginger se vydal na průzkum a zanechal ostatní, aby si udělali v rámci možností pohodlí. Podmínky k tomu byly opravdu málo příznivé. Výheň sálala až vzduch přímo stál. Mouchy a moskyti bez ustání útočili na každíčkou nekrytou část pokožky.

Bertie zahučel: „Myslel jsem, že jsi nás pozval na piknik.“

Marcel si otřel obličej vlhkým kapesníkem a usmál se.

Ginger se vrátil až za hodinu, po pás od bahna a roztrhanou vestu. Na první pohled bylo vidět, že nese důležité zprávy.

„Mám to,“ hlásil a oddychoval. „Jsou to opravdu lidé, které hledáme. Majitelé jsou pryč za pokladem. Ti chlapi na palubě jsou posádka, a jak jsem je poslouchal, jsou zralí na vzpouru.“

Biggles pokýval hlavou. „Stará historie. Všichni hledači pokladů měli vždycky maléry. Co se tam děje, Gingere?“

„Pokud jsem pochopil, muži, kteří to všechno řídí –jsou tři –, neřekli posádce ani slovo o tom co podnikají, ale chlapům z posádky se nějak podařilo to zjistit a jsou pěkně naštvaní. Jestli bude poklad nalezen, neuvidí z něho ani penny. Ale jestliže by se objevili Francouzi a zatkli je, šli by do vězení. Domnívají se, že kdyby jejich zaměstnavatelé měli v úmyslu podělit se s nimi o poklad, byli by jim to řekli a požádali je o pomoc při kopání.“

„V tom asi mají pravdu,“ poznamenal Algy.

„Jaké jsou ti muži národnosti?“ zeptal se Biggles.

„Mluví jako Američani,“ odpověděl Ginger. „Dovedete si představit, jak asi uvažují,“ pokračoval. „Říkají, že když jich je pět a jejich šéfové jsou jen tři, co jim může zabránit zmocnit se jachty a nechat si poklad celý pro sebe.“

„A před tím vzít majitele po hlavě.“

„Zřejmě.“

„Poklad a vražda jdou ruku v ruce,“ poznamenal Biggles.

„Vsadil bych se, že poklad ještě nenašli.“

„Jsou na horké stopě. Posádka je zřejmě pozorovala, říkali, že už to místo našli.“

„To je vše?“

„Ano, to je vše. Ještě se domlouvají, ale myslel jsem si, že bude lepší vám říct, jak se věci mají.“

Marcel se podíval na Bigglese. „Co navrhuješ, stará vojno?“

„Máme dvě možnosti,“ odpověděl Biggles. „Jedna je vrátit se na základnu, přivést zpátky šest policistů nebo vojáků a zatknout celou tu tlupu. To by byla rozumná a nejschůdnější cesta. Romantické by bylo počkat, až poklad najdou, pak na ně skočit a pohrát si s dublóny.“

„Tak se mi to líbí víc,“ zamručel Bertie. „Jsem pro pěkné staré dukáty a cokoliv podobného.“

„Problém je v tom, že někteří z nás by mohli přijít o krk,“ řekl Biggles. „Pohled na zlato dělá z lidí šílence a tahle banda by jistě nevydala svůj úlovek bez boje.“

„Poklad se ještě nenašel“, poznamenal prakticky Algy. „A možná nikdy nenajde.“

„Seženeme pomoc,“ rozhodl Marcel. „Nejlepší bude, když půjdu já. Jsem Francouz a snadněji vše dohodnu. Vy tu zůstaňte a dohlídněte, aby ti lumpové neutekli.“

„Chceš letět sám?“

„No samozřejmě. V helikoptěře bude víc místa pro policisty, až se budu vracet. Přistanu tady.“

„Myslím, že máš pravdu,“ souhlasil Biggles. „Poklad konec konců ještě nenašli a nemá smysl podstupovat zbytečná rizika.“

„Bon. Jdu,“ řekl Marcel. „Vrátím se *tout de suite*. A *bientot*.“ A

vyrazil dolů k pěšině, kterou vyšlapali cestou sem.

„Co budeme dělat? Jen tak tu sedět?“ zeptal se Algy Bigglese.

„Nic lepšího mě nenapadá. Nemá cenu potit se v těch strašných křovinách a riskovat, že si nás všimnou. Ať už kopáči zlato najdou nebo ne, jistě se vrátí k jachtě. Odtud je můžeme snadno pozorovat. Kolik je hodin?“ Podíval se na hodinky. „Půl druhé. Marcel by se měl objevit před setměním. Jeden z vás by se mohl vrátit tam co jsme viděli banánovníky a přinést trs. Aby nám nekručelo v břiše.“

Protože Ginger už měl jednu pěší túru za sebou, Algy a Bertie se ujali této úlohy a Biggles s Gingerem zůstali hlídat jachtu.

Nic se nedělo. Členové posádky jachty pokuřovali na palubě a pokračovali ve vršeném hovoru. Algy a Bertie se vrátili s nákladem banánů. Pár jich snědli. Stále hlídali, pozorovali jachtu, ale nic se nedělo. Slunce už bylo skoro za horizontem.

„Kde je Marcelovi konec?“ zamumlal Algy. „Měl už tu být zpátky.“

„Asi ho zdrželo něco nečekaného,“ opáčil Biggles.

Zešeřilo se.

„Dnes večer se nevrátí,“ řekl Ginger. „Vypadá to, že tu budeme muset strávit noc. Nic jiného nám nezbude.“

Zájem poněkud vzbudil návrat kopáčů na jachtu. Posádka se rozběhla za svými povinnostmi. Po skále se rozvinul dolů provaz. Jeden po druhém se tři muži spouštěli na palubu. Žádný z nich nic nenesl.

„Nenašli poklad,“ poznamenal Ginger.

„Zřejmě nechali nářadí tam, kde kopali,“ podotkl Algy.

Nastala noc. Na nebi zářily hvězdy jako světla majáku. V okénkách kajut na jachtě se rozsvítila světla.

„Stále žádná vzpoura,“ řekl Bertie.

„Není kvůli čemu se bouřit,“ odpověděl Biggles. „Ti chlapi mají dost rozumu, než aby se prali pro nic za nic. Počkají, až jejich zaměstnavatelé něco najdou a pak teprve něco podniknou. Až se zlato objeví, tak začne pěkná mela. To je tak jisté, jako že po dnešní noci přijde ráno.“

Posadili se na zem opření zády o stromy a čekali, až noc začne blednout.

„ Jestli tohle je hledání pokladu, tak bych to raději sledoval v televizi,“ řekl Ginger, když si odháněl moskyta z obličeje.

„To máš, hochu, pravdu,“ odpověděl Bertie. „Ale s televizí máš tu potíž, že na konci není žádný lup.“

„No, tak pokud toho se týče, ještě jsme z něho neviděli ani penny,“ upozornil ho Ginger.

Rozbřesk přišel nehlučně, jen vlny šuměly na břehu a slibovaly další krásný horký den. V nepohodlí se zdála noc nekonečná; a i když ji začalo slunce vyhánět, zdálo se, že odchází s nevolí. Činnost na jachtě začala znovu a bylo zřejmé, že hledači pokladu dychtí pokračovat ve své práci. Ginger se divil proč Tew, pakliže získal nějaké informace, nebyl poctivý vůči francouzské vládě a nesdělil jí je. Byl přesvědčen, že by mu dala spravedlivý podíl. Ušetřil by si spoustu starostí a riziko, že přijde o všechno.

Zatím co pozorovatelé soustředěně naslouchali, zda se neozve hukot motoru vracejícího se vrtulníku, hledači zlata vyšplhali po svém laně a zmizeli v porostu na konci malého zálivu.

„Něco není v pořádku, jinak by tu už Marcel byl,“ prohlásil Biggles po chvíli.

Uběhly dvě hodiny. Na břehu, na jachtě ani ve vzduchu se nic nedělo.

„Začíná mě to štít,“ zavrčel Ginger. „Navrhuji...“

Nikdo se nikdy nedozvěděl, co chtěl navrhnout, protože v tu samou chvíli zaslechli výkřik, triumfální pokřik, nedaleko od nich, ve směru, kterým se vypravili hledači pokladu. Ginger jen polkl a všichni vyskočili na nohy.

„Hergot! Že by ti dobří staří divoši zase vyrazili...?“

„To nejsou žádní divoši,“ přerušil ho rázně Biggles. „Rád bych věděl, co se tam děje. Pojďme se podívat. Stejně jako Ginger už mám toho sedění a nic nedělání tady dost. Jachta sotva vytáhne kotvy, když je zlato na obzoru.“

Vydali se směrem, odkud se ozvaly výkřiky. Záhy dorazili na okraj otevřené začernalé mýtiny a tam, kde byla suchá tráva vypálená, byly v různých směrech vykopány příkopy.

Okolo ležely hromady léty setlelého dříví a kusy kamenů. Ale to pozornost Bigglesovy skupiny nepřipoutalo. Mnohem důležitější

bylo chování mužů na vzdálené straně mýtiny, asi tak sto yardů dále. Svléčení po pás zuřivě kopali, jeden se oháněl krumpáčem, další sochořem a třetí odhazoval vykopanou zeminu.

„Říkal jsem vám, že zlato dělá z lidí šilence,“ řekl suše Biggles. „Zkusíme se dostat blíž.“

Vydali se opatrně po okraji džungle a podařilo se jim dostat se nepozorovaně asi na dvacet yardů od mužů. Ti byli zcela zabráněni do práce a Ginger si pomyslel, že by je probral snad pouze výbuch bomby.

Horečné úsilí dosáhlo vrcholu ve chvíli, kdy Bigglesova parta zalehla v hlubokém stínu džungle, aby sledovala, co se bude dít dál. Nyní také pochopili proč ty první výkřiky. Muži odkryli víko truhlice s pokladem a ve spěchu vytáhnout truhlu ze země utrhli držadlo víka. Museli kopat dál, aby bednu mohli podebrat a vytáhnout. Biggles a jeho společníci dorazili právě včas, aby viděli, jak ji tahají ze země. Nebyla nijak veliká a pozorovatelé nemohli zatím rozeznat, z jakého byla materiálu, zda ze dřeva, z kůže nebo kovu. Ale kopáči to zřejmě věděli a zuřivě se do ní pustili svým nářadím. „Úplní cvoci,“ utrousil Biggles.

Víko odlétlo a muži se zadívali do truhlice. A znovu se ozvaly radostné výkřiky a nezvaní diváci v úkrytu měli jedinečnou příležitost pozorovat chování lidí, kteří objevili poklad. Snad minutu jednali jak náměsíční; pak popadli nářadí a začali znovu kopat v jakémsi stavu šílenství.

„Podívejte se! Nemají dost,“ řekl Biggles. „Doufají, že najdou víc. Kde je k sakra Marcel?“

Obloha byla tichá a prázdná.

„Jestliže se ti chlapíci rozhodnou, že se sbalí s tím, co našli, vypadá to, že se jim podaří se vším zmizet“ poznamenal Algy. „Ale pustit se do nich sami by bylo nebezpečné.“

„Jakmile se dostanou na širé moře, budou v bezpečí,“ řekl Biggles. „Nemohli bychom se odvážit ani se jich jen dotknout. Kdybychom něco takového podnikli, byli bychom piráti *my*. Hm, to by bylo povedené, nemyslíte? Ani francouzské námořnictvo by se neodvážilo je zastavit. Riskovalo by mezinárodní zápletku.“

„Jestli mají jen trochu rozumu, vyjedou, dokud k tomu mají

příznivé podmínky,“ uvažoval Algy.

„Myslím, že to je přesně to, co chtějí udělat,“ opáčil Biggles. „K čertu! Kde jen ten Marcel vězí?“

Na tuhle otázku nebylo odpovědi. Zatím hledači zřejmě zjistili, že v této skrýši už další zlato není. Naházeli do jámy náradí a přeložili poklad z truhlice do brašen, v kterých si přinesli jídlo. Brašny podstatně ztěžkly a na mužích, kteří je nesli, to bylo vidět.

„Alespoň se nenudí,“ zašeptal Bertie.

„Rád bych věděl kolik máme ještě času,“ povzdechl Biggles. „Vrátíme se na naše místo, odkud můžeme pozorovat jachtu. Jestli má posádka něco v úmyslu, podnikne to teď.“

Vraceli se džunglí na původní stanoviště. Ztratili z dohledu muže, kteří nesli poklad a šli po druhé straně zátoky. Bud' pospíchali nebo měli snadnější cestu, protože když Bigglesova skupina dorazila zpátky, byli už na lodi. Sešli s lupem do kajuty, a jen co byli z dohledu, shromáždila se posádka lodi na zádi a s výmluvnými gesty dali všichni její členové hlavy dohromady.

„Podívejte se,“ zašeptal Biggles. „Jestliže jsem kdy viděl, jak se chystá nějaký malér, tak je to teď na této palubě.“

Takové věci se staly už mnohokrát, ale zdá se, že lidé jsou nepoučitelní. Jediné co Tew a jeho partneři tam dole v podpalubí vidí je zlato. Podívejte se! Už tam jdou – nepochybně s výhrůzkami.“

Muži z posádky energicky vykročili směrem ke schodům dolů do kajuty. Vedl je velký, ramenatý blondák. Byl do poloviny těla nahý a celé torso měl tetované.

„Nemyslíte, že bychom měli něco podniknout?“ zeptal se Algy.

„To rozhodně ne,“ odtušil okamžitě Biggles. „Ať si to vyřeší sami. Kdybychom je vyrušili, spojili by se nejspíš proti nám. A jsme tu ostatně na cizí půdě, Marcel se tu může pořád ještě objevit a zasáhnout. Nehnu se, pokud nebudou chtít odplout.“

Po chvíli váhání a výměně varovných znamení nabádajících k opatrnosti a tichu, posádka opatrně sestoupila do kajuty.

„Jestli jde o to zabránit jachtě odplout, pak je to ta pravá chvíle,“ ujišťoval Ginger. „Příliv stoupá. Kdybychom přeťali obě lana, na kterých kotví, proud by ji odnesl dolů na protější cíp břehu.“

„Na tom něco je,“ přitakal Biggles. „Na co vlastně loď přivázali?

Těžko mohli na samotnou skálu. Je tam nějaký kruh – železný kruh. Ať do mne hrom uhodí! Vidím jich několik. To není práce těch hochů. S tím by se nedřeli. Ostatně ty kruhy jsou celé pokryté řezem. Už tu musely být... No jistě, že mě to hned nenapadlo! To je práce pirátů. Tady kotvili se svými loďmi. To byla zátoka, kde měla svůj přístav Libertia. Je to nad slunce jasné.“

„Páni! To je senzační!“ nadchl se Bertie.

Ale ostatní rázně ukončili nadšené úvahy a mínili, že by bylo užitečnější vědět, co se děje na jachtě. Slyšeli hlasy, stále prudší hovor, protesty, křik a konečně – alespoň se tak zdálo – výhrůžky. Pak se ozval výstřel a následovala ostrá přestřelka. Na palubu vyběhl muž. Klopýtl a upadl. Vstal, dopotácel se k pažení a skočil do moře. Po několika tempech klesl pod hladinu. Sledoval ho rozložitý blondák, s revolverem v ruce. Doběhl k zábradlí, díval se chvíli do zčeřené vody a pak se vrátil zpět ke schůdkům do kajuty.

„Tady už přestává všechna legrace,“ zamručel ponuře Biggles. „To je vražda.“

„No máme co jsme chtěli – opravdové piráty,“ poznamenal tiše Algy. „Není načase něco podniknout?“

„Ne – počkejte ještě minutu.“

Zděšení, ale ne právě překvapení, zírali, jak jsou další dvě těla vytažena na palubu a hozena do moře. Vrazi poněkud ztichli jakoby byli sami zaraženi tím, co udělali. Dívali se jeden na druhého a pak se vrátili do kajuty.

„To už je příliš,“ prohlásil Algy. „Měli jsme zasáhnout dřív.“

„A mohli jsme to být my, kdo by letěl přes palubu,“ opověděl Biggles stroze. „Takhle mi to vyhovuje víc.“

„Co dělají teď?“

„S největší pravděpodobností přepočítávají mince, které Tewův předek získal za cenu krveprolití. Zvláštní, jak často minulost dostihne přítomnost. Dopřejme těm grázlům dost času a navzájem se pošťílejí. Ale teď nadešla naše chvíle. Přetneme ta lana a pokusíme se zadržet posádku v kajutě. Ginger s Bertiem si vezmou na starost lano na zádi. Algy, ty půjdeš se mnou nad schůdky do kajuty. A žádný hluk. Loď může najet na břeh dřív, než si uvědomí, co se děje. Jestli najede, měla by tam uvíznout. Příliv stoupá. Pojdme.“

Běželi dopředu, Biggles v čele, v ruce pistoli.

Trvalo jim deset minut, než se dostali na výběžek skaliska nad jachtou, museli běžet kus cesty oklikou a pak přebrodit jedno rameno delty. Slyšeli, jak se muži dole baví a smějí se. Slyšeli také tlumený cinkot přepočítávaných peněz.

Biggles sjel po laně první a připlížil se ke schůdkům do kajuty. Algy se k němu připojil. Ostatní šli na určená místa.

Ginger přeťal lano a příd' se začala okamžitě houpat. Pak se zád' pomalu vzdalovala od skály a jachta se uvolnila. Ginger a Bertie se zhostili svého úkolu a po špičkách se připojili k ostatním, kteří stáli nad schody do kajuty.

Bylo ticho. Podivné ticho chvílemi jen přerušované cinkotem zlata, které právě přidalo další tři životy na seznam svých obětí. Jachta natočená bokem pomalu klouzala ke břehu. Slunce ozařovalo zátoku. Nad vodou přelétl racek, křídla široce rozpjatá. Ginger si dovedl představit, jak blondák počítá zlato, zatímco ostatní ho podezřívavě pozorují.

Jachta už byla téměř u břehu, když jeden z mužů v podpalubí zpozoroval, že se něco děje. Zřejmě zahlédl kulatým okénkem v boku lodi, že jachta je unášena proudem a vykřikl. Následoval dupot nohou. Na úrovni paluby se vynořila rozcuchaná hlava.

Ginger nikdy nezapomene na výraz překvapení v mužově tváři, když spatřil Bigglese.

„Jděte dolů a zůstaňte tam,“ nařídil Biggles stroze.

Hlava zmizela.

Dole se rozběhl živý hovor.

Objevil se blondákův obličej. Poulil oči údivem.

„Zpátky,“ štěkl Biggles.

Vynořila se tetovaná paže s revolverem v ruce.

Bigglesova pistola štěkla.

Paže se stáhla.

Se slabým skřípěním dosedla jachta na dno. Naklonila se a znehybněla.

Ze zdola se ozvalo hlasitě: „Co chcete?“

„Vás,“ odpověděl Biggles.

Dole se krátce domlouvali. Pak se zeptali: „Kolik chcete, abyste odtáhli?“

„Nic nechceme,“ odpověděl Biggles. „Ale na dně leží několik mužů, kteří chtějí vaše hlavy. Francouzi pořád ještě používají guillotinu. Složte zbraně, vylezte nahoru jeden po druhém a dostane se vám spravedlivého soudu.“

Nikdo na tuto výzvu nereagoval. A zase v podpalubí horečně diskutovali. Biggles se pousmál, když hlasy zazněly vyčítavě, jakoby muži jeden druhého vinili z toho, co se stalo.

Ginger uvažoval, jak dlouho se tato situace povleče, protože jestliže ti dole nemohli nahoru, ti na palubě nemohli dolů.

Odpověď přišla z oblak. Muži v kajutě zřejmě zaslechli hukot blížícího se motoru, protože jeden z nich volal: „A co takhle tisíc guineí?“

„Tam co půjdete, nebudete guineje potřebovat,“ ujistil Biggles mluvčího.

Zdálo se, že tam dole vzali tuto připomínku vážně, nebo jak později řekl Biggles, bylo pravděpodobnější, že vrazi doufali, že zbaví-li se motivu zločinu, který spáchali, bude obtížnější je usvědčit. Na každý pád podivné šplouchání přivedlo Gingera k zábradlí a tam ke svému údivu – a dlužno říci i zděšení – spatřil padat do moře hustý proud zlatých mincí.

„Blázni. Šílenci. Jakoby je to mohlo zachránit,“ řekl Biggles.

Helikoptéra šla s hukotem dolů a přistála hladce na břehu. Z helikoptéry vyskočilo šest unifomovaných policistů, v rukou pistole. Marcel je následoval. „Co se děje,“ volal.

„Jsou tu všichni až na tři. Pojďte je zatknout,“ odpověděl Biggles.

„Kde jsou ostatní?“

„Na dně.“

„Proklatě!“ vydechl Marcel.

Moderní piráti se vzdali bez jediného výstřelu. Co jim ostatně zbývalo, jak poznamenal Biggles. Už tak na tom byli špatně a zabití policisty by jim jen přitížilo.

Marcel se velice omlouval za to, že byl tak dlouho pryč, měl menší potíže s motorem. Ostatně, jeho zpoždění nebylo možná ke škodě.

*

Tak se skončil příběh madagaskarského pokladu. Začal krveprolitím a, jak se to často stává, skončil krveprolitím. Rozhodně to nebyl piknik, jak o něm s takovou důvěrou hovořil na začátku Marcel.

Večer byli zatčení ve vězení a letci zpět na své základně.

Francouzské úřady bez velkých problémů poklad z mělké vody vyzvedly, ale nebyl tak velký, jak se čekalo. Čítal necelých dvacet tisíc zlatých mincí z různých dob a zemí. Francouzi rovněž potvrdili, že to byla skrýš piráta Tewa, což dotvrzoval starý dokument, který se našel spolu s náčrtem mapy v kapse současného Tewa, když vytáhli ze dna zátoky mrtvá těla.

Poznamenejme, že francouzské úřady se domnívaly, že největší část pokladu je stále ještě někde v blízkosti zátoky a pokračovaly nějaký čas v kopání. Ale nic víc se už nenašlo.

Pokud se týká posádky jachty, bránila se, že Tew vystřelil první při hádce o rozdělení pokladu, a to bylo obtížné vyvrátit. Mohla to být pravda, zejména jestliže se posádka chovala výhružně. A tak se soudní proces neustále protahoval až vězni, kteří prohlašovali, že jsou americkými občany, byli vydáni spravedlnosti jejich země. Pravý důvod byl ten, že zavraždění byli Američané. Jeden z nich byl známý bohatý jachtař. Tew, který byl ve skutečnosti potomek slavného piráta, peníze neměl. Když našel klíč k pokladu, obrátil se na onoho nešťastného muže a nabídl mu, že spolu mohou poklad najít. Dohodli se a majitel jachty vzal s sebou přítele – na jistou smrt, jak se pak ukázalo.

Na samotném hledání pokladu nebylo nic špatného. Tew a jeho

společníci chybili, že neinformovali francouzské úřady. Kdyby tak učinili, francouzská vláda by jim určitě dala spravedlivý podíl. To by ovšem znamenalo zřeknout se části pokladu. A to se jim zřejmě nechtělo. Chtěli ukořistit všechno, a nakonec nedostali nic.

Můžeme předpokládat, že majitel jachty posádce důvěřoval. Co asi podcenil, jak poznamenal Biggles, bylo, že pohled na zlato dělá z některých lidí šílence.

PŘÍPAD OCHOTNÉ TURISTKY

Začalo to jedním z těch náhodných setkání, která se tak často stávají v životě člověka a zkříží ty nejlepší plány. Vystopujeme-li tato setkání až k jejich samým počátkům, zjistíme, že se většinou jednalo o naprosto všední náhody, že ani při vynaložení sebevětší fantazie bychom nepředpokládali vzniklé následky. A policejní zápisy nasvědčují tomu, že kriminální živly se mají vskutku proč obávat tohoto nepředvídatelného faktoru.

Při oblékání si Biggles roztrhl podvazek na ponožku. Šel si tedy koupit nový pár. Ginger ho doprovázel. Bylo krásné letní ráno.

Zastavili se u výkladní skříně a Ginger si povšiml ve skle odrazu dívčí tváře. Bylo to takhle prosté.

Šťouchl do Bigglese a řekl: „Podívej se kdo stojí vedle tebe.“

Biggles se podíval, dívka se otočila. Jejich zraky se setkaly.

„Dobrý den,“ řekl Biggles. „Pracovala jste za války jako WAAFKA v mé kanceláři, nemýlím se, že? Jmenujete se –Alice Hallová?“

Dívka se usmála, bylo vidět, že ji to potěšilo. „Ano. A vy jste Biggles – promiňte chtěla jsem říci major Bigglesworth.“

Podali si ruce.

„Jak se vám daří v civilu?“

„Nestěžuji si. Mám stálé místo u dobré firmy.“

„Vypadáte dobře a spokojeně.“

„Včera večer jsem se vrátila z dovolené. Byla jsem v jižní Francii s Cookovou cestovní kanceláří. Deset dní v Nice. Moc peněz jsem sice neměla, ale užila jsem si.“

„Ale přece jen dost peněz na to, abyste si mohla koupit pěknou francouzskou kabelku, jak vidím.“

„Tu jsem si nekoupila, byl to dárek.“

„Nejspíš od přítele.“

„Ale kdež. Nic takového,“ odpověděla rychle dívka. „Toho člověka jsem v životě před tím neviděla. Prokázala jsem mu laskavost a on mi dal tuto kabelku. Bylo to snadné. Všeho všudy jsem měla po mém návratu do Anglie poslat poštou balíček.“

Úsměv z Bigglesovy tváře nezmizel, zato humor z jeho očí ano. „Co bylo v tom balíčku?“

„Nevím, neptala jsem se.“

„Ukázala jste ho po přistání celníkům?“

„Ne. Ten muž mi řekl, že to nebude nutné.“

„Tak jste ho poslala.“

„Ano. Už na něm byly známky. Jediné, co jsem měla udělat, bylo hodit ho do schránky, až vystoupím na Victoria Station.“

„Měla jste ho poslat doporučeně?“

„Ne. Obyčejnou poštou. Tak tam jistě nebylo nic vzácného.“

„Myslím, že ne,“ opáčil Biggles. „Kde jste toho muže potkala?“

„V Nice. Seděly jsme u čaje s několika dívkami z mé skupiny na terase hotelu Ruhl. Mluvily jsme o tom, že se příští den vracíme a asi nás slyšel. Seděl blízko nás. Pak mě požádal, abych balíček poslala.“

„Byl to Angličan?“

„Ne. Byl to cizinec, ale anglicky mluvil dobře.“

„Hezký mladý muž?“ poškádlil dívku Biggles.

„Ale kdepak. Měl tmavou plet“, byl malý a ob tloustly, bylo mu asi šedesát a na jedno oko šilhal. Měl černé oficírské kníry, které by mu byli někteří hoši z R.A.F. záviděli.“ Dívka se zasmála. „Takže žádný svůdce.“

„Jen tak pro zajímavost, řekl vám proč nechce poslat balíček z Francie?“

„Řekl mi, že to bude rychlejší, když ho vezmu s sebou.“

„Jela jste vlakem?“

„Samozřejmě.“

„Nenamítla jste mu, že nejrychlejší by bylo poslat balíček leteckou poštou z Nice?“

„To mě nenapadlo.“

„Všimla jste si komu byl balíček adresován?“

„Ano. Přečetla jsem si adresu několikrát. Měla jsem balíček v kabelce. Za tu jsem zaplatila sedmnáct šilinků cla.“

„Jaká byla adresa?“

„Dala se snadno zapamatovat. Miss Mary Jones u pana Cermaka, Tottenham Court Road – číslo sto jedna A.“ Dívka byla zřejmě zneklidněna. „Udělala jsem něco špatného?“

„Nu, měla jste balíček přihlásit na celnici,“ pokáral ji laskavě Biggles.

„Řekl mi, že to není třeba.“

„Možná, že to vskutku nebylo nutné,“ zamružel Biggles. „Budiž. Jsem rád, že jsme se potkali. Kde jste říkala, že pracujete?“

„Parkes, obchod s nábytkem v Holbornu.“

Biggles jí podal ruku. „Musíme se někdy sejít a popovídat si o starých časech. Zatím nashledanou.“

„Nashledanou, pane.“

Biggles se otočil a zamával na okolo jedoucí taxík. „Jed'te do Tottenham Court Road a pak ji pomalu projed'te dokud vám neřeknu, abyste zastavil,“ nařídil.

„Podíváme se na podnik pana Cermaka?“ zeptal se Ginger.

„Přesně tak.“

„Myslíš, že v tom něco je?“

„Napadá mě jen jediný důvod proč by někdo požádal úplně cizí dívku, aby mu dala balíček na poštu v Anglii.“

„Nechtěl, aby byl proclen.“

„To se jasně nabízí jako odpověď.“

„Proč ho nepřivezl sám?“

„To by bylo příliš riskantní. A v podstatě úplně beznadějně, pakliže má záznam v policejním rejstříku.“

„Alice byla poněkud indiskrétní, že?“

„Je to upřímné, jednoduché a přímé děvče. Proto si ji také ten muž vybral. Nikdo nebude podezírat z pašování kontrabandu pracující děvče, které podnikne cestu za peníze stírané celý rok. Doufám, že vzhledem k tomu, že balíček byl dán na poštu teprve včera večer, nebyl ještě dodán.“

„Tady, to stačí,“ zavolal po chvíli jízdy Biggles na taxikáře. Vystoupili, Biggles zaplatil a vydali se pomalu po chodníku.

Podnik pana Cermaka bylo malé, skromné papírnictví a trafika v jednom. „Licence na prodej tabáku“ visící na dveřích potvrzovala jméno Otto Cermak.

„Pan Cermak možná ví nebo neví co dělá,“ řekl Biggles. „Povšiml sis poličky na dopisy na vnitřní straně dveří? Mnoho takových malých krámků poskytuje tento druh vedlejších služeb lidem, kteří nemají stálou adresu – nebo pakliže ji mají, nechtějí dostávat dopisy domů. Budeme to zde chvíli pozorovat, abychom poznali klientelu pana Cermaka. Naproti je kavárna. Můžeme si tam sednout.“

Přešli ulici, vešli do celkem laciné kavárny, posadili se k oknu a objednali si kávu.

Během následující půl hodiny navštívila krámek, který sledovali, spousta lidí. Všichni vešli a zase hned vyšli, v rukou noviny nebo balíček cigaret. Nikdo z nich však Bigglese nezajímal.

„Podívej, tamhle přichází pošťák,“ řekl náhle Ginger.

„To je řešení naší hádanky,“ odpověděl Biggles. Hodil na stůl pár mincí a spěchal ven. V hustém provozu se propletli s Gingerem mezi vozy přes ulici a vstoupili do krámků hned za pošťákem.

Ten podal muži za pultem několik dopisů a malý balíček v hnědém papíře přetažený gumovou páskou. „To je všechno,“ řekl vesele a odešel.

Majitel obchodu odstrčil poštu stranou a podíval se tázavě na Bigglese.

„Balíček Players,“ řekl Biggles. Zaplatil cigarety a vyšel z krámků.

„Dobrá práce,“ řekl tiše Ginger. „Je to jistě ten balíček, který přivezla Alice?“

„Byla by to náhoda kdyby nebyl.“

„A co teď?“

„Budeme se tu potulovat, abychom viděli slečnu Mary Jones. Myslím si, že nebudeme muset čekat dlouho. Jestli je v balíčku něco důležitého, brzy si pro něj přijde.“

„Pokud ví, že už je tady.“

„Pro muže z Nice není nic snazšího než jí poslat telegram, opatrně stylizovaný, a sdělit jí, že balíček je na cestě. Samozřejmě nikoliv na tuto adresu. Na její pravou adresu a na její skutečné jméno.“

„Myslíš, že Mary Jones není pravé jméno.“

„Zní jako jméno vybrané namátkou. Podívej! Copak je tohle?“

O několik domů dál zastavil u chodníku skoro nový Austin. Vystoupila tmavovlasá, přitažlivá žena středního věku, prostě, ale draze oblečená. Nepodívala se ani napravo ani nalevo a vešla rychle do obchodu. Vyšla o několik minut později a spěšně si zastrkovala balíček do kabelky. Vrátila se k vozu, nasedla a odjela.

„CYR199,“ četl Ginger a poznamenal si číslo vozu. „Nebudeš ho sledovat?“

„Ne. Jestliže ta dáma je to, z čeho ji podezírám, bude si jistě dávat pozor, zda ji někdo nesleduje. Půjdeme do Yardu a promluvíme si s inspektorem Gaskinem z oddělení C. Je to opravdu spíš jejich věc než naše.“ Biggles zdvihl ruku a přivolal taxík.

*

Za čtvrt hodiny se nacházeli v kanceláři statného detektiva, který kouřil dýmku. „Co vás přivádí?“ zeptal se.

„Nic zvláštního,“ odpověděl Biggles. „Onehdy jste mi řekl, že máte nějaké starosti.“

„To tedy mám. Ta pašerácká organizace mě ničí. Víte snad něco?“ zeptal se inspektor netrpělivě.

„Možná. Zatím, co budeme hovořit, můžete nechat zjistit, komu patří vůz Austin Ten, poznávací značka CYR199.“ Inspektor předal žádost o informaci dispečerovi a otočil se zpět k Bigglesovi, který se zeptal: „To pašeráctví, které vám dělá starosti, na co je specificky zaměřeno?“

„Především na drogy a diamanty.“

„Když ty ptáčky nemůžete chytit, jak víte, že to pokračuje?“

„Jednak prostřednictvím našich agentů a také díky náhodným informacím.“

„Co míníte slovy náhodné informace?“

„Dám vám příklad. Asi před dvěma měsíci jistý velmi známý člověk byl se svou ženou v Paříži. V jednom zlatnictví v Rue de la Paix, kde nakupují příslušníci vyšších vrstev, jeho žena viděla náramek s diamanty a smaragdy. Cena – asi pět tisíc. Dámě se líbil a její muž jí chtěl náramek koupit bez ohledu na to, že kupní daň a dovozní clo by tuto sumu skoro zdvojnásobily. Státní výbor pro cla

a daně odmítl poskytnout peníze a tím všechno skončilo. Dáma svůj náramek nedostala. Když nedlouho potom na velké recepci v Londýně ho spatřila na zápěstí jiné ženy, byla velice pobouřena. Stejně tak byl samozřejmě pohoršen její manžel. Stěžoval si u svého poslance. Výsledek – malér pro mne –protože ten šperk nebyl nikdy proclen. Jak se dostal do Anglie, to nevím. A věděl bych to moc rád, protože to není jediná přepychová věc, která se dostala podloudně do země.“

„A co ta dáma, která náramek má?“

„Nepřipadá v úvahu, že by cokoliv pašovala. Ona i její muž jsou nad něco takového naprosto povzneseni.“

„Mohl byste se jí zeptat jak ho získala?“

„Ne, to by znamenalo, že ji podezírám z podvodu; a v naší zemi musíme být na takové věci opatrní. Dal bych na to krk, že ani v nejmenším netuší, že to je pašované zboží.“

„Nemůže se jednat o duplikát?“

„Kdyby firma, která vyrobila tento šperk, dělala duplikáty svých výrobků, přišla by brzy na mizinu. V podstatě by se případem měl především zabývat Státní výbor pro cla a daně, ale ti očekávají, že kriminální stránku vyřešíme my. Snad mi teď povíte, co vy k tomu můžete dodat.“

Ještě než Biggles mohl odpovědět, do místnosti vstoupil policista a položil na inspektorův stůl list papíru. Gaskin se na něj podíval a řekl. „Auto, které vzbudilo vaši pozornost, patří komtese di Malliori.“

„Kdo je to?“

„Kdybyste sledoval společenskou rubriku, věděl byste, že to je velice známá dáma v Londýně, italského původu. Přišla do Anglie za Mussoliniho režimu a od té doby tu žije. Má luxusní sídlo v Regent's Parku. A také najdete její jméno na seznamu hostí všech významných společenských událostí.“

„Jestiže tu žije tak dlouho, odkud bere peníze?“

Inspektor byl na rozpacích. „Snad nechcete naznačit...“

„Nechci nic naznačit. Kladu prostou otázku. Víím, co mě stojí živobytí a jsem člověk skromných nároků. Uvažoval jsem, jak obrovské příjmy musí plynout do kapes komtesy, může-li si dovolit

udržet tak luxusní životní standard. Ale nechme to stranou. Je to cizinka, tak o ní jistě máte složku.“

„To mám.“

„Máte její fotografii?“

„S největší pravděpodobností.“

„Mohl bych ji vidět?“

Inspektor znovu zatelefonoval. „Doufám, že mi budete moci zdůvodnit tuto ztrátu drahocenného času, můj milý,“ řekl Bigglesovi.

„Jestliže nikoliv, pak jsem promarnil svůj vlastní čas,“ odpověděl Biggles suše.

Přinesli složku. Biggles se podíval na fotografii a ukázal ji Gingerovi. „Velmi zajímavé,“ zahučel a podal ji zpět inspektorovi. „Hezké jméno, komtesa Malliori. A zajímavé, když ho vymění za Mary Jonesovou!“

„O čem to mluvíte?“ řekl podrážděně inspektor.

Biggles zvážil co odpovědět. „Dejte mi trochu času, inspektore, bylo by škoda přestat v polovině příběhu. Uvidím, zda ho budu moci dokončit. Ale než půjdu, mohl bych se podívat na vaše fotografie hledaných zločinců? Italský odbor.“

„Snad nepočítáte, že mezi nimi najdete komtesu?“

„Ne, to ne.“ připustil Biggles. „Je to ten poslední člověk, u kterého bych předpokládal, že bude pašovat. Nu, *skoro* ten poslední.“

Inspektor skrytou narážku nepřehlédl. Ostrým pohledem přelétl Bigglesovu tvář. „Povězte mi alespoň toto,“ požádal. „Proč, podle vašeho mínění, by byla tou *skoro* poslední osobou?“

Biggles zamrkal. „Proč bych nepověděl? Poslední osobou, kterou by celníci podezřívali, že převáží šperk za pět tisíc liber, by byla prostá pracující anglická dívka na prázdninách s Cookovou cestovní kanceláří, za těžce vydělané, a celý rok šetřené peníze. Nemám pravdu?“

„Tak to probíhá?“

„Možná, že ano.“

Přinesli velké album fotografií a položili na stůl. Biggles pomalu obracel strany a zeptal se: „Všechny tyto dámy a pánové by nepochybně byli při vstupu do země podrobeni prohlídce, že?“

„Neměli by nejmenší šanci propašovat byť jen haléř.“

Biggles přestal obracet stránky. Ginger, který se mu díval přes rameno, uviděl obtlouklého staršího muže snědé pleti, s oficířským knírkem a slabým šilháním. Pod fotografií bylo jméno a osobní údaje. Carlo Antonio Barrosa. Narozen na Sicílii 1895.

Biggles se podíval na inspektora. „Nevíte náhodou, v které části Itálie se komtesa narodila?“

„Myslím, že na Sicílii.“

Biggles se usmál. „Zápletka houstne, jak se praví v románech,“ řekl tiše. Zavřel album a vzal si klobouk. „Půjdem po stopě trochu dál,“ zašeptal. „Bude-li správná, řeknu vám, kam poslat vaše chlapce s želízky. Tak zatím, inspektore...! Pojd', Gingere.“

*

Cestou zpět moc nemluvili. Doma Biggles odhodil klobouk a zapadl do křesla. Najednou se zamračil. „To bylo dopoledne, vid'?" Alice Hallová opravdu něco odstartovala. Pěkně jsme to rozjeli, ale myslím, že to teď půjde pomaleji.“

„Ale nenecháš tu věc být?“ zeptal se Ginger.

„To víš, že ne. Kvůli pašerákům celníci prohlížejí slušné lidi a mimo to považují za hrozné, že se tak milé děvče, jako je Alice Hallová, mohlo dostat do potíží. My víme, že to udělala v dobré víře. Ale celníci jsou ostrí hoši. Kdyby u Alice ten balíček našli, skončila by možná ve vězení.“

„Co podnikneme dál?“

„Proberme, co zatím víme. Pašování ve velkém je běžná věc. Pašují se především drahé šperky, které prakticky nic neváží a je obtížné je objevit. Alice Hallová včera přivezla něco, o čem ještě nic nevíme: je jistě nevinná a nespáchala žádný podvod; jinak by o tom nehovořila. Balíček jí dal jistý Carlo Antonio Barrosa, Sicilan, který má záznamy v trestním rejstříku. Balíček tady vyzvedla žena také původem ze Sicílie, žena, která si nechá říkat Mary Jonesová. Propojenost národností může být samozřejmě náhodná. Barrosa a komtesa se možná poznali na Sicílii, což není velký ostrov. Titul nemusí být pravý. I kdyby byl, nic neznamená, v Itálii je zcela bezvýznamný, je tam komtes až, až. Jestliže je naše podezření správné, ta dáma má nyní drahý šperk. Můžeme předpokládat, že ho prodá se ziskem; s pěkným ziskem, když pomyslíme, že ze šperku

nebylo placeno žádné clo. Komu ho prodá? Zlatníkovi? Ne. To by se dostala do maléru. Žádný zlatník by se neodvážil koupit tak horké zboží. Ostatně ten šperk lze sotva veřejně prodat, neboť by okamžitě vyvolal podezření. Není to žádná laciná bižuterie. Takže. Jakým jiným způsobem se ho může zbavit? Já se domnívám, že komtesa ho prodá soukromou cestou, prostřednictvím svých známostí ve vysoké společnosti – což ovšem vůbec neznamená, že by kupec tušil, že se jedná o nelegální obchod. Prostě, já se domnívám, že to je způsob, kterým si komtesa zajišťuje svoji vysokou životní úroveň. Bud' si jist, že dnešní ranní zásilka nebyla první.“

„Nejde mi do hlavy,“ vložil se Ginger, „že Barosa svěřil takové zboží neznámé dívce.“

„Neřekl bych, že moc riskoval,“ prohlásil Biggles. „Obyčejní lidé jsou v takových věcech čestní a spolehliví. Například Alice. Byla by podnikla všechno jen aby svůj závazek splnila. A pokud jde o celníky, risiko bylo zanedbatelné, a v tom je mazanost celého podniku. Osoba, která veze kontraband, o *tom* neví. Celníci jsou školeni pro svou práci. Mají oči jako jestřábi. Váhavá odpověď nebo naopak odpověď mnohomluvná; mrknutí víčkem; slaboučké zdání nervozity a už tě mají. Jelikož nemohou každého prohlédnout až na kůži, spoléhají na takové chování. U člověka, který provází kontraband, ale neví o tom, se prostě nic takového neukáže. Už jsme mnohokrát prošli celníci a nikdy nás neprohledávali. Proč? Neměli jsme co proclít. Jestliže bys někdy byl takový blázen a chtěl něco provézt, už by to bylo něco zcela jiného.“

„Budu si to pamatovat,“ slíbil Ginger. „Kam půjdeme teď?“

„Nejdříve musíme zjistit, co je v balíčcích, které sem přicházejí, a to nemusí být tak snadné, jak to vypadá.“

„Ale postačí, když na poště otevrou další balíček adresovaný slečně Mary Jonesové, a....“

„Mohli by to odmítnout. Jakýkoliv zásah do Královské pošty je velice nelibě nesen. Předpokládejme ale, že by spolupracovali a našli šperk. Co potom? Barrosa, který je ve Francii, by unikl. A komtesa by prohlásila, že o balíčku nic neví. Bylo by to pro ni o to snazší, že není adresován na její jméno. Ti grázlové by prostě přišli o jeden šperk, což si mohou klidně dovolit, a vymysleli by si jiný způsob jak

pašovat. Ne. My je musíme chytit při činu, až budou držet zboží v rukou. Domnívám se, že chceme-li je dostat oba do vězení, musíme začít z druhého konce. To znamená zapojit Marcela Brissaca z francouzské *Sureté*. Barrosa porušuje francouzské zákony, právě tak jako naše. Počkej minutu. Musím si to promyslet.“

Biggles se odmlčel a uvažoval. Po chvíli zdvihl hlavu. „Myslím, že to mám,“ řekl. „Poletíme do Paříže a promluvíme si s Marcelem. Past nastražíme v Nice. Po cestě ti řeknu, jaký mám plán.“

*

O tři dny později vystoupila na terasu Hotelu Ruhl v Nice půvabná mladá Angličanka. Posadila se u malého kulatého stolku, objednala si čaj a zahloubala se do četby anglického časopisu. Ne náhodou si vybrala místo poblíž stolku, u kterého seděl Carlo Barrosa, dívka byla ve skutečnosti policistkou ze speciálního oddělení Yardu a podobu Sicilana si vtiskla před akcí důkladně do paměti.

Za pár minut si Barrosa našel vhodnou příležitost a navázal rozhovor. A brzy si přisunul židli k jejímu stolku. Hovořili spolu dobrou hodinu. Barrosa s velkým zájmem. Pak se už podívala na hodinky a oba vstali.

Barrosa jí právě předával malý balíček, když dva muži, kteří stáli a hovořili opodál, k němu rychle přistoupili, každý z jedné strany.

Ital si zřejmě okamžitě uvědomil, co se děje, protože vystřelil jako šíp, ale vběhl přímo do náruče dalšího policisty. Nadávajícího Barrosu přivedli k Angličance a balíček byl před zraky policistů opatrně rozbalen. Nikdo se netajil svým překvapením, když Angličanka vyňala z balíčku přepychový diamantový náhrdelník.

Barrosa nepřestal klít, ani když ho odváděli.

V kanceláři pařížského komisaře Marcela Brissaca agentka britské policie balíček pečlivě zabalila a policejní vůz ji pak odvezl na nádraží.

Když lodní vlak dorazil příštího večera na Victoria Station, hodila balíček do poštovní schránky na nádraží. Právě tak jako před týdnem Alice Hallová.

Příštího rána panoval uvnitř i před malým obchodem s novinami na Tottenham Court Road neobvyklý ruch. U dveří se činili dva myči

oken a mohutná postava v tmavém obleku s dýmkou v zubech, si vybírala noviny. Pan Cermak, poněkud pobledlý, nervózně kouřil. „Proč mi neřeknete, o co jde, inspektore,“ stěžoval si. „Nic nevím. Přisahám. Pomohl bych policii...“

„Jen pokračujte v práci. Pamatujte si, co jsem vám řekl a netvařte se, jako bych vás chtěl kousnout,“ zavrčel inspektor Gaskin.

Maškaráda netrvala dlouho. Pár zákazníků si koupilo noviny nebo cigarety. Posléze přijel i Austin Ten a z něho vystoupila elegantní dáma a vešla do dveří krámků.

„Máte nějakou poštu pro slečnu Mary Jonesovou?“

„Vy jste slečna Mary Jonesová?“ zeptal se majitel obchodu.

„Samozřejmě, že jsem. To přece dobře víte,“ odpověděla žena trochu podrážděně.

Cermak jí podal balíček. „Je to pro vás?“

Žena přečetla adresu. „Ano, je to moje,“ řekla stroze. „Už byste mě mohl znát.“ Otočila se od pultu a ztrnula, když před sebou uviděla tři muže. Z obličeje jí zmizela veškerá barva.

„Promiňte madame,“ řekl inspektor Gaskin. „Jsem důstojník Scotland Yardu a musím se podívat na obsah balíčku. Čtyři svědci vás slyšeli prohlásit, že jste slečna Mary Jonesová a že ten balíček je pro vás.“

Komtesa di Malliori neodpověděla. Omdlela.

*

Biggles se probíral svou ranní poštou, když zazvonil telefon. Zdvihl sluchátko, naslouchal a po obličeji se mu rozlil úsměv. „To byl Gaskin,“ řekl Gingerovi, když zavěsil. „Oba jsou za mřížemi.“

„Co bylo v balíčku?“

„Diamantový náhrdelník, který byl zcizen při nedávné krádeži v jedné z přepychových vil v jižní Francii. Myslím, že komtesa hned tak nebude pořádat jeden ze svých pověstných večírků. A to všechno proto, že jsem si přetrhl podvazek! Zvláštní, jaké následky mohou mít maličkosti.“

NOČNÍ LET

„Bigglesworthi, musíme něco podniknout s těmi zmizelými letadly.“ Kapitán letectva Raymond, náčelník Speciálního leteckého útvaru Scotland Yardu, se obrátil na svého hlavního operačního pilota s ustaraným a zneklidněným výrazem.

„Snad ne další?“

„Ano. Právě přišla zpráva. Jedno z nových Planetů, patřilo Orient Airways.“

„Kde se to stalo tentokrát?“

„Nad východní částí Středozemního moře. Londýn-Kypr, noční let. Hlavně náklad a pošta pro vojáky na Středním východě. Radiooperátor měl spojení s Nikosií v jedenáct. Všechno bylo v pořádku. Výborné počasí. Stroj letěl na čas. A potom ticho. Pátrání bylo naprosto bezúspěšné. Je to čtvrtý stroj, který zmizel během měsíce. Všechny na stejném místě. Neříkej mi, že to je náhoda.“

„To si rozhodně nemyslím.“

„Jestli to tak půjde dál, Parlament se obrátí na ministra letectví – a ten se zeptá mne. Co mu mám říct?“

Biggles se cynicky usmál. „Řekni mu, že jestli to tak půjde dál, nezbudou žádné stroje a linka to bude muset zabalit. Lidé začínají mít strach.“

„Myslíš, že by to mohla být sabotáž?“

„Upřímně řečeno ne. Stroj na mořském dně není k ničemu. Pro nikoho. Ale letadlo s doklady o způsobilosti k letu stojí peníze – spoustu peněz. Starší letadla – to je velký kšeft. Je řada malých zemí, mezi námi a Orientem, které si nemohou dovolit nové stroje, ale zaplatí v hotovosti za cokoli co má křídla, co jim někdo dodá, a nebudou se na nic ptát. Stará dopravní letadla, zbavená veškerého vojenského vybavení, hodně vynášela, ale už jich moc nezbyvá.“

„Co tím chceš přesně říct?“

„Chci říct, že nový Planet, dodaný na správné místo, by měl cenu nejméně 50.000 liber.“

„Máš pro to tvrzení nějaký důvod?“

„M.I.5 dostalo zprávu, že britské a americké typy letadel byly spařeny ve vzdušném prostoru Rudé cesty mezi Blízkým východem a Čínou.“

„Takže si myslíš, že někdo ty stroje pirátsky unáší?“

Biggles pokrčil rameny. „Proč ne? Není nic lehčího než ukrást letadlo; jestliže umíš létat a máš někoho, kdo ho chce. Na lodi potřebuješ posádku. Letadlo, které obsluhuje jeden muž, se může vzdálit na sta mil od svého kursu, než ho začnou postrádat. Jakmile omráčí pilota, co zmůžou cestující? Nic.“

„A co se stane s cestujícími?“

„Prostě zmizí.“

„To je smutná představa.“

„Žijeme ve smutných dobách.“ Biggles se podíval vážně na kapitána. „Jsou mezi těmi cestujícími důležité osobnosti?“ zeptal se.

Raymond zaváhal. „Bohužel ano. Při posledním letu byl na palubě královnin kurýr. To by ovšem *mohla* být náhoda.“

„A také ne. Jistě vezl důležité dokumenty.“

„Ano. Ztráta je o to politováníhodnější.“

„A cena letadla je vyšší.“

Kapitán neodpověděl.

Biggles pokračoval: „Pirát se zbaví letadla a vrátí se do západní Evropy a všechno si zopakuje. Je to snadné.“

„Budiž. Řekněme, že s tím souhlasím,“ řekl kapitán odměřeně. „Co s tím uděláme?“

„Zřejmě budeme muset toho moderního kapitána Kidda chytit.“

„Ale jak. Bude mít jistě falešné doklady. Nemůžeme důkladně prověřit všechny cestující. Většina z nich jsou cizinci. Trvalo by to příliš dlouho. Lidé cestují letadlem, protože pospíchají.“

„Musí být chycen při činu.“

„Navrhuješ ozbrojit všechny piloty a posádky letadel? Cestující by se na to dívali s nedůvěrou.“

„Ne, to opravdu nelze. Pirát by vystřelil první. Raději bych pilotoval jedno z těch letadel a zjistil, co se vlastně děje.“

„Jak můžeš vědět, který let bude příště na řadě?“

Biggles se slabě usmál. „Vyberu si ho sám.“

„Jak?“

„Dám návnadu, které žádný zločinec neodolá. Zlato. Zlato je fascinující věc. Dáme do tisku, že v určitý den určité letadlo, které poletí na Střední východ, bude mít na palubě 100.000 liber v prutech a cihlách. Může to být zase Planet letící na Kypr. Za deset dní budu ten stroj pilotovat s vlastní posádkou. To poskytne pilotovi čas zorganizovat přepadení. Budeme to opakovat, dokud se nechytí na návnadu. I kdyby to nevyšlo, nic neztratíme.“

„Jen vaše životy.“

„Za to jsou policisté placeni.“

„Dobře. Zkusíme to. Potřebujete něco?“

„Rád bych viděl seznamy cestujících z letadel, která zmizela.“

„Seženu vám je.“

*

Motor Planetu monotónně hučely pod hvězdnou oblohou nad souvislou vrstvou mraků, která zakrývala pohled na zem. V kabině, obsazené jen deseti cestujícími, bylo ticho. V zavazadlovém prostoru, kde byla uložena jejich zavazadla, která před tím na letišti pečlivě úředníci prohlédli, ležely zapečetěné bedny, které podle novinových informací obsahovaly zlato určené pro Střední východ.

Na zadním sedadle v kabině, v uniformě stewarda, seděl letecký policista Ginger Hebblethwaite a bloudil pozorně očima po hlavách před ním. Opakovaně posuzoval jednotlivé cestující, uvažoval o tom, zda je mezi nimi pirát. Znal je všechny jménem, znal jejich věk a povolání – alespoň podle údajů v pasech. Jako u všech dálkových letů to byl kosmopolitní seznam. V porovnání s předchozími seznamy cestujících nikdo z nich neletěl znovu.

Na předních sedadlech po obou stranách uličky seděli dva mladí američtí žurnalisté, cestující do Suez. Vyžádali si speciálně přední sedadla. Měli nějaký nekalý úmysl nebo prostě považovali tato sedadla za nej pohodlnější? To věděli pouze oni sami. Nějakou chvíli se hlasitě bavili v hovorové američtině a popíjeli whisky se sodou. Teď už byli zticha.

Za nimi seděl Jihoafričan se ženou. Vraceli se domů z dovolené ve Velké Británii. Muž se zdál neklidný, vrtěl se na sedadle a snažil se podívat okénkem. Vedle nich pak politický činitel přidělený do Súdánu a pečlivě oblečený obchodník s kořením, který letěl na Kypr

a pak měl namířeno do Korintu. Za nimi seděl zástupce turecké tabákové firmy, cestující do Istanbulu a švýcarský inženýr, směřující do Etiopie. Oba vypadali jako lidé, kteří by mohli umět pilotovat. A pak tam byl německý režisér na cestě do Horního Egypta, kde chtěl točit film o poušti. Doprovázela ho jeho žena. Byl to muž středních let, tiché inteligentní tváře. Žena, světlavá, v mládí snad hezká, ale teď už trochu odkvetlá a příliš silná.

U Gingerovy pravé ruky bylo speciální zařízení. Vypínač. Stačilo se dotknout a červené světlo by se rozsvítilo na palubní desce, kde u řídicích pák seděli Biggles a Algy Lacey, i u radisty, kterým byl letecký policista Bertie Lissie.

Gingerovy povinnosti byly jasné. Jakmile by se kterýkoli z cestujících přiblížil ke dveřím v přední části kabiny, rozsvítí poplachové světlo.

Podíval se na hodinky a pak promluvil hlasitě a jasně do mikrofonu: „Dámy a pánové, opouštíme nyní pobřeží na východní straně italského poloostrova. Počasí je příznivé a letíme na čas. Děkuji vám.“

Někteří z cestujících se lehce protáhli. Jiní si jeho hlášení ani nepovšimli. Jeden z Američanů zavolal: „Pod námi je hustá mlha.“

„Široká fronta pokrývá Evropu od Středozemního moře po Skotsko,“ odpověděl Ginger pohotově.

Bylo ticho. Ginger měl nervy napnuté jako provazy vzrušením a očekáváním. Blížila se rozhodující chvíle. Jestliže se mělo něco přihodit, mělo by to být každou chvíli. Planet se blížil do zóny, která podle časového plánu byla zónou nebezpečí. Mezi piloty se jí říkalo Sebevražedný záliv.

Uběhlo pět minut. Deset. Nic se nedělo. Zdálo se, že většina cestujících spí. Němci klesla hlava dopředu. Lehce chrápal. Jeho žena si vzala noviny a četla. Držela stránky těsně před obličejem jakoby byla krátkozraká. Proč nemá brýle? pomyslel si Ginger.

Zívl. Hukot motorů uspával. Na dlouhých tratích to tak bývá vždycky. Motory vrčely ukolébavku. Víčka se klížila a Ginger bojoval s ospalostí.

Náhle si povšiml, že Němka čte už příliš dlouho jeden a ten samý odstavec. Čte nebo spí? Upřeně se na ni zadíval. Je sklon její hlavy

přirozený? A co roh novin, který nepozorovaně sklonila, aby přes něj viděla; pohyb byl neznatelný a povšiml si ho pouze proto, že ji soustředěně pozoroval.

Ať už byl důvod jakýkoliv, Ginger se zachvěl pocitem blížícího se nebezpečí. Přelétl očima cestující. Nikdo se nehýbal. Vrátil se pohledem k Němce. Naklonil se, aby jí viděl do tváře. Byla černá. Pomalu vstal, nohy měl najednou podivně slabé, klopýtl jakoby náhodou a strhl noviny stranou. A v tu chvíli pochopil. Měla na obličeji plynovou masku.

Když žena poznala, že byla odhalena, snažila se ho odstrčit, ale Ginger jí strhl masku z obličeje. Muž ho zezadu uhodil, Ginger zakolísal, ale podařilo se mu dosáhnout na poplašný spínač a stisknout ho. Němec, také s maskou, se na něho vrhl a jeho ruka sáhla po zbrani ukryté v kapse kalhot. Ale Ginger byl rychlejší, jeho pistole štěkla a muž zakolísal. Žena zaječela. Ginger namířil pistoli na ni. Natáhla ruce před sebe a křičela: „*Nein! Nein!*“

Biggles se vrátil do kabiny a razil si energicky cestu mezi vyděšenými cestujícími.

Ginger vykřikl: „Pozor. Je tu plyn!“

Žena hmatala rukou pod blůzou. Ginger, který se domníval, že sahá po zbrani, na ni znovu namířil svou automatickou pistoli. „Nestřílet. Chci jen uzavřít plyn,“ vykřikla a klesla na sedadlo, oči plné hrůzy, lapajíc po dechu.

Ginger pochopil proč byla tak tlustá. Řekl Bigglesovi, co se stalo. „Strhl jsem jí masku, aby zavřela plyn; bez masky by byla dopadla jako my ostatní. Její partner na mne vytáhl zbraň, tak jsem musel vystřelit.“

„Dobře,“ řekl souhlasně Biggles a obrátil se k cestujícím. „Prosím všechny, aby se laskavě opět posadili. Byla tu malá nesnáz, ale už je všechno v pořádku.“

O několik chvil později začaly motory slábnout. Nos letadla se nakláněl dolů. Kabinu naplnil chladný svěží vzduch. Stroj prolétl mraky a dole se objevily desetitisíce světél.

Jeden z Američanů vyskočil. „Poslyšte! Jsem snad blázen? Nejsou tohle světla Londýna?“

„Jsou,“ řekl mu Ginger. „Nikdy jsme se nevzdálili z oblasti

hlavního města. Společnost se vám omlouvá a podá vám později vysvětlení. Prosím, nedělejte si s tímto zpožděním starosti. Čeká na vás jiné letadlo. Stále se ještě dostanete do rána do Egypta. Mohli jste skončit někde úplně jinde.“

Když Planet přistál, čekala na přistávací ploše policie s ambulancí.

PŘÍPAD MODLY ZE SLONOVINY

.Letecký detektiv inspektor Bigglesworth se právě vrátil z konference ve Scotland Yardu do bytu, který sdílel se svými policejními piloty, když hospodyně ohlásila, že dole čekají dva gentlemani, kteří by s ním chtěli mluvit. Nepostřehla jména, ale z jejich tváří usoudila, že to jsou cizinci.

Když byli návštěvníci uvedeni do obývacího pokoje, bylo zřejmé, že přestože mají dokonale střižené obleky evropského stylu, pocházejí z Asie.

Biggles jim nabídl židle. „Sedněte si, pánové,“ vybídl je. „Co máte za problém?“

„Problém?“

„Cizinci mě vyhledávají, pouze když mají nějaké problémy,“ povzdechl si Biggles.

Návštěvníci, oba ve středním věku, v tom neviděli nic humorného. Jejich žlutohnědé tváře zůstaly nehybné, jejich tmavé oči bez výrazu.

„Jste pověstný plukovník Bigglesworth?“ zeptal se jeden z nich opatrně.

„Jméno je správné, ale hodnost poněkud příliš lichotivá,“ odpověděl Biggles s úsměvem. „No, na tom nezáleží. S kým mám tu čest?“

„Já jsem princ Yuan Sukang a toto je můj bratranec, ministerský předseda, ctěný pan Kling. Jsme ze státu Kahore, který možná neznáte – naše země je totiž malá – leží na severní hranici Barmy a Thajska.“

„Hovoříte velmi dobře anglicky,“ udělal jim poklonu Biggles. „Vsadil bych se, že jste nežili vždycky v Kahore.“

Princ zaváhal. „Měl jsem anglického vychovatele a nějaký čas jsem pobýval v Londýně,“ vysvětloval.

„Ah tak!“ řekl Biggles. „A nyní mi povězte, jak bych vám mohl pomoci?“

„Jistě jste slyšel, že v mé zemi, tak jako v okolních zemích – v Barmě, Thajsku a Indočíně – vládne chaos vyvolaný revolucí a válkou.“

„Četl jsem o tom v novinách. Proč jste tedy přijeli do Londýna?“

„V Kahore nejsme nic platní. Zákon a pořádek jsou věci minulosti. Vesnice jsou vypálené. Teroristi obsadili i stezky v džungli. Hladomor a nemoci ničí zem. Lidé umírají.“

„Vaši lidé?“ řekl tiše Biggles.

„Ano.“

„A vy pro ně nemůžete nic udělat?“

„Nic.“

„Co si potom myslíte, že mohu udělat já?“

„Přišli jsme za vámi proto, že v Kahore se nalézá něco, co bychom velice rádi měli tady.“

„Chápu,“ Bigglesův hlas zjasnil pochopením. „O jaký předmět se jedná?“

„Nazval byste to sochou, ale je to modla – Astana, bůh našich předků. Je ze slonoviny, velmi stará a velice krásná. Víte, mnoho Kahoraňanů vyhnaných ze svých domovů uprchlo, mnozí z nich žijí teď zde. Já a můj bratranec uvažujeme o tom vybudovat tady malý chrám, kde by naši lidé nejen konali bohoslužby ve své víře, ale mohli také hovořit o plánech na osvobození Kahore. Ale k čemu je prázdný chrám? Je třeba, aby náš bůh Astana byl viděn a to by semklo naše lidi. Mimo jiné by bylo tragické, kdyby vandalové poškodili tak vzácné umělecké dílo.“

„To by bylo,“ souhlasil Biggles. „Má tato socha nějakou jinou cenu, než je její náboženský význam?“

Princ zaváhal na kratičkou sotva postřehnutelnou chvíli. „Ne,“ odpověděl.

„Dobře,“ řekl Biggles. „Kde přesně je ta socha?“

„V chrámu v Pelanghuru, v náboženském středisku Kahore.“

„Ale řekl jste, že v zemi je chaos. Jak můžete vědět, že socha nebyla zničena?“

„Božstvo je ukryto v tajné kryptě, kterou znám jen já, můj

bratranec a vysocí náboženští hodnostáři, kteří by neprozradili její existenci ani na mučení.“

„Proč jste sochu nevzali s sebou, když jste vaši zemi opouštěli?“

„Nebyly k tomu vhodné podmínky. Zachránit si holé životy, projít mnoho mil džunglí, i bez zátěže bylo zoufalé dobrodružství.“

„A jak ji chcete získat?“

„Odnést božstvo přes hranice by bylo nemožné. Pouze letadlo se může dostat až k chrámu. Bylo nám řečeno, že jste schopni provést takovou akci.“

„Jak velká je ta modla ze slonoviny a kolik váží?“

„Je to sedící postava lidské velikosti, tudíž velice těžká.“

„Váš plán je, abychom letěli k chrámu a přivezli božstvo zpět?“

„Přesně tak.“

„Uvědomujete si, že takový podnik by stál hodně peněz?“

„Samozřejmě. My peníze máme.“

„Budete jich potřebovat hodně,“ upozornil Biggles. „Pevně věřím, že jste nepřehlédli administrativní stránku. Například bude-li socha dopravena do naší země, musí projít celní kontrolou, aby byla prohlédnuta a stanovena její cena.“

Princ se podíval naléhavě a významně na Bigglese. „Bylo by to nutné?“

Biggles se zamračil. „To nejspíš ano,“ řekl přísně.

„Myslel jsem pouze,“ vysvětloval princ rychle, „že náboženská povaha sochy by ji mohla vyjmout z povinnosti proclení.“

„O tom by musely rozhodnout úřady. Ale k věci. Je někde blízko chrámu možné přistát?“

„Je tam zcela vyhovující letiště. Právě proto jsme vymysleli tento plán.“

Biggles zdvihl obočí. „Letiště?“

„Angličan, jménem Hobbs, ho nechal postavit blízko svého bungalovu. Byl správcem čajových plantáží a používal letadla ke kontrole a také k dovážení zásob z pobřeží.“

„Co se s ním stalo?“

„Nevím. Pravděpodobně ho potkal osud mnoha plantážníků v Malajsku. Buď uprchl nebo zahynul.“

„Dobře. Jakou navrhuje odměnu za tuto službu?“

„Počítali jsme dva tisíce liber. Tisíc bychom zaplatili ihned a zbytek po ukončení akce.“

Biggles přikývl. „To zní velkoryse. Předpokládám, že se chcete zúčastnit výpravy osobně.“

„Samozřejmě. Pomůžete nám?“

Biggles vstal. „Chtěl bych den na rozmyšlenou. Přijďte zítra ve stejnou dobu a řeknu vám, jak jsem se rozhodl. Jestliže přijmu, dohodneme se na postupu.“

Biggles doprovodil oba návštěvníky k domovním dveřím a vrátil se do obývacího pokoje, kam okamžitě sezval své kolegy policejní piloty a seznámil je s obsahem rozhovoru, který vedl s podivnými návštěvníky ze státu Kahore.

„Proč jsi neřekl těm ptáčkům hned, že s námi nemohou počítat?“ zeptal se Algy Lacey.

„Protože tím by pro nás všechno skončilo. Naši návštěvníci by se obrátili na někoho jiného a my bychom s nimi ztratili kontakt. To jsem nechtěl,“ usmál se Biggles. „Připište můj zájem na vrub mé nezřízené zvědavosti.“

„Chceš říct, starý brachu, že vážně uvažuješ o tom, vypravit se na tenhle výlet?“ dotázal se Bertie Lassie.

„Máme čas do zítřka. Rád bych si vše promyslel. Celý ten podnik mi připadá v mnoha směrech podivný.“

„Pánové se ti zřejmě nezdáli, že?“ vložil se Ginger.

„Zatím není nic, co by se mi na nich mohlo líbit či nelíbit – s výjimkou toho, že jsou oba narkomani. Pravděpodobně kuřáci opia. Prozrazují je jejich oči. Přiznám, že princ mi nějak nesedí, nepochybně utekl ze země a nechal svůj lid na holičkách. Jak víme z novin, vlády se zmocnili teroristé. Nepochybuji, že tam božstvo ze slonoviny je a předpokládám, že má velkou cenu. Princ sice řekl, že cena sochy je zanedbatelná, ale tomu nevěřím. Jestliže mimo náboženské hodnoty jinou hodnotu nemá, tak proč by chtěl obejít celní správu? To z něho samozřejmě nedělá hned zločince, ale naznačuje to, že není tak rovný, jak by se mohlo zdát.“

„Dva tisíce a krytí výdajů byla slušná nabídka za tu akci,“ oponoval Bertie.

„Bylo to víc než dost,“ prohlásil Biggles. „Poučil jsem se, že když

lidé nabízejí za práci víc, než je její hodnota, mají možná v úmyslu nezaplatit vůbec.“

„Proč by ti dva za tebou chodili, kdyby s nimi nebylo něco v pořádku. Vědí přece, že jsi policejní důstojník,“ vložil se do rozhovoru Ginger.

„Na tom něco je,“ souhlasil Biggles. „Možná že mě chtěli koupit. To je na Východě běžná věc. Nebo si mysleli, že máme možnosti, které obyčejní civilní piloti nemají.“ Biggles vstal.

„Kam jdeš?“ zeptal se Algy.

„Zpět do Yardu zeptat se kapitána, co si o tom myslí a získat co nejvíce informací o Kahore a jeho vládnoucím princí.“

Vrátil se po obědě. „Uspěl jsem lépe, než jsem doufal,“ hlásil, když si přitáhl židli ke stolu. „Zdá se, že princ Yuan Sukang je vládcem Kahore a podle všech zpráv je to slušný chlapík. Ale na ministerstvu zahraničí se domnívají, že byl zabit. On a jeho bratr opravdu *měli* anglického vychovatele a existoval plantážník jménem Hobbs. Od počátku nepokojů v Kahore o něm nikdo neslyšel. Tahle část příběhu do sebe zapadá. Co překvapilo ministerstvo zahraničí bylo, že se princ dostal do země, aniž by o tom oni věděli.“

„Jednoduše řečeno, starý brachu, mají pocit, že to mírně páchne,“ shrnul Bertie.

Biggles se pousmál. „Rozhodně si myslí, že to nevoní jako levandulová kolínská.“

„A závěr,“ zeptal se Algy netrpělivě.

„Závěr? Šéf je zvědavý a ministerstvo zahraničí také. Máme věc sledovat. Pro práci, která se teď stala oficiálním pátráním, můžeme použít vládní letadlo.“

„A co ty dva papíry?“ zeptal se Bertie.

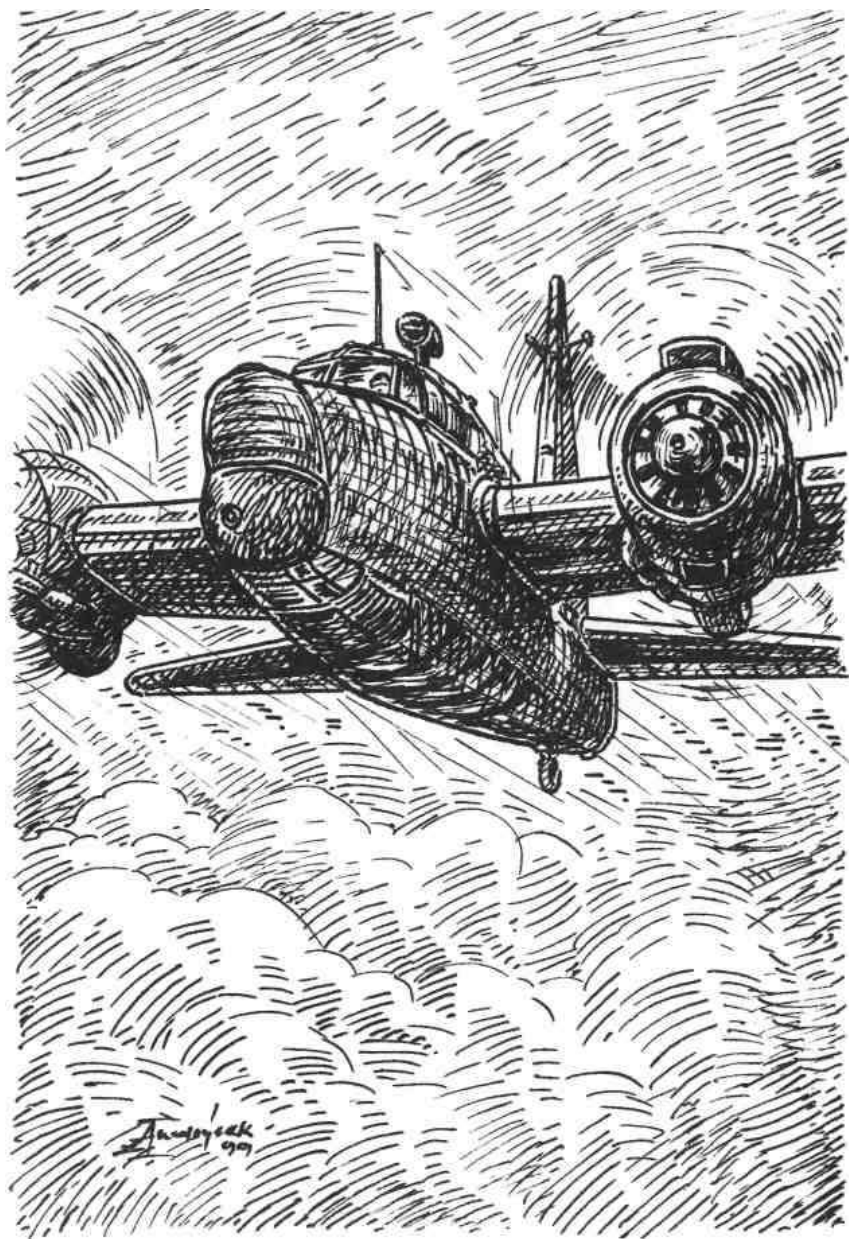
„Obávám se, že je budeme muset odevzdat,“ odpověděl Biggles. „Po obědě se podíváme na mapu, abychom zjistili, kam to vlastně letíme. Monsumové období už končí a počasí bude tedy dobré. Bude rozumné vzít do kapes zbraně. Budeme je možná potřebovat.“

*

Ve výšce pěti tisíc stop starý policejní Wellington bručel nad hustou džunglí Horní Barmy a směřoval ke svému vzdálenému cíli. Z

místa druhého pilota se Ginger díval bez jakéhokoliv nadšení na neprostupné zelené panorama. Algy seděl v oddělení pro navigátora. Jeho práce ostatně skončila, když se dole objevil přítok řeky Mekong, na jejímž břehu se nacházela vesnice s chrámem. Bertie seděl v kabině s princem Yuanem a jeho partnerem.

Od chvíle, kdy Biggles přijal tento úkol, uběhl týden. Letadlo nyní letělo na Východ a přistálo jen aby doplnilo nádrže, naposled na letišti Dum-Dum v Kalkatě. Počasí bylo dobré po celou cestu a jediný problém, který mohl nastat, bylo nouzové přistání během poslední části cesty. Nepříjemné následky takového přistání byly nepředvídatelné. Ale opravdové nebezpečí hrozilo od teroristů po přistání, než vynesou modlu z chrámu a naloží do letadla.

Na začátku cesty došlo k trapnému momentu. Až do samého startu nebyla o penězích řeč, a tak se Biggles, dříve než nastoupil do letadla, obrátil na prince a zeptal se ho, zda na něco nezapomněl. Princ se tvářil překvapeně a řekl, že si nevzpomíná. Biggles mu tedy připomněl, že podle smlouvy je tu jistá maličkost, tisíc liber, které mu má princ předat při začátku akce. Princ byl samá omluva a s úsměvem, který připadal Gingerovi nucený, podal Bigglesovi objemný svazek bankovek. Motory už byly nastartovány, a tak Biggles vložil bankovky do skřínky, ale incident, byť bezvýznamný, rozhodně nepřispěl k důvěře v cestující.

Plán, který navrhl Biggles, byl prostý. Až letadlo bezpečně dosedne, doroluje na konec přistávací dráhy a otočí se. Bude tak připraveno k rychlému startu, kdyby hrozilo nějaké nebezpečí. Půjde-li vše podle jeho záměru, pak on, Bertie, Ginger a pan Kling se vydají k chrámu a Algy s princem zůstanou u letadla. Bylo jedno, který z Kahoraňanů povede skupinu do tajné krypty, neboť oba vchod znali, ale Biggles usoudil, že jeden z nich by měl být s každou skupinou pro případ, že by se objevili domorodci. Bylo to opatření, kterým se mělo předejít dorozumívacím potížím. Božstvo pak zabalí do plachty a převážou popruhy. Těžkou sochu tak čtyři muži pohodlně donesou k letadlu. Jakmile bude božstvo na palubě, odstartují domů. Počítali, že by celá operace neměla trvat déle jak hodinu.

Zákrut řeky se objevil tak, jak to princ popsal. Na jednom z břehů byla vypálená vesnice. Poblíž vystupovaly nad hustým stromovým džungle dvě věže chrámu, připomínající stavby typu pagod. Bylo také dobře vidět přistávací dráhu a mimo několika přerostlých rýžových polí poblíž zničené vesnice to byla jediná otevřená plocha na míle daleko.

Biggles sestoupil co nejnižší a opsal okruh, aby si místo přistání dobře prohlédl. Teprve potom dosedl s Wellingtonem na dráhu, která byla v docela slušném stavu. Roloval směrem k chrámu a otočil letadlo, aby mohl zase rychle odstartovat.

Když se po pěti minutách čekání nikdo neobjevil, vypnul motor. Uběhla další čtvrt hodina, posádka a cestující hleděli zneklidnění k džungli.

„V pořádku,“ řekl Biggles. „Jdeme.“

Plátno a popruhy přes ramena, skupina, která měla modlu přinést, se vydala na cestu, v čele s panem Klingem. Algy a princ zůstali u letadla. V případě nějakých potíží by výstřel z pistole znamenal, že mají všichni přispěchat k letadlu.

Cesta džunglí nebyla pro Gingera ničím novým. Vedro bylo tíživé, dusné a lepkavé. Vzduch byl prosáklý pachem hnijící vegetace. Zelený svět, kterým se pohybovali dopředu, byla obvyklá směs krásy a hrůzy. Z břechky pod nohama vyrůstaly půvabné stromovité kapradiny, pnoucí se liány a popínavé rostliny s obludnými vodnatými listy. Z přepadajících větví se na vetřelce vrhaly pijavice.

Konečně se porost džungle váhavě rozevřel a vyšli na rozlehlou mýtinu a tam uprostřed stál chrám, zřejmě velice věkovitý, soudě podle sešlosti vytesaných ozdob. Pan Kling následován ostatními vykročil spěšně k chrámu. Jen Ginger zůstal tochu pozadu, aby si prohlédl stavbu, kterou jak předpokládal, vidělo jen málo bílých mužů.

Zaujala ho výzdoba dveří, kterými ostatní vešli do chrámu, a chtěl se již za nimi vydat, když zaslechl tiché zvolání v angličtině:

„Haló! Počkejte minutu!“

Podíval se směrem, odkud hlas přicházel, a s údivem spatřil nedaleko muže, bílého muže, vyzáblého, zarostlého, v roztrhaném tropickém obleku.

„Kdo jste?“ zeptal se ostře Ginger.

„Jmenuji se Hobbs. Co tu u sta hromů, děláte?“

„Přiletěl jsem s přáteli vyzvednout něco z chrámu. Přistáli jsme na vašem letišti....“

„Počkejte,“ skočil mu do řeči Hobbs. „Kdo vás sem přivedl?“

„Princ Yuan ...“

„Ten je mrtev. Viděl jsem, jak ho jeho bratr chladnokrevně zastřelil. Za celý ten zmatek tady může on. Chtěl mě dostat taky, ta špinavá krysa.“

„Má ten bratr na tváři malou jizvu?“

„Ano, proč?“

„Říká si princ. Přiletěl s námi.“

„Pak mějte po ruce zbraň. Je to nejhorší zlosyn, jaký kdy chodil po světě. Byl tady prvním ministrem, ale to mu nestačilo. Chtěl být králem, a tak bratra zákeřně zastřelil. Ale tím rozpoutal něco, co nemohl zastavit a musel utéct. Šlohnul mi mého Motha a spolu se svým zločinným partnerem Klingem odletěli.“

Ginger byl šokován. „Chcete říci, že umí *létat* ?“

„Jistěže umí. Naučil se létat v Anglii. Byl tam vychován.“

Gingerovi začalo svítat. Nyní bylo jasné jak se muž, který si říkal princ Yuan, dostal do Anglie. „Zdá se, že má plno peněz,“ poznamenal.

„On určitě ne. Dostal se sice do státní pokladnice, ale ta byla prázdná. Pro co se vlastně vrátil?“

„Pro modlu ze slonoviny.“

„Mohlo mě to napadnout.“

„Říkal, že nemá žádnou cenu.“

„Vždycky lhal. Oči modly jsou z rubínů velikých jak holubí vejce.“

Gingerovi to vyrazilo dech. Počítal, že se jedná o nějaký špinavý podnik, ale něco takového nečekal. „Kling odešel právě do chrámu s mými přáteli, pro modlu.“

„Kdyby mě spatřil, pochopil by, že je prozrazen. Počítejte, že se to neobejde bez násilí. Rád bych věděl, co je uvnitř sochy.“

„Uvnitř?“

„Je dutá – měla by být. Je sestavena z částí. Žádnému slonu nikdy nenarostly tak velké kly. Je to umělecké dílo. Nežil jsem tu celý život nadarmo a pár věcí jsem se o modle dozvěděl. Před léty ukládali do sochy lidské oběti, ale ...“

„To teď není důležité,“ přerušil ho Ginger naléhavě. „Musím varovat šéfa. Běžte k letišti a čekejte na moje znamení. Poletíte s námi domů, vypadá to, že k rozhodujícímu boji dojde tady.“

„To mi vyhovuje,“ řekl Hobbs a zmizel v džungli.

Ginger vykročil za ostatními a spatřil, jak právě vynášejí z chrámu modlu zabalenou v plátně.

„Co je s tebou?“ křikl na něho Biggles rozzlobeně. „Nevzal jsem tě s sebou, aby ses díval. Přilož ruku k dílu. Váží to půl tuny.“

„Tak to položte a odpočiňte si,“ odpověděl Ginger a zadíval se

Bigglesovi významně do očí. „Chci s tebou mluvit.“

Biggles přešel k místu, kde stál Ginger. „Co se děje?“ zeptal se klidně.

„Podrž se,“ řekl tiše Ginger. „Náš drahý princ je podvodník. On a Kling zavraždili skutečného prince Yuana. Dostali se do státní pokladny, pokusili se zabít Hobbse. Ukradli mu jeho Motha, aby odtud unikli. Ten skunk, co čeká ve Wellingtonu, umí *létat*. Tak co tomu říkáš?“

Bigglesovi ztvrdly rysy v obličeji. „Kdo ti to řekl?“

„Viděl jsem Hobbse.“

„Kde je?“

„Čeká u letiště.“

„Pojďme,“ řekl Biggles. „Promyslím si to cestou.“

Připojili se k ostatním, zdvihli náklad a vydali se stezkou k letadlu. Nikdo neřekl ani slovo. Pot jim tekl po tvářích, protože socha byla mnohem těžší než očekávali.

Když dorazili k letadlu, oba muži, kteří ho hlídali, vystoupili z kabiny a vyšli jim vstříc. Společně pak opatrně postavili zabalenou sochu na zem. Popruhy povolily a plátno, které ji přikrývalo, sklouzlo dolů. Objevila se plochá, záhadně se usmívající tvář, obtloustlé tělo a ruce spočívající na kolenou. Oční důlky byly prázdné.

„Dáme ji na palubu a zmizíme,“ poručil Kling. „Tohle je nebezpečné místo.“

Biggles o krok ustoupil a zajel rukou nenápadně do kapsy. „Počkejte minutu,“ řekl. „Bereme zpátky jednoho pasažéra navíc.“

Muž, který si říkal princ Yuan, vyhrkl: „Pasažéra! Kdo je to?“

„Chlapík jménem Hobbs,“ odpověděl Biggles klidně. „Říkal jste nám o něm. Vzpomínáte si?“

Ginger cítil, jak atmosféra houstne. Zdvihl ruku a krátce zamával.

Hobbs se vynořil z džungle a zvolna se blížil.

„Tak on tu zůstal,“ řekl princ tenkým, tvrdým hlasem.

„Musel zůstat, když jste mu ukradl letadlo,“ odpověděl jakoby nic Biggles.

Hobbs došel k nim. Oči se mu nebezpečně leskly, když se díval z jednoho padoucha na druhého. Pak sklouzly na sochu a její obličej.

„Jak vidím, zase jsi pracoval nožem,“ zavrčel.

„Jen klid, Hobbsi,“ mírnil ho Biggles.

„Díky těmhle dvěma jsem byl klidný už dost dlouho,“ pokračoval rozčileně Hobbs. „Rozpoutali v zemi požár a mají tu drzost vrátit se a odnést jedinou posvátnou věc, která zbyla v téhle zubožené zemi. Co je uvnitř? To bych rád věděl.“ Dříve, než ho kdokoliv mohl zastavit, uchopil pravou ruku božstva a vysoko ji zdvihl. V zádech sochy se otevřela dvířka a bylo vidět obsah, jakési hnědé cihly. Několik jich vypadlo ven. „Drogy,“ vykřikl Hobbs. „To jsem si mohl myslet. Dost opia na zdrogování...“.

„Princova' ruka zajela pod kabát. Hobbs uskočil stranou. Téměř současně vyšťekly dva výstřely. „Princ“ upadl na kolena a klesl tváří k zemi. Druhý padouch se snažil utéci do džungle, ale Hobbs obrátil kouřící hlaveň svého revolveru za ním a třikrát vystřelil. Potřetí ho zasáhl. Kling upadl a nehýbal se.

„To jste neměl dělat, Hobbsi,“ řekl Biggles.

„A v tom se naprosto mýlíte,“ odpověděl Hobbs jakoby nic a dal si zbraň do kapsy. „Zasloužili si to. Skutečný princ Yuan byl skvělý člověk a můj výborný přítel. Pokud mne se týče, můžete si se mnou dělat co chcete.

Bylo ticho. Biggles prohlížel padlé muže.

„Rád bych věděl, co měli v úmyslu,“ zamručel.

„To vám povím,“ odpověděl Hobbs. „Kdybyste se dostali až do letadla, nikdy byste z něho nevyšli živí. Zastřelili by vás dřív, než byste se mohli vzpamatovat. Vaši cestující by se ujali pilotování a letěli na místo, které si vybrali. Měli s sebou dost drog a slušné bohatství aby jim to vystačilo na zbytek života.“

„Bohatství?“ zeptal se Biggles.

„Byl jste s Klingem, když vešel do krypty?“

„Ne. Šel sám, aby zjistil, zda tam socha ještě je.“

Hobbs se cynicky usmál. „Ukážu vám, pro co šel.“ Popošel a sklonil se nad Klingem a prohledal mu kapsy. Když se vrátil, podal Bigglesovi dva neobvykle velké rubíny. „Řekl bych, že když člověk klesne tak hluboko, že vydlobne oči svého božstva, sotva může klesnout ještě hlouběji,“ poznamenal chladně.

„Co nechápu,“ řekl Biggles, „proč ten člověk, který sám uměl

pilotovat, přišel za mnou?“

„Potřeboval letadlo.“

„Mohl si nějaké pořídit. Měl spoustu peněz.“

„Kdo to tvrdí?“

„Při startu mi zaplatil tisíc liber.“

„V bankovkách?“

„Ano.“

„Podíval jste se na ně?“

„Ještě ne.“

„Měl byste.“

Biggles došel pro balíček a stáhl s nastříhaných papírů jedinou desetilibrovou bankovku. „Proto čekal do poslední chvíle, až budou motory nastartovány, a pak mě převezl. Vsadil na to, že je nebudu přepočítávat.“

„Co uděláte s tímhle?“ kývnul Hobbs směrem k modle.

„Nechám ji zde. Rozhodně nebudu riskovat a vracet se s ní do chrámu.“

„Kdyby vás chytili domorodci, stáhli by z vás kůži.“

„To jsem si právě myslel. Tady ji pravděpodobně najdou a vrátí tam kam patří. Drogy vyhodíme do džungle cestou domů.“

„A co s rubíny?“

„Budou uloženy v Anglické bance dokud se nepřihlásí ti, kterým právem náleží.“

O deset minut později byl Wellington ve vzduchu a směřoval k domovu. Na opuštěném letišti, božstvo ze slonoviny, na tváři nevyzpytatelný úsměv, zíralo do džungle slepýma očima.

BIGGLES SI KUPUJE HODINKY

Inspektor letecké policie Bigglesworth kráčel svižně po Strandu ke své kanceláři v Scotland Yardu. Náhle ho někdo chytil zezadu za paži. Otočil se, oči se mu překvapením rozšířily a rty se roztáhly do úsměvu při pohledu na muže, který měl na sobě honosný oblek, spíše druh uniformy, purpurové barvy zdobené zlatem. „No prosím,“ řekl. „Jestlipak tohle není seržant válečného letectva Crane. Rád tě vidím po tak dlouhé době. Jak jde život, seržante letectva?“

„Docela dobře, pane,“ zněla veselá odpověď. „Už je to hodně dlouho, co jsme se spolu potili pod kvetoucími palmami v Severní Africe.“

„To už je,“ odpověděl Biggles. „Vidím, že už nejsi u armády. Co teď děláš? Máš na sobě neobyčejnou parádu.“

Bývalý letec vztyčil palec. „Jsem portýrem ve velkém obchodním domě kousek odtud.“

Chvilí si povídali o starých časech a Biggles se už chystal rozloučit, když bývalý seržant řekl: „Mimochodem, pane, nechtěl byste si náhodou koupit hodinky?“

Biggles byl překvapen. „Ani ne. Proč? Máš jich víc než potřebuješ?“

Crane se smutně usmál. „Vnutil mi je onehdy jeden mazaný hoch.“ Zatím co bývalý příslušník letectva hovořil, rozepnul si na zápěstí hodinky, zřejmě nové. „Je to dobrý obchod,“ prohlásil. „Jdou přesně a vůbec jsou v pořádku, ale já si nemohu dovolit hodinky za pět liber. Můžete je mít za to, co mě stály.“

Biggles si hodinky prohlédl. „Vypadají dobře.“

„V obchodě je za pět liber nekoupíte,“ přitakal seržant letectva.

„Jak jsi k nim přišel?“

„To bylo, pane, takhle,“ vysvětloval Crane. „Asi před měsícem, jednou v neděli večer právě před tím, než jsme zavírali, přišel, no kdo myslíte, McDew; pamatujete se na něho, tělnatý, rusý desátník mechanik; v Karga Oasis, za války. Říkával jste o něm, že je chmaták.“

Biggles pokýval hlavou. „Pamatuju se na toho výtečníka. Nic dobrého v něm nebylo.“

„No, a prostě mi vyprávěl následující. Přijel do Londýna a okradl ho kapsář. Banky už byly zavřené a on tu byl bez peněz, přátele žádné a do pondělka neměl být z čeho živ. A jestli bych mu půjčil pět liber. Já na to že ne. Tak on povídá, že mi dá do zástavy hodinky. Stály ho prý deset liber, že tedy nebudu tratit. Ujistiťoval mě, že bude do pondělka zpátky, abych si nedělal starosti. Řekl jsem, že to je poctivý a souhlasil jsem. Dal jsem mu pětilibrovou bankovku a on mi dal hodinky. Myslíte, že se v pondělí objevil? Kdepak. Ani další den. Asi po týdně jsem si řekl, že jsem byl pěkný blázen a *koupil* od něho hodinky. Jsou to dobré hodinky, to je pravda, ale já je nechci.“

Biggles se smál. „Pěkně tě vypekl. No, ale pomůžu ti od nich. Vezmu si je.“ Zaplatil, řekl Cranovi, aby byl příště opatrnější a šel dál.

Když míjel zlatnictví, dostal náhle nápad. Vešel dovnitř a položil hodinky na pult. „Mohl byste mi říct, jakou ty hodinky mají cenu?“ zeptal se.

Zlatník si je pozorně prohlédl. „Stály by tak deset, dvanáct liber, podle toho, v jakém obchodě by se prodávaly,“ prohlásil.

„Kolik byste mi za ně dal?“ chtěl vědět Biggles.

Muž vzal hodinky. „Dlouho vás nezdržím,“ prohlásil a šel do zadní místnosti. Uběhlo nemálo minut, než se vrátil. „Lituji,“ řekl odměřeně, „nechci mít s těmi hodinkami nic společného.“

Biggles na něho udiveně zíral. „Co je s nimi?“

„Vy dobře víte, co s nimi je,“ zavrčel obchodník.

Něčí ruka sevřela Bigglesovi rameno. „Pojďte,“ ozval se ostrý hlas.

Biggles se otočil a hleděl do obviňujících očí inspektora Gaskina z Divize C. Překvapení ze setkání bylo oboustranné. Inspektor se rozesmál, asi kvůli výrazu na Bigglesově tváři. „To je povedené,“

prohlásil. „A to vybrali mě, abych vás *dopadl*.“

Biggles byl lehce zmaten. „Vybrali? Kdo vás vybral?“

Inspektor pokynul hlavou směrem k zlatníkovi. „Zatímco vás nechal čekat, zatelefonoval mi. Jel jsem autem tak rychle, že mě málem zastavili pro nebezpečnou jízdu. Doufal jsem, že konečně dopadnu chlápka, po kterém už pěkně dlouho pátráme.“

„A co je špatného na těch hodinkách?“ zeptal se Biggles.

„Spousta věcí,“ odpověděl inspektor. „Pojďte se mnou do Yardu, svezu vás a tam vám povím víc.“

O deset minut později, ve své kanceláři, Gaskin vysvětloval.

„Tyhle hodinky,“ řekl detektiv, ťukaje na ně, „v zemi, kde byly vyrobeny, nemají větší cenu než třicet šilinků. Za tolik byste je tam mohl koupit. Ale tady připočtete-li vývozní clo, transport, dovozní poplatek a kupní daň, velkoobchodní a maloobchodní daně ze zisku, tady by stály nejméně deset liber. A tak chlapík, který se vyhne všem těmto nákladům, si přijde na slušné peníze. Když na každých hodinkách vydělá tři, čtyři libry, tisíc takových hodinek mu vynesou pěknou sumu.“

Biggles pokýval. „Chápu. Takže to jsou pašované hodinky.“

„Přesně tak. Tahle hra na rychlé zbohatnutí má ovšem zádrhel.“

„Jaký?“

„Hodinky v této zemi nemůžete prodat ve slušném obchodě. Existuje dohoda s výrobcí, podle které všechny hodinky dovezené s oficiálním povolením musí být zvlášť označeny.“

Biggles si zapálil cigaretu. „Co by to znamenalo pro nic netušícího člověka, kdyby ho tu s takovými hodinkami chytli?“

Inspektor pokrčil rameny. „No, nikdo by se zřejmě nedozvěděl, že takové hodinky vlastní. Pokud by se je nepokoušel prodat, jako jste to chtěl udělat vy. Problém by byl, kdyby jel do ciziny. Když by se vracel, celníci by předpokládali, že si koupil hodinky v cizině a pokoušel se je propašovat. V tom případě by pak ten dotyčný musel zaplatit pokutu a trojnásobné clo.“

„To je dost přísné.“

„Vůbec ne. Nemůže se to stát nikomu, kdo si koupí hodinky ve slušném obchodě. Lidé, kteří si dnes kupují věci od pouličních obchodníků, si koledují o malér.“

„Dobře, dobře,“ povzdychl Biggles a otočil se ke dveřím.

„Počkejte ještě minutu,“ požádal inspektor Bigglese. „Odkud máte ty hodinky? Nenamluvíte mi, že jste nalítl nějakému podvodníkovi.“

Biggles se zachmuřil „Ne,“ řekl tiše. „Já ho chytnu.“

V kanceláři zastihl leteckého policistu Gingera Hebblethwaita. Ostatní měli službu v operační místnosti na letišti.

„Co je nového?“ zeptal se Ginger.

„Koupil jsem si hodinky,“ odpověděl záhadně Biggles. „Byl bych rád, kdybys mi jich ještě pár stejných koupil,“ pokračoval a ukázal hodinky Gingerovi. „Vezmi si nějaké peníze ze sejfů, obejdi pár velkoobchodů, nějaké kluby a hotely, oslov portýry a zjisti, zda někteří z nich mají hodinky na prodej. Neplat' víc jak pět liber. Vždycky se zeptej, jak vypadal člověk, od kterého hodinky koupili.“

Ginger se tvářil překvapeně, což bylo pochopitelné. „Nebylo by lepší zajít do obchodu, jestliže si chcete koupit hodinky?“

„Takové nehledám.“

„Od kdy hoteloví portýři prodávají hodinky?“ zeptal se ironicky Ginger.

„To bych, hochu, právě rád zjistil,“ řekl mu Biggles. „Pusť se do toho.“

*

Ginger byl za hodinu zpátky. S přehnanou samozřejmostí položil před Bigglese na stůl patery hodinky a u všech jmenoval podnik kde je koupil. „Vypadá to, že hodinky prší shůry,“ poznamenal. „Zdá se, že všichni lidé v Londýně mají na prodej hodinky. Jeden chlápek, který bydlí v Brightonu mi řekl, že tam je to stejné. Odkud sakra všechny ty hodinky jsou?“

„To je ten malý problém, který musíme rozluštit,“ odpověděl Biggles s úsměvem. „Seženi Marcela Brissaca v pařížské kanceláři Mezinárodní policejní komise.“

Ginger vytočil číslo, dostal spojení a podal sluchátko Bigglesovi. „Máš Marcela na drátě,“ oznámil.

„Zdravím tě, Marceli!“ zvolal Biggles. „Rád tě zase slyším. Ne – ne. Dnes mě zajímají jenom hodinky.“

Co na to řekl francouzský detektiv nemohl Ginger samozřejmě slyšet, ale Bigglesův úsměv se rozšířil, a když zavěšoval, tak už se

docela smál. „Chudák starý Marcel, je parádně naštvaný,“ řekl Gingerovi. „Říkal, že je ve Francii tolik pašovaných hodinek, že by byly pro všechny na obě zápěstí, oba kotníky a ještě by jich prý plno zbylo. Říká, že jsou pašovány do Francie letecky v noci. Stroj dosedne a vzlétne dřív, než ho mohou lokalizovat.“

„Nevidím způsob, jak tomu učinit přítrž,“ řekl Ginger rozmrzele. „Myslím si, že stejný pilot vozí zboží také k nám.“

„Nepochybně. Kdyby se nám podařilo ho chytit, byl by konec čachrování. Je nad slunce jasné, jak to probíhá. Stroj přeletí Kanál, přistane a zboží je předáno agentovi. Agent nemůže prodat hodinky do obchodu. Stejně tak si netroufne prodávat je veřejně, náhodným lidem. Trik spočívá v tom na hodinky si vypůjčit a pak *zapomenout* se pro ně vrátit. Vyjde to finančně nastejno, jako kdyby se prodávaly. A já znám agenta tady u nás. Když podstrčil hodinky starému kamarádovi, tak byl možná až *moc* chytrý.“

Ginger se díval udiveně. „Ty znáš agenta? Všechno co jsem se dokázal dovědět bylo, že to je nepřiliš sympatický zrzavý chlápek a mluví se slabým skotským přízvukem.“

Biggles přikývl. „To je náš muž. Pamatuješ se na vychytralého mechanika kaprála v Severní Africe? Jmenoval se McDew – Roderick McDew. Já se na něho pamatuji dobře, protože je to výjimka, nečestný Skot.“

„Také si na něho vzpomínám,“ řekl Ginger.

„Dobře. Vyprav se na ministerstvo letectví a požádej je, aby ti v záznamech R.A.F. zjistili adresu jeho bydliště. Až tam budeš, zajdi za Doylem z Letecké výzvědné služby a zeptej se ho, jestli některá z jejich radarových stanic nezaznamenala přelet neidentifikovaného letadla nad pobřežím. Jestliže ano, pak kde a kdy.“

„Spolehni se,“ řekl Ginger a odešel.

Vrátil se za dvě hodiny a měl odpovědi na všechny Bigglesovy otázky. Adresa bývalého kaprála byla Balburnie, poblíž Forres, Skotsko, kde měl jeho otec domek. Bylo hlášeno více přeletů neznámých letadel nad pobřežím. Místa přeletu byla značně rozptýlena s výjimkou jednoho. To se nacházelo na jih od zátoky Moray, kam během posledních třech měsíců, vždycky za úplňku, přilétlo pomalé letadlo od Severního moře a zanedlouho se vrátilo na

kontinent.

„Skvělé,“ pokývl Biggles. „Letadlo přelétá Moray a to je kraj se spoustou volných ploch. To bude sotva náhodné. Brzy se přesvědčíme. Poletíme tam a rozhlédneme se. Zavolej do operační místnosti a požádej Algyho, aby doplnil nádrže u Proctora. Pak bych potřeboval povětrnostní zprávu ze severovýchodního Skotska. Přistaneme na letišti Inverness v Dalcrossu, které je pěkné a vhodné. Sežeň také mapu oblasti okolo Forres. Bude se nám hodit.“

Ginger se díval na kalendář. „Úplněk bude ve čtvrtek. Vychází v deset hodin.“

„Nebudeme tedy muset dlouho čekat,“ potvrdil Biggles.

*

A tak ve čtvrtek ráno, Biggles za volantem a Ginger vedle něho, vyjeli z letiště ve vypůjčeném autě po jedné z mála úzkých cest, které se klikatily po opuštěných úbočích vlnitých kopců, pokrytých vřesem, mezi Moray Firth a Speyside. Právě na této cestě se nacházela usedlost známá jako Balburnie.

Letecký průzkum, který podnikli předešlého dne, nepřinesl nic zvláštního. Na zemi pod sebou viděli především vřesoviště, rudá a hnědá s tmavými skvrnami podzimu, divoká a beznadějně pustá. I domků s malými ploškami obdělané půdy bylo málo a byly vzdáleny jeden od druhého.

„Tohle musí být Balburnie,“ prohlásil Biggles, když se před nimi objevilo malé, kamenné obydlí. Všudypřítomný vřes rostl až k jeho zdem, ale bylo tam malé políčko ovsa na jedné straně a malé pole brambor na druhé straně domu. Nějaký muž okopával brambory a pár hubených kuřat přehrabávalo zkypřenou zem. Zvedl hlavu, opřel se o motyku a zadíval se na přicházejícího Bigglese a Gintera. Ti zblízka viděli, že muž je již postarší a má unavený výraz, jako mívají lidé, kteří celý život bojovali s nepřízní přírody.

„Jste pan McDew, nemýlím-li se,“ pozdravil Biggles.

„Hm,“ přikývl muž.

„Máte, tuším, syna u letectva?“

„Už ne. Byl u letectva.“

„Jeden čas jsem s ním sloužil, moje jméno je Bigglesworth,“ pokračoval Biggles. „Jedu náhodou kolem, a tak mě napadlo, že bych

ho mohl navštívit a zeptat se, jak se mu vede.“

„Dobře se mu vede,“ zněla odpověď. „Není ale tady. Je na jihu.“

„Jistě za vámi jezdí,“ opáčil Biggles.

„To ano. Přijíždí pravidelně každý měsíc. Dnes večer se asi objeví. Říká, že ho všes volá zpátky.“

„Ale moc práce tu pro něho není, že?“

„To ne, ale on se rád prochází. Prochodí polovinu noci.“

„Jen aby byl na všesovišti?“

„Jo. Jen se tu objeví, tak se vypraví do Dubh Chtais.“

„To je kus cesty, při dnešní ceně jízdenek,“ zamručel Biggles.

„Rod vlakem nejezdí,“ řekl starý muž. „Má vlastní vůz. Rod je šikovný chlapec.“

„Byl vždycky šikovný,“ souhlasil Biggles bez nadšení. „No, my vás už nebudeme zdržovat a půjdeme. Chtěl jsem se jen zastavit. Je krásně.“

„To jo, opravdu krásně.“

Biggles se vrátil k vozu a nastartoval. „Viš, Gingere, tahle práce mi neseď,“ řekl hořce. „Ten starý muž celý život těžce pracoval. Vsadil bych se, že je rovný jak hlaveň pušky; a tady jeho syn, který by mu měl pomáhat, je na nejlepších cestě do kriminálu. Čím dřív se tam dostane tím lépe. Bude to pro něho dobrá lekce. Za tu lumpárnu, co provozuje, dostane šest měsíců. Kdyby mu to prošlo, zkusil by něco většího a kdyby ho chytili, dostal by pět let. Co my...!“ Strhl volant ke kraji cesty, aby se vyhnul sportovnímu autu, které prosvištělo v protisměru. „Zapamatuj si číslo,“ vyhrkl Biggles.

„Mám ho,“ řekl Ginger. „Byl to McDew. Poznal jsem ho.“

„Byl sám?“

„Ano.“

„Přijel si pro další várku hodinek,“ řekl tiše Biggles. „Dnes je ta pravá noc. Najdi na mapě Dubh Chtais. Myslím, že to bude řádný kus cesty rašenilištěm.“

Ginger rozprostřel mapu. „Je to zde,“ řekl a ukazoval prstem. „Přesně uprostřed ničeho. Žádné cesty, nic. Nějaká rovná místa, soudě podle vrstevnic.“

„Budeme se řídit kompasem,“ rozhodl Biggles. „A raději vyrazíme včas.“

A pokračovali v jízdě.

*

V deset hodin měsíc vyšel za vzdálenými kopci a osvětlil pochmurnou krajinu, až se srdce sevřelo nad její pustotou. Do všech stran ležely kruhovitě mokřiny, tiché, nehybné, bez jediného světýlka. Jen na jednom místě se půda zdvihala a všes tam ustoupil žluté trávě. Po její jedné straně byly hromady rašeliny, které daly místu jméno. Biggles a Ginger se za ně schovali a trpělivě čekali.

Hodinu se nic nedělo. Pak se ozval slabý zvuk a Ginger ztuhl. Ale byl to jen srnec. Zastavil se blízko nich, díval se zpět odkud přišel a opět zmizel.

„Ticho,“ zašeptal Biggles. „Někdo musel to zvíře vyplašit.“

Brzy na to se objevil stín postavy. Kráčela pomalu ke středu vyvýšeného terénu a zmizela ve tmě.

Čekali dál a pak zaslechli z bezvětrného nebe zvuk, který Gingera přesvědčil o tom, že jejich stráž nebyla marná. Byl to vzdálený hukot motoru. Na planině se objevilo světlo. Třikrát zasvítila vzhůru baterka. Motor okamžitě utichl a následovalo podivné svištění, zvuk, který Gingera zmátl až mu Biggles šeptnul: „Helikoptéra.“

Světlo na planině dál dávalo znamení v pravidelných intervalech a stroj sestupoval a blížil se. Při přistávání přeletěl těsně nad hlavami obou pozorujících, a zvolna dosedl asi o padesát yardů dál.

„Pojď,“ řekl tiše Biggles. „Teď máme příležitost.“

Pilot a jeho komplic byli tak zabráněni do své činnosti, že si jich všimli, až když byli těsně u nich.

McDew právě odnášel kabelu, a když je spatřil, dal se na útěk. Biggles ho volal jménem, varoval ho, že útěk mu nijak neprospěje. McDew nicméně utíkal dál až zmizel ve tmě.

Ginger vyrazil k helikoptéře. Pilot vyskočil na své sedadlo a nastartoval motor. Gingerova automatická pistole vyštěkla a po třetím výstřelu z jedné dřevěné lišty rotoru začaly lítat třísky. Únik do vzduchu už nebyl možný.

„Slezte,“ poručil Biggles ostře. „Nemůžete utéct. Nezkoušejte nějakou hloupost. Jsme ozbrojeni.“

Motor ztichl a z helikoptéry pomalu slezl muž a hlasitě žádal, cizím přízvukem, ať mu vysvětlí, co znamená takové jednání.“

„Přestaňte blafovat,“ řekl Biggles rozzlobeně. „Prohlédli jsme vaši hru. Skončili jste.“

Ginger zaklapl mužovi na zápěstí pouta.

„A jdeme,“ poručil Biggles. „Máme před sebou ještě dlouhou cestu.“

„Já nemám nic ve svém stroji – nic!“ křičel vězeň hystericky. „Copak jsem něco provedl? Nic nevezu. Podívejte se a uvidíte.“

„Kde jsou hodinky?“ vyslýchal Biggles.

„Hodinky? Nemám žádný hodinky. Přesvědčte se.“

„Pak jsou v tašce, kterou nesl váš přítel,“ řekl Biggles s klidem. „Nepochybně se s nimi bude snažit prchnout do Londýna. No, daleko se nedostane. Známe číslo jeho auta a policie na něho čeká na všech cestách vedoucích na jih. Vypadá to, že ho chytanou s větším množstvím hodinek než bude v nejbližší době potřebovat – hodinek jejichž původ bude obtížně vysvětlovat.“

A opravdu to tak dopadlo.

PŘÍPAD OTRÁVENÉ SKLIZNĚ

„Pojedeš do Afriky,“ řekl kapitán Raymond ze Speciálního leteckého útvaru Scotland Yardu svému hlavnímu operačnímu pilotovi, leteckému inspektoru-detektivovi Bigglesworthovi. „V novinách o tom ještě nepsali, ale neklid některých kmenů na hranicích Kiky u už přechází v povstání; a vezmeme-li v úvahu, co se tam děje, není se co divit.“

„Má to nějakou spojitost s terorismem hnutí Mau-Mau?“

„Možné by to bylo – nepřímo. Postup je příliš dobře promyšlený a je to operace, která má velice profesionální ráz, než aby to byl výplod domorodé mysli. Ale ať už je za tím kdokoliv, není to náš přítel, a zřejmě mu jde o to zhoršit problémy, které máme s Mau-Mau, a rozšířit je do dalších oblastí.“

„Co se vlastně děje?“

„Někdo zaútočil na ubohé domorodce v jejich nejcitlivějším místě – zajištění potravy. Nejen, že ničí jejich úrodu, ale i samotnou půdu, na které hospodaří, a to tak, že se z ní stává úhor. Všichni ti, kteří nás nemají v lásce, samozřejmě prohlásí, že vším je vinna vláda. Je to podivná věc a má možná něco společného s nedávnou krádeží Vegicidu. Vezmi si cigaretu a všechno ti vysvětlím.“

„Jak víš,“ pokračoval kapitán, „jeden z opravdových morů Afriky jsou kobyly. Za pár hodin udělají ze zelené krajiny holou poušť. Škůdce byl do jisté míry zvládnut vypalováním porostů na zemi a postřikem rojů kobylek ve vzduchu. Ale nikdy nebyly kobyly vyhubeny. Bylo zjištěno, že co je opravdu zapotřebí, je dostatečně silný insekticid, který by kobyly vyhubil, i kdyby byl rozprašován z dosti značné výšky. To by umožnilo, aby se jedno letadlo rychle vypořádalo s velkým rojem kobylek, rojem, který by ohrožoval až

sto čtverečných mil. Jedna z velkých chemických firem se úkolu ujala a brzy vyrobila přesně to, co bylo zapotřebí. Ale byl tu zádrhel. Výrobek nazvaný Vegicide opravdu hubil kobylky, ale také všechno ostatní, čímž míním vegetaci. Skutečnost byla taková, že chemikálie otráвила půdu tak, že na ní po nějaký čas nic nerostlo. Ale i tato obtíž je překonatelná. Hejno může být postříkáno ze vzduchu, když přelétá půdu už zničenou, a takových míst je v severních oblastech střední Afriky spousta. Zachránilo by to úrodu dál na jihu. Proto bylo vyrobeno na zkoušku dvanáct desetigalonových sudů Vegicide. Byly odeslány do Nairobi přes Mombasu. A teď přicházím k věci. Protože bylo nebezpečné s nákladadem manipulovat vzhledem k jeho jedovatosti, nemluvě o tom, že Vegicide je vysoce hořlavý, byly sudy z bezpečnostních důvodů natřeny červeně a na všechny byly připevněny varovné štítky: „Výbušnina, nepřibližovat se.“ Možná že to nakonec našemu záměru neprospělo, protože čtyři sudy byly zcizeny v docích v Mombase. Zloději se asi domnívali, že v nich je alkohol nebo denaturovaný líh či něco podobného. Ať už to bylo jakkoliv, přišli brzy na to, co sudy opravdu obsahují a nyní je chemikálie užívána takovým způsobem, že nadělá víc škody než kobylky. Ničí úrodu domorodců zřejmě s cílem vyhladovět je a tak přivést ke vzpouře. Obsah čtyř ukradených sudů by zničil obrovskou plochu. A co je ještě horší, analýzou vzorku se může zjistit jak chemikálii vyrábět.“

„To nevypadá pěkně,“ zamručel Biggles. „A máte nějaké podezření, kdo hraje tu špinavou hru?“

„Žádné. Ale máme něco, co by nás mohlo přivést na stopu toho, kdo za tím vším je.“

Brzy potom, co jsme zjistili, že několik sudů Vegicide chybí, dostali jsme podivnou zprávu, odvysílanou rádiem z neznámého letadla. Zachytilo ji několik stanic. Ozval se slabý hlas, který vyzýval všechny Brity, aby šli na letiště Klookerstein. Hlas slábl, až se ztratil. Klookerstein je staré letiště v severní části střední Afriky, na míle daleko od všech míst. Byl tam vyslán letoun, ale nezjistil nic mimořádného.“

„Víte kdo zprávu vysílal?“

„Ne.“

„K čemu to letiště slouží?“

„Podivnou náhodou je užíváno jako experimentální. Provádí se zde výzkum, který se zabývá likvidací kobylek. Řídí ho nějaký inženýr, jmenuje se de Goot. Má tam také chemika a doktora jménem Frankl, který je odborníkem na migraci hmyzu. Místo se ostatně nachází na okraji pásma kobylek. De Goot pravděpodobně pracuje na stříkačce poháněné elektřinou na které by, jak asi počítá, vydělal hodně peněz. Možná, že to je opravdu odborník, ale na druhé straně celý ten inženýrský podnik může být jen zástěrkou pro jiné aktivity. Na to nezapomínám. Má dva staré Mothy, které asi levně pořídil.

„Sám je pilotuje?“

„Myslím, že ano, ale většinou létal nějaký Jihoafričan Harley.“

„Není to náhodou Felix Harley?“

„Ano, to je on. Znáš ho?“

„Poznal jsem ho za války. Správný chlapík. A poctivý. Co tomu říká on?“

„Nic. Nemůže nic říct, protože prostě a jednoduše tam není. Zmizel.“

„Za jakých okolností?“

„Podle de Goota sebral svou výplatu a utekl v jednom z letadel, abych byl přesný.“

Biggles potřásl hlavou. „To nevypadá na člověka, kterého jsem znal.“

„Bez důkazů nemůže policie nazvat de Goota lhářem.“

„To věřím. Bylo zahájeno pátrání po Harleym? Možná, že musel nouzově přistát.“

Kapitán pokrčil rameny. „To nevím.“

„Mohl to být on, kdo vyslal ten tajemný signál – říkáš, že se vám nepodařilo zjistit, kdo to byl.“

„To mě také napadlo. Proto bych byl rád, kdyby ses tam vypravil a obhlédl to tam.“

„Jak daleko je letiště od oblasti, kde byla úroda zničena?“

„Asi sto mil.“

„Máte tu nějaké jiné informace o lidech z letiště Klookerstein?“

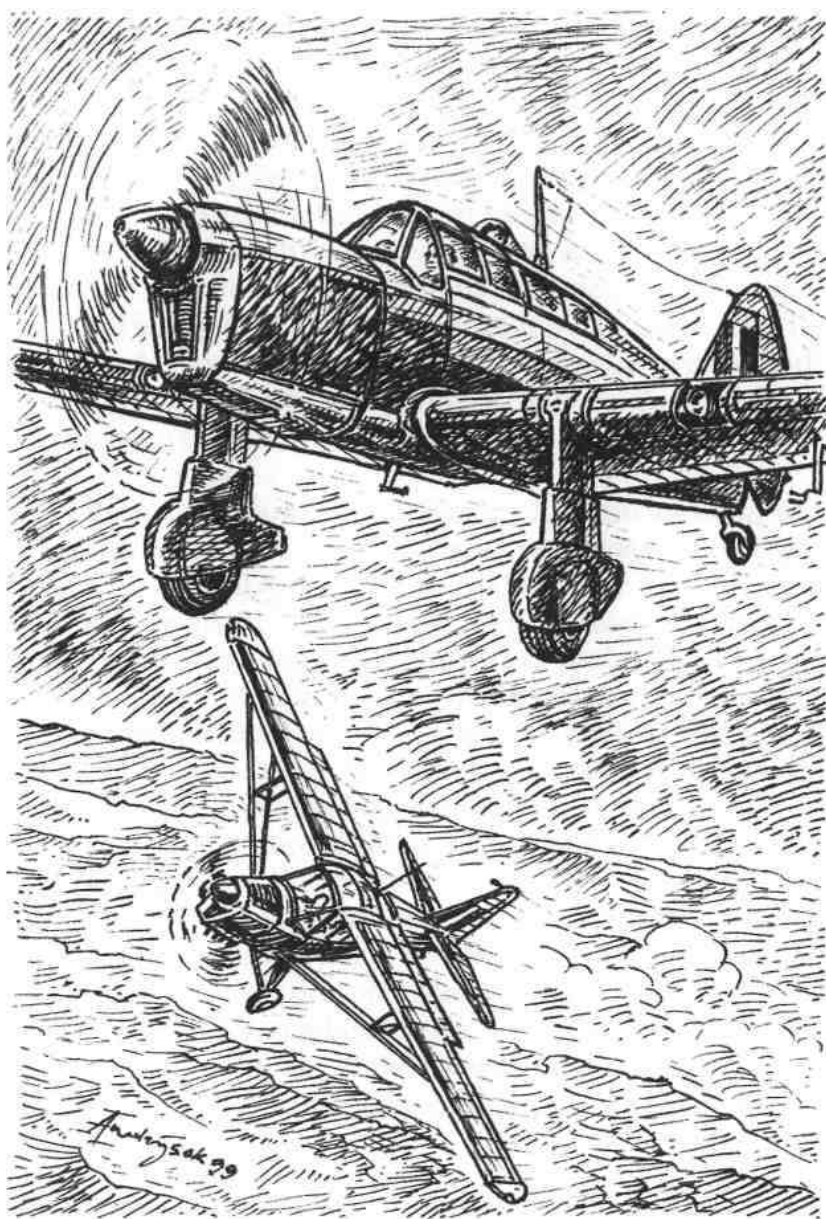
„Prakticky žádné. De Goot je podle všeho málomluvný chlapík.“

„Poletím tam a podívám se na něho,“ slíbil Biggles. „Jestli nás

nemá rád, brzy nám to dá najevo. Člověk, který ničí úrodu, nás musí nenávidět; nevidím žádný jiný důvod, proč by nám dělal v Africe ještě víc problémů, než už máme. Jedu tam.“

*

Dvě letadla, Proctor a Auster, letěla průměrnou rychlostí nad jednotvárným úhorem na severovýchodě Keni. V Proctoru seděli Biggles a Ginger; v Austeru Algy a Bertie. Oba stroje, upravené pro policejní akce, byly vybaveny nádržemi pro dálkové lety a vysokofrekvenčním rádiem. Byly to ve skutečnosti dva ze strojů, kterých bylo použito při pátrání po fanatickém černochovi, který si říkal „Černý slon“. (Viz *Biggles a Černý lupič*)

Biggles měl v plánu letět v Proctoru na letiště Klookerstein a tam začít pátrání. Jestliže tam budou lidé ochotni spolupracovat, tím lépe. Když ne, vystaví se sami podeření. Algy a Bertie v pomalu letícím Austeru měli pátrat po zmizelém pilotovi Harleym. Biggles soudil, že mají opravdu šanci ho najít. Harley mohl být třeba vážně zraněn a za předpokladu, že to byl on, kdo vyslal onu podivnou zprávu, nemohl doletět daleko od své základny. Jak se později ukázalo, tento úsudek byl správný.

„Dobře, pokračujte,“ řekl Biggles Algymu rádiem, když byli padesát mil od cíle. „Soustřeďte se na východní stranu. Harley by zamířil k nejbližším osadám.“

Auster se stočil, aby zahájil pátrání. Proctor pokračoval a za čtvrt hodiny dosedl na sluncem vypálené trávě letiště Klookerstein. Jeho přilet pozorovalo několik mužů, černochoů i bělochů. Stáli ve vchodu do plátěného hangáru, na kterém bylo stále vidět hnědé a zelené válečné maskování. Uvnitř si Ginger povšiml obrysů letadla. Nedaleko byly dva menší stany a domorodý tábor. Pruhovaný větrný pytel visel splihle na kůlu.

Ani jeden z přihlížejících se nepohnul, když Proctor přiroloval a jeho posádka vylezla ven. Všichni Bigglese a Gintera pozorovali a z jejich postoje bylo cítit skrývané nepřátelství.

Biggles šel blíž a nedával nijak najevo, že by si uvědomoval něco neobvyklého. Jeho chování nezměnilo ani nepřívětivé oslovení: „Jestli chcete natankovat, tak nemáme ani kapku nazbyt.“

„Náhodou mám v nádržích dost,“ odpověděl Biggles klidně. „Hledám přítele jménem Harley.“

„Je pryč,“ zněla briskní odpověď.

„Víte kde je?“

„Ne, a rád bych to věděl. Vzal si výplatu a jedno z mých letadel.“

Biggles se podíval na muže, který s ním mluvil. „Nejste náhodou pan de Goot?“

„Generál de Goot.“

„Promiňte. Můžeme si na chvíli protáhnout nohy?“

De Goot zaváhal. „Ale ať vám to netrvá dlouho. Právě jsme se dozvěděli, že na jih míří velké hejno kobylek a chceme je zastavit.“

Proto tu jsme.“

Ginger, oči všude, popošel o kousek; zdánlivě aby se vyhnul slunci. Ale ve skutečnosti mu Biggles přikázal, aby se rozhlédl, zda neuvidí něco zajímavého. Nemohlo mu ujít, že ho sleduje několik domorodců vyzbrojených oštěpy.

Byly tam i další podezřelé věci, kterých si všiml. Tak podezřelé, že je Biggles jistě nemohl přehlédnout. Byla to místy zčernalá tráva jakoby po ohni. Ale popel ze dřeva tam nebyl žádný. Stejně podivné byly i čtyři barely černě natřené. Normálně by je považoval za sudy s olejem. Půda pod nimi byla černá. Prošel pomalu okolo nich a všiml si míst, kde byly poškrábané nebo promáčklé. Pod černou barvou byla červená.

Cestou zpátky jeho pátravý pohled zaznamenal něco jiného. Poblíž stál tamaryšek. Na kmeni měl bílou jizvu. Něco do něho horizontálně uhodilo a vyrvalo kousek kůry. Jediná věc, která mohla podle něho zanechat takovou stopu, byla kulka. Zřejmě se na Klookersteinu střílelo. Usoudil, že se Harley pokoušel o útěk právě tady.

Vydal se zpět k Bigglesovi a zpozoroval, že vztahy se zatím zhoršily. Uslyšel de Goota: „Nechceme tu žádné Brity, aby se nám pletli do našich záležitostí.“

Biggles odpověděl opět klidně: „Vážil jsem dlouhou cestu, abych Harleyho našel. Proč jste po něm nepátral sám – nebo to neohlásil na policii?“

Žádná odpověď. Bylo jasné, že de Goot a jeho parta už netrpělivě čekají na to, aby Biggles a Ginger zmizeli. Z výrazu na tvářích všech bylo naopak jasné, že pokud budou odjezd odkládat, pochybné příměří bude porušeno.

Biggles si to uvědomil, rozhodl se vyhnout otevřenému konfliktu a řekl jakoby nic: „No, my půjdeme,“ a obrátil se k Proctoru. Ginger ho následoval a necítil se právě nejlíp; pořád čekal, zda nepocítí v zádech bodec oštěpu nebo kulku. Nic takového se naštěstí nestalo a Proctor odstartoval stále sledován nepřátelskými zraky. Jakmile byli ve vzduchu, Ginger informoval Bigglese o tom co viděl.

„Dobrá práce,“ ocenil Biggles. „Ani chvilku jsem nepochyboval, že to jsou ti lidé, které hledáme. V životě jsem neviděl hůř vyhlížející

bandu. Rozbor obsahu jednoho z těch barelů by stačil jako usvědčující důkaz. Ale koledovali bychom si o malér, kdybychom ho chtěli získat. Byli v přesile. Zkus se spojit s Algym.“

Proctor navázal spojení s druhým letadlem. Ginger se domluvil s Algym na signálu a v zápětí do vzduchu vylétla červená světlice. Biggles zamířil směrem, odkud byla vypálena, a spatřili stroj na otevřené mýtině poblíž několika stromů a keřů. Algy jim sdělil, že mohou bezpečně přistát a Biggles slétl dolů. Ještě než přistáli si Ginger uvědomil, proč Auster mohl tak rychle najít zřícený Gipsy Moth; ke křovinám vedla asi čtvrt míle dlouhá cesta vypálené trávy.

„Našli jsme ho,“ řekl stručně Algy. „Zemřel v letadle. Vypnul ho, aby nechytlo. V potahu kostry jsou díry po kulkách a na podlaze kokpitu je uschlá krev. Byl prostě zastřelen.“

„Z výšky to vypadá, že trosky shořely!“

„Měl na palubě sud Vegicidu. Když narazil na zem, víko asi odskočilo a všechno do třiceti yardů okolo je mrtvé.“

„Raději se podívám. Gingere, zůstaň tady.“ Když se vrátil od zříceného letadla byl bledý a měl pochmurný výraz. „Jasný případ vraždy,“ řekl aniž by zvýšil hlas. „Zasáhly ho dvě – možná více – kulek. Budou ještě v jeho těle. Balističtí experti identifikují zbraň, ze které se střílelo, a já se domnívám, že vím kde ji najdeme.“

„Klookerstein?“

„Kde jinde? Chudák Harley prokoukl zřejmě jejich hru. Nepochybně jim to řekl do očí a pak se snažil odletět a ohlásit to. Museli ho postřelit, když šel k letadlu, ale podařilo se mu vzlétnout. Věděl, že se nikdy nedokáže dostat do Nairobi, a tak vyslal zprávu, vypnul motory a když se pokoušel přistát, zřítíl se. Vrátime se do Nairobi.“ Šel k Proctoru a už nastupoval, když se z velké dálky ozval hukot letadla; letělo rychle a nízko. Objevil se Puss Moth.

Všichni stáli nehnutě a dívali se, jak Puss začal klesat směrem k nim.

„Jde dolů,“ zamumlal Ginger.

Pak zpod stroje vytryskl proud olejovité černé hmoty.

„Dejte pozor!“ vykřikl Bigles. „Utíkejte.“ Nastal zmatek. Biggles skočil do kokpitu. Ginger vyrazil za ním, ale než se mu podařilo dostat na sedadlo, Proctor byl v pohybu a poskakoval po zemi ocas

nahoru, dveře stále otevřené. „Co se stalo s ostatními?“ vyhrkl chraptivě Biggles. „Jestli je ta hmota Vegicide, je to jed.“

Ginger, který se snažil posadit, málem vypadl. Kouřová stopa ukazovala směr letu Motha. Proletěl blízko Austera. Algy a Bertie byli pod stromy, jen vykukovali. „Jsou v pořádku,“ řekl Biggles a zpomalil Proctora.

„Kde je Puss?“

Ginger se rozhlédl a uviděl, že za strojem, který přidával opět na rychlosti, se objevil oblak černého zlověstného kouře. Nejprve si pomyslel, že to je záměrné, ale žlutý jazyk ohně, který vzápětí mrak prošlehl, mu vzal dech. „Hoří,“ vykřikl.

„To není možné.“

„Ale opravdu hoří, vždyť ti to říkám.“ Gingerův hlas se zachvěl. „Padá k zemi. Hrozné!“

Biggles obrátil Proctora, odroloval kus zpět, zastavil se a vyskočil. „Jak se to jen mohlo stát?“ volal překvapen a zíral na trosky v plamenech asi míli daleko.

„Mne se neptej,“ odpověděl Ginger bezmocně.

Algy a Bertie vylezli do Austera, přerolovali rychle zničený pás půdy a připojili se k nim. Algy byl otřesen.

„Jak se mohl sám zapálit?“ podívoval se Biggles.

„Nezapálil se,“ odpověděl krátce Algy. „Já jsem to udělal.“

„O čem to mluvíš?“ zeptal se Biggles. „Jak jsi to dokázal?“

„S tímhle,“ odpověděl Algy prostě; v ruce držel raketovou pistoli Very. „Když jsem viděl, že Puss nás chce polít tím svinstvem, vystřelil jsem raketu a mířil před jeho kokpit, aby musel uhnout. Ale při rychlosti, kterou letěl, se ocitla za ním. Jsem si jist, že jsem ho nezasáhl. A to je čemu nerozumím.“

„Raketa asi zapálila vypouštěnou kapalinu, ta se vzňala a letadlo s ní,“ řekl Biggles zamyšleně. „Kapitán říkal, že Vegicide je velice silná hořlavina.“

„K troskám jít nemůžeme,“ dodal Biggles. „Všude okolo hoří tráva a požár se bude pravděpodobně šířit. Vrátime se a ohlásíme to. Zbýl jim jen jeden stroj a ten je teď v troskách, a tak nemají naději, že by mohli utéct.“

Netrvalo dlouho a obě letadla vzlétla a nabrala kurs do Nairobi.

BIGGLES ZATAHUJE SÍŤ

Jakmile Biggles vstoupil do kanceláře svého šéfa kapitána Raymonda ze Speciálního letecké útvaru, poznal, že diskuse je o něčem vážném. Seděl zde major Charles z tajné služby, kterého dobře znal, a tři další muži. Jeden byl plukovníkem armády, druhý měl uniformu amerického majora a třetí, starší muž v civilu, vypadal jako vyšší státní úředník.

„Pojď dál, Bigglesworthi,“ pozdravil kapitán vážně. „S majorem Charlesem se znáš. Toto je major Booth z tajné mezinárodní služby v zónách Západního Německa.“ Otočil se k civilistovi a pokračoval: „Dále je zde profesor Frail, šéf atomové pobočky v Heatherstone Moor.“ Pak ukázal na posledního člena skupiny a řekl: „Plukovník Barclay, jeden ze skupiny odpovídající za bezpečnost atomového reaktoru v Harwelu a jeho satelitních stanic. Jak už jsi jistě pochopil, máme problém. Mohl bys nám pomoci. Sedni si a já zopakuji hlavní body. Problémy začaly v oddělení majora Boothe.“

„Myslím, že jsem vám přinesl tvrdý oříšek na rozlousknutí,“ řekl Američan ponuře, když se všichni posadili. „Pracoval jsem skoro dvacet let u newyorské státní policie a přiznám, že jsem se se zločinci nemazlil, ale byla to dětská hra proti tomu, co se děje za Železnou oponou.“

Biggles si zapálil cigaretu a pohodlně se usadil.

Kapitán spustil: „Podle toho, co mi major Booth sdělil, začala celá věc náhodně. Naštěstí pro nás. Sektor Německa, který má pod kontrolou, je hustě zalesněn a někteří z místních lidí rádi pytláčí. Blízko demarkační čáry je to dosti nebezpečný koníček, ale zdá se, že jim to nevadí. Nedávno v noci nízko letící letadlo považovalo zřejmě baterky pytláků za světelné signály na druhé straně hranice, neboť shodilo malý balíček, který sebrali dva mladí Němci. Ti cítili chvályhodnou občanskou povinnost, a snad také doufali, že dostanou odměnu, prostě balíček odnesli do štábu majora Boothe.“

„Jistě, a tu odměnu opravdu dostali,“ řekl mrzutě Američan.

Kapitán pokračoval: „V balíčku byl mikrofilm, na kterém bylo

cosi, co vypadalo jako plány s vědeckými výpočty a inkoustem psanými kódovanými poznámkami. Major Booth si uvědomil význam nálezu, informoval Němce a zavolal na Vrchní velení své zóny pro instrukce.“

Američan mluvčího znovu přerušil. „Musíte vědět, že instrukce přišly na tu vzdálenost se značným zpožděním. Možná, že i mně chvíli trvalo, než jsem si uvědomil, že to zdržení nebylo samo sebou.“

Raymond hovořil dál: „Major Booth dostal příkaz, aby předal zprávu o filmu svému vlastnímu dešifrovacímu oddělení a čekal na příjezd zvláštního vyšetřovatele z Bonnu. Ten se objevil tak rychle, že to v majoru Boothovi vyvolalo podezření. Když zvláštní vyšetřovatel žádal mikrofilm, major Booth řekl, že ho přinese z dešifrovacího oddělení. Odešel a nechal ve své kanceláři vyšetřovatele se dvěma německými úředníky.

Ve skutečnosti major volal znovu do svého štábu. Tam mu řekli, že jejich muž nemohl ještě dorazit. Pochopil, že telefon byl odposloucháván a že se do věci vložil nepřátelský agent.

Američan znovu skočil kapitánovi do řeči. „Měli jsme právě epidemii chřipky a normální stav zaměstnanců byl tak snížen na polovinu.“

„Když se major Booth vrátil do své kanceláře v doprovodu ozbrojené stráže,“ pokračoval pomalu kapitán, „falešný vyšetřovatel už tam nebyl. Oba Němci byli mrtví, zastřeleni pravděpodobně pistolí opatřenou tlumičem.“

„A film?“ vložil se Biggles.

„Ten máme. Kdyby se byl major Booth vrátil do kanceláře sám s filmem, byl by nepochybně zastřelen také a nepřátelský agent by získal pro co si přišel. Ale nevyšlo mu to. Zjistili jsme, že se jedná o plány atomové přidružené stanice v Heatherstone Moor ve Skotsku. Psaná zpráva pouze sděluje, že další informace budou následovat. Nyní požádám profesora Fraila a plukovníka Barclayho, aby přednesli svá stanoviska.“

„V Heatherstone Moor nechybí žádné plány ani dokumenty,“ řekl profesor Frail odměřeně.

„I když je obtížné tomu věřit, nevyhnutelně se nám nabízí závěr,

že plány byly ofotografovány někým, kdo k nim měl přístup,“ řekl plukovník Barclay.

Biggles položil otázku: „Rozumím tomu tak, že nikdo nemůže proniknout dovnitř?“

Profesor pokrčil rameny. „Je těžké si představit, že by se to někomu podařilo. Pokud ovšem není tato možnost zcela vyvrácena, stín podezření leží na mém oddělení.“

„Myslím si,“ řekl plukovník Barclay, „že mimo lidí, kteří tam pracují, sotva desítka jiných ví o jeho existenci. Uspokojili jsme místní zvědavost tím, že jsme nazvali místo Výzkumnou stanicí pěstování lososů – blízko budov totiž protéká bystřina.“ Podal Bigglesovi fotografii, kterou vyndal z aktovky.

Biggles se díval na fotografii a zeptal se: „Co se ve skutečnosti dělá v Heather Moor?“

„Čistě teoretické výpočty související se syntetickou výrobou jistých radioaktivních prvků. Čísla, o kterých nemůžeme hovořit ani v této místnosti,“ prohlásil profesor Frail.

„Vidím, že máte poslední typ drátěného ohrazení, které je pro člověka nepřekonatelné,“ poznamenal Biggles a nespouštěl oči z fotografie.

„Přirozeně. A máme také samozřejmě běžné bezpečnostní zařízení, a detektory, kterými projdou všichni, kteří budovu opouštějí. Je to nepříjemné, ale jinak to nejde. Nikdo proti tomu nic nenamítá.“

„Jak daleko je bystřina od budov?“ zeptal se Biggles.

Profesor Frail hnul netrpělivě rukou. „Opravdu si myslím, že takhle se nikam nedostaneme. Čeká mě naléhavá práce. Navrhuji, abychom se vydali okamžitě do Heatherstone, kde můj asistent doktor Mills může zodpovědět tyto rutinní otázky.“

„Máte v Heatherstone přistávací plochu?“ zeptal se Éiggles.

„Ano. Byl to jeden z důvodů, proč jsme to místo vybrali. Dostat se tam jakoukoliv jinou cestou by bylo zdlouhavé. Místo se nachází v zapadlé končině Skotské vrchoviny.“

„Vezmu vás tam letadlem, chcete-li.“

„To bude výborné.“

„Ještě jednu otázku,“ byl neodbytný Biggles. „Žijí tam mimo vás

ještě jiní lidé? Například hajní nebo lesní dělníci?“

„Jen člověk, který má právo rybolovu na řece, v dolejší části mokřiny,“ vložil se s informací plukovník Barclay. A pokračoval: „My jsme ho skutečně důkladně prověřovali, neboť je cizího původu a vlastní letadlo, ale nikdy se nepřibližuje k našemu ústavu.“

„Co podniká se svým letadlem?“

„V sezóně dodává letadlem lososy a zvěřinu do velkých londýnských hotelů. Vydělá si slušné peníze dodávkou z kouta, který je od běžné letecké dopravy příliš vzdálený. Dříve se jmenoval Felcman. Po tom, co byl naturalizován, změnil své jméno na Felce. Za války se vyznamenal v Československé letecké peruti.“

Biggles přikývl a obrátil se ke kapitánovi. „Myslím, že bude vhodné, dopravím-li tyto gentlemany zpět do Heatherstone Moor, souhlasíte pane?“

„Jistě.“

Američan vstal. „Přeji vám hodně štěstí. V poledne mi letí letadlo do Berlína. Doufám, inspektore Bigglesworthi, že svou rybu ulovíte.“

„Vezmu si síť,“ odpověděl Biggles s úsměvem, když si potřásl rukama.

*

Dříve, než dosedl letadlem uvnitř vysoké drátěné ohrady v Heathers tone, Biggles si vryl do paměti několik dodatečných postřehů k fotografii, kterou mu ukázal profesor Frail. Všiml si malé lávky přes řeku pod vraty do prostoru ústavu. Za ní se rozkládaly široko daleko mokřiny, pusté a prázdné, až na skupinu několika opuštěných budov, o kterých předpokládal, že patří obchodujícímu lovcovi Felcemu nebo Felcmanovi. Velká bouda sloužila zřejmě jako hangár.

Přistával v kruzích a zpozoroval, že betonová vrátnice, jediný vchod do areálu, zakrývá všem v hlavní budově pohled na můstek pro chodce.

Malá skupina vyšla přivítat letadlo a mezi nimi sporý menší muž, kterého profesor Frail představil jako doktora Millse, náměstka ředitele.

Doktor Mills se usmíval a bylo jasné, že chce být přátelský. Na rozdíl od svého nemluvného nadřízeného se choval přívětivě. Atmosféra se skutečně uvolnila, když profesor vysvětlil účel Bigglesovy návštěvy a odešel za naléhavou prací. Po krátkém rozhovoru řekl Biggles Millsovi, že by se rád docela sám porozhlédl po okolí ústavu. Vyšel podél proudu až k můstku, kde hodnou chvíli pobyl. Pak se vrátil k hlavní budově, kde se připojil k doktoru Millsovi, který ho pozval k návštěvě ústavu.

Tato prohlídka, která trvala dosti dlouho, nepřinesla nic mimo poněkud nepříjemného ovzduší podezřavosti, což bylo zcela pochopitelné. Vědci a matematici, se kterými Biggles hovořil, se dívali jeden na druhého se studeným odstupem. Samozřejmě si uvědomil, proč tomu tak je. Zodpovědnost za ochranu tajemství Ústavu ležela na ramenou všech, kteří tam pracovali, a jeden z nich pravděpodobně tento závazek porušil.

Jak to řekl doktor Mills, když se opět připojili k profesorovi Frailovi v jeho soukromé kanceláři: „Všichni jsou si stále vzájemně na očích, zdá se nemožné kohokoliv podezřívát. Musíme tudíž podezírat všechny nebo nikoho.“ Ukázal na miniaturní kameru postavenou na stojanu a dodal: „Kopie mohly být zhotoveny v této místnosti. Mimo šéfa má od ní klíče šest lidí.“

Plukovník Barclay, který byl přítomen, vysvětloval: „Víte, Bigglesworthi, v ústavu, jako je tento, spoléháme především na to, že celý ústav hermeticky uzavřeme před okolním světem. Na pozemku patrolují dnem i nocí strážé. Nikdo nemůže projít bránou, ať přichází nebo odchází, aniž by prošel detektory. Včetně mne i doktora Millse.“

„Máte již nějakou teorii, inspektore Bigglesworthi?“ zeptal se příkře profesor Frail.

„Ano, mám – ale je to jen teorie,“ odpověděl Biggles.

„Nuže? Co podniknete?“

Biggles řekl omluvně. „Rád bych si pohovořil se všemi vašimi zaměstanci, kteří měli přístup do této pracovny, kde byly plány zkopírovány. Chtěl bych je vidět všechny zároveň. Můžete je zavolat hned teď?“

Profesor Frail otevřel ústa jakoby se chystal protestovat, ale rozmyslel si to. Namísto toho zdvihl domácí telefon a dal příslušné

rozkazy.

Biggles se opřel o parapet okna a díval se ven. Z chodby byly slyšet blížící se přitlumené hlasy a záhy se místnost naplnila lidmi. Postavy v tmavých oblecích jakoby nevěstily nic dobrého.

Profesor poklepal tužkou na stůl a do rozpačitého ticha oznámil: „Pánové, toto je inspektor Bigglesworth ze Scotland Yardu. Nechci ztrácet čas tím, že bych vám vysvětloval účel jeho návštěvy. Všichni ho známe až příliš dobře. Inspektor Bigglesworth k vám promluví.“

Na rozdíl od většiny přítomných vyzařoval z Bigglesowvy tváře klid, ale když promluvil, jeho hlas zněl ostře. „Pánové, jak už poznamenal profesor Frail, je to velice svízelná situace. Těžko tomu může být jinak, neboť pomineme-li osobní aspekty, naše země čelí vážnému nebezpečí. Prostě a jasně řečeno, stalo se to, že někdo v této místnosti zkopíroval jisté plány, aby je předal možnému nepříteli.“

Mezi vědci proběhl šepot nevole. Biggles je ztišil pokynutím ruky. „Dokud nenajdeme pachatele, a my ho dopadneme, jste všichni podezřelí. Pro ty z vás, kteří jste nevinní, je to jistě hrozný pocit. Ale jinak tomu nemůže být. Nyní, dříve než cokoliv podniknu, žádám viníky, aby ukončili tuto politováníhodnou epizodu a přihlásili se. Do té doby nikdo neopustí ústav. Je šest hodin večer. Ten, kdo je vinen, má čtyři hodiny na to, aby si to rozmyslel. V deset hodin večer se tu opět sejdem – pokud ovšem nebude moje výzva vyslyšena dříve. Můžete nyní pokračovat v práci jako obvykle. To je všechno. Děkuji, pánové.“ Biggles vyšel z místnosti kde se všichni vzrušeně rozhovořili.

Šel pustou chodbou k východu a uvažoval zda past, kterou nastražil, bude fungovat. Byl to jeden z nejstarších kriminalistických způsobů jak nacytat pachatele. Prostě blafoval v naději, že viník ho buď napadne, nebo podnikne něco, co by jemu poskytlo stopu. Ani chvíli nepředpokládal, že by se zrádce sám přihlásil.

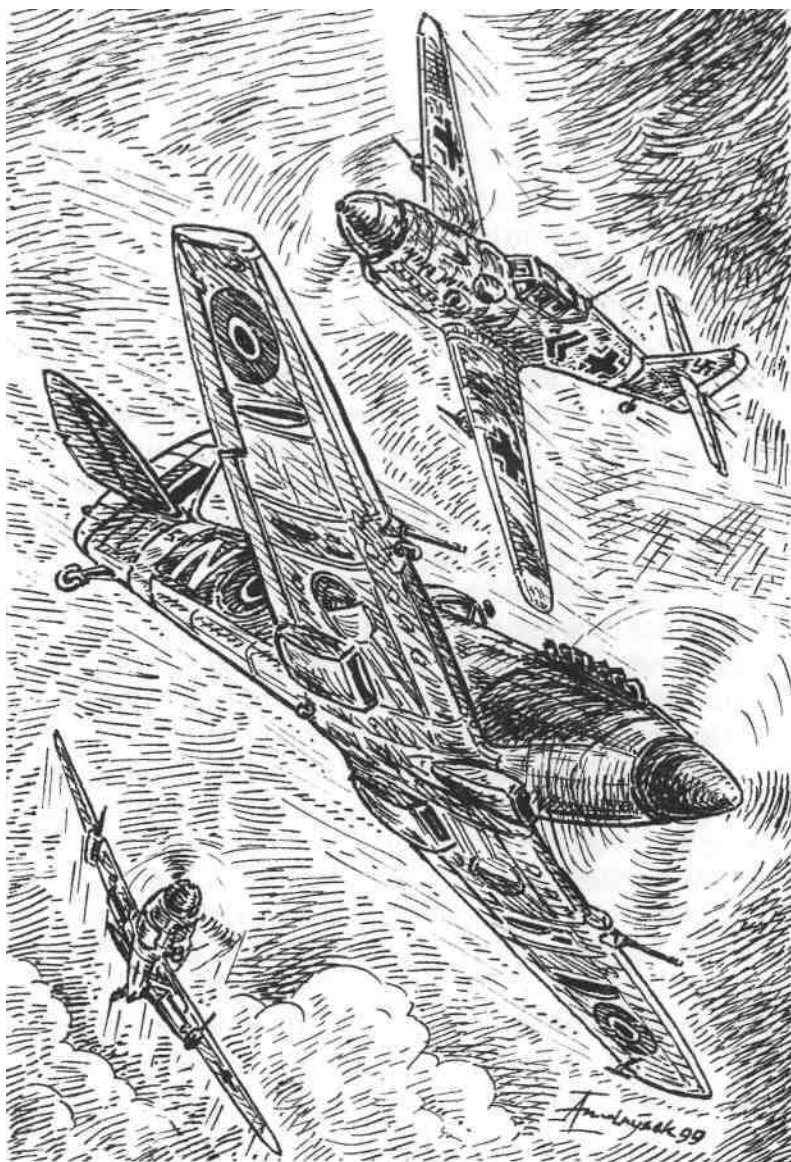
Došel téměř ke strážnici, když se vedle něho objevil plukovník Barclay. „Počkejte, Bigglesworthi,“ řekl. „Může nebo nemusí to pro vás mít význam, ale právě jsem se dozvěděl, že Felcman pracoval celý den na svém Mothu. Napadlo mě, že možná naplňuje nádrže pro dálkový let – nebo něco podobného. Mohl by se také chystat nadobro zmizet.“

„Právě jdu za ním. Chci si s ním promluvit,“ odpověděl Biggles.

„A myslel jsem si, že byste možná rád viděl tohle,“ plukovník Barclay mu podával fotografii. „Je z doby těsně po válce. Když jsem ho prověřoval, dostal jsem kopii fotografie, kterou přiložil ke své žádosti o pilotní licenci.“

Biggles se zadíval upřeně na fotografii a pak ji vrátil plukovníkovi. „Děkuji,“ řekl. U brány ukázal svůj pas a vyšel.

Šel po břehu bystřiny k lávce. Pomalu se šelilo. Když dorazil ke svému cíli, sedl si a zamyšleně kouřil. Konečně se dočkal tmy. Vstal a sklonil se nad nízkým břehem. Nahmatal v trávě ukrytou šňůru, zatáhl a vynořila se jemná nylonová síť, kterou tam upevnil při své odpolední prohlídce okolí.

Když ji vytahoval, nemyslel rozhodně na lososa. Ale již na Scotland Yardu, když mu profesor Frail ukázal fotografii pobočky Heatherstone Moor, ho napadlo, že bystřina by mohla sloužit jako ideální spojení mezi ústavem a vnějším světem.

Prohlížel si smetí, které se v síti chytilo, ale celou tu dobu, co se tím zabýval, myslel vlastně na něco jiného. Na fotografii Felcmana. Uvědomil si, že toho člověka už někdy viděl, ale chvíli mu trvalo, než si vzpomněl kdy a kde. A pak se mu rozjasnilo... Spitfire zcela sám proti přesile Messerschmitů. Letěl mu na pomoc. On a neznámý pilot si probojovali cestu z té zoufalé situace a později přistáli na jeho letišti. Tam mu cizinec poděkoval; jeho cizí přízvuk byl ještě výraznější dojetím a rozčilením. „Pane, zachránil jste mi život. Bylo na mě těch Němců moc.“ Biggles se nikdy nedozvěděl jméno toho muže. Zapomněl ostatně na tu příhodu a vybavila se mu, až když viděl fotografii.

Ukončil náhle svou samomluvu, když jeho hledající prsty sevřely malý lehoučký předmět. Odstranil z něho vodní rostliny a vysušil ho kapesníkem. Ve světle sirky spatřil válcovité pouzdro velikosti holicího mýdla, jaké kdysi používal Bigglesův tatínek. Odšrouboval víčko a vytáhl kousek papíru. Obával se, že zpráva bude kódovaná. Ale byla v angličtině. Ponuře se usmál, když četl: „Buďte opatrný. Je tu člověk ze Scotland Yardu. Možná, že vás navštíví. Budou-li problémy, zlikvidujte ho a postupujte podle příkazů pro výjimečnou situaci. Dovezte poslední zásilku. Potvrďte, že jste zprávu obdržel tak jako obvykle, rozsviňte.“

Biggles si lístek znovu přečetl, zasunul papírek zpět do pouzdra, zašrouboval víčko, hodil ho zpět do vody a díval se, jak se houpe lehce na vodě jako kus korku. Pak si zapálil další cigaretu a usadil se a čekal, až se zpráva dostane na místo určení.

Ve Felcmanově hangáru se rozsvítila světla. Biggles se upřeně díval na žlutý čtverec. Čas se nekonečně vlekl, ale Biggles zůstal ve střehu. Pak se konečně objevil signál, že zpráva byla přijata. Světla hangáru opakovaně zablikala.

Vydal se mokřinou k hangáru. Situace se mu zdála poněkud zvláštní. Proč se Felcman postavil proti zemi, pro kterou během války nasazoval život? Něco na tom není v pořádku, uvažoval. Brzy

se dozví pravdu.

Když docházel k hangáru, zaslechl zvuk kovu o kov. Po něm drnčivé staccato elektrického nýtovače. Felcman zřejmě ještě pracoval.

Biggles využil chvíle, kdy hlomoz na okamžik ustal, a odsunul jedno křídlo velkých vrat. Odpovědělo mu další staccato elektrického nýtovače. Chvíli čekal, pak dveře ještě více odsunul a vstoupil.

Hangár byl jasně osvětlen. Zvuk nýtovače přicházel zpod otevřené kapoty motoru Motha. Všiml si příliš pozdě, že u stroje není žádný mechanik. Ucítíl v týle tvrdý předmět. „Stůjte,“ ozvalo se za jeho zády. Klapl vypínač a drnčení nýtovače přestalo.

„Slyšel jsem, jak otvíráte vrata, a tak jsem si vás nadešel z druhé strany,“ pravil hlas.

„Myslel jsem si, že by nám to oběma ušetřilo nepříjemnosti, kdybych vešel,“ vysvětlil Biggles. „Nevadilo by vám kdybych se otočil?“ Aniž čekal na odpověď Biggles se obrátil čelem k muži. Felcman ztratil řeč. „Vzpomínáte si na mne?“ zeptal se klidně Biggles.

„Jak bych na vás mohl zapomenout?“ zamumlal Felcman rozrušeně. „Tehdy jste mi zachránil život. Přišel jste si pro radium?“

Ted' bylo na Bigglesovi aby se tvářil překvapeně. „Pro co?“

„Radium. Syntetické radium. Chcete předstírat, že nevíte co se tam děje?“ Ukázal směrem na výzkumný ústav. „Dobře, možná, že nějaké radium mám,“ řekl Felcman odhodlaně. „Ne, není pro mne. Je pro mé přátele, kteří jsou vězněni v mé vlasti. Pomáhám jim k útěku. Radium, to jsou peníze, peníze, za které si koupí svobodu.“

„Počkejte chvílku, prosím vás,“ protestoval Biggles. „Nevím o čem mluvíte. Co to máte s tím radiem?“

„Radium, které tam vyrábějí.“

„Kdo vám to řekl?“

„Někdo.“

„Dobře, ať už vám to řekl kdokoliv, byl to lhář. Jediná věc, kterou tam dělají, jsou čísla na papíře. Tak mi připadá, Felcmane, že vás nějaký práskaný chlap napálil.“ Biggles si zapálil cigaretu. „Lidé, o kterých si myslíte, že pomáhají vašim uvězněným kamarádům, jsou ve skutečnosti vaši i moji nepřátelé. Viděl jste někdy byt' jen kousek

toho radia?“

Felcman se díval upřeně Bigglesovi do tváře. „Ne,“ připustil.

„Měl jste nějaké dodat. Kde je?“

Felcman sáhl do kapsy a vytáhl pouzdro stejné jako to, které chytil v bystrině do sítě Biggles. Pomalu, jakoby nechtěl, aby se jeho pochybnosti potvrdily, odšrouboval víčko. „Řekli mi, že je nebezpečné vystavovat se záření...“

„Tohle vám neuškodí,“ řekl mu Biggles suše.

Felcman zatřepal kapslí a překvapeně zíral na svinutou roličku filmu, která mu vypadla do dlaně.

„Teď vidíte, co jste dělal – nahrával jste právě těm lidem, kteří vězní vaše přátele.“

„Co mám dělat,“ řekl bezmocně Felcman.

„Nejdřív mi raději dejte ten revolver, než se dostanete do maléru,“ řekl mu Biggles.

Felcman mu ho beze slova podal.

„A teď,“ pokračoval Biggles, „kdo je ten člověk, který vám posílá z Výzkumného ústavu ty kapsle?“

„Nikdy jsem ho neviděl a nevím, jak se jmenuje.“

„Opravdu?“

„Přísahám. Dostávám jen příkazy, kdy mám dodat ulovené lososy do jednoho londýnského hotelu. Jeden losos má kapsli v hrdle. Ale jestli chcete dopadnout toho člověka z Výzkumného ústavu, vím jak.“

„Mluvte.“

„Budeme postupovat jako při výjimečné situaci. Takové byly ostatně poslední příkazy, které jsem dostal. Je to jednoduché. Dám světly domluvené znamení, pak vzlétnu a sednu na přistávací dráze ústavu. Člověk, kterého hledáte, tam na mne bude čekat, aby mohl uprchnout. Můžeme letět oba, co myslíte, a chytit ho.“

„Myslím, že to je výborný nápad,“ souhlasil Biggles. „Pomohu vám vystrkat stroj. S gentlemanem, který kupuje lososy v Londýně si to vyřídím až se vrátím.“

O deset minut později, když vzlétli a zamířili k přistávací dráze Výzkumného ústavu v Heathers tone, byly vidět jen osvětlené čtverce oken. A pak, jako v odpověď na nějaký signál, se rozsvítila

světla lemující přistávací plochu.

„Jsou řízena bezpečnostní policií z hlídkové věže,“ řekl Biggles svému spolucestujícímu. „Jen vysoce postavený člověk si může dovolit jim zavolat, aby je rozsvítili.“

Když Felcman doroloval a vypnul motor, silueta muže, který k nim běžel, se na chvíli promítla proti přízemním osvětleným oknům Výzkumného ústavu.

Biggles vyskočil z letadla s baterkou v ruce.

Ze tmy se vynořil běžící muž. „Ty blázne proč vypínáš motor?“ zařval.

Biggles ho naplno osvítil. V kuželu světla mrkal doktor Mills.

„Dobře. To nám stačí,“ řekl ostře Biggles.

„To jste vy!“ Mills vteřinu zaváhal. Pak zaklel, vydal hrdelní zvuk a vyrazil. Biggles spatřil záblesk ocele a uskočil. Zároveň zdvihl nohu. Mills o ni zakopl a upadl. Felcman se na něho vrhl a pevně ho přitiskl k zemi.

Scénu v tu chvíli už osvětlovaly lampy bezpečnostní policie. Dva policisté se skláněli nad Millsem a vzrušeně hovořili. Mills byl stále ještě považován za zástupce ředitele.

Plukovník Barclay doběhl celý udýchaný, služební revolver v ruce. „Bigglesworthi co se tu proboha děje?“ ptal se.

„Tady je váš člověk, plukovníku,“ odpověděl krátce Biggles.

„Mills?“ Plukovníkův hlas byl nedůvěřivý. „Komu patří tenhle stroj?“

Felcman postoupil o krok vpřed. „Dávám se k dispozici,“ řekl naivně.

„Uklidněte se Felcmane,“ nařídil mu Biggles. „Ještě jste neskončil. Poletíte se mnou do Londýna s dodávkou lososů.“ Pak se obrátil k plukovníkovi a co nejstručněji mu vysvětlil situaci. „Ponechám Millse ve vašich rukou,“ uzavřel. „Yard si vyřídí záležitost v londýnském hotelu a vyšetřovatel spravedlivě posoudí vinu Felcmana, který dělal těm výtečníkům hejla. Uvidíme se později a všechno probereme do podrobností. Pojd'te, Felcmane. Poletíme. Dobrou noc, plukovníku.“

„Můžete těm lidem tady říci, že se mohou zase usmívat. Jsou očištěni.“

„Dobrou noc, Bigglesworthi. Díky za návštěvu,“ opáčil radostně plukovník.

„To nestojí za řeč,“ odpověděl Biggles a šel k letadlu.

PŘÍPAD ZMIZELÉHO ŠÍLENCE

Biggles vešel do operační místnosti Speciálního leteckého útvaru Scotland Yardu, položil svoje desky na stůl a podíval se potměšilými očima na své tři asistenty, letecké policisty, kteří svačili. „Přivítal bych šálek vašeho moku,“ řekl unaveně. „Musím se něčeho napít.“

„Co se děje?“ zeptal se Ginger.

„Tomu budete těžko věřit,“ odpověděl ponuře Biggles. Vzal si od Algyho čaj, upil, položil šálek na stůl a otevřel cigaretové pouzdro. „Byl jsem v Yardu a na ministerstvu letectví,“ pokračoval. „Všichni jsou tam úplně mimo sebe a ztrácejí hlavu.“

„Řekni proč?“ žádal Bertie. „Jsem napjatý jak struna.“

„Ze všech neuvěřitelných věcí, které jsme kdy řešili, je tohle naprostý vrchol. Poslouchejte, povím vám o co jde.“ Usadil se pohodlně na své židli.

„V R.A.F. jsou dva letečtí důstojníci, jmenují se Glibb Charles a John. Jsou to dvojčata a nepochybně proto si jsou velice blízcí. Oba jsou noční bombardovací piloti a na vlastní žádost slouží u stejné eskadry. Vstoupili do letectva za války a přežili dva operační turnusy. Víc než jednou byli šeredně postřeleni a je pochopitelné, že jejich nervy byly otřeseny.“ Biggles se opět napil čaje.

„Nyní Charles je, nebo spíše byl, správcem důstojnické jídelny,“ pokračoval Biggles. „Před několika dny náhodná kontrola provedená účetním z ministerstva letectví zjistila, že chybí obnos peněz, který měl být uložen v sejfu. Charles Glibb přiznal, že peníze vzal, ale nijak to nevysvětlil; byl tudíž vzat do vazby. Čeká ho vojenský soud a pravděpodobně vězení.“

A teď se objevuje na scéně John. To, jak reagoval na situaci,

naznačuje, že ho to zcela vyvedlo z míry. Před třemi dny odlétl v Halifaxu s plnými nádržemi a bombami na palubě, údajně za účelem nacvičování bombardování ve veliké výšce nad Heligolandem. Vzlétl dříve, než se jeho posádka mohla dostat na palubu. Bylo mu nařízeno, aby se vrátil. Na výzvu nereagoval. O několik hodin později vyslal zprávu, z které bylo zřejmé, že jeho podivné chování nebylo náhodné, ale záměrné. Vyslal rádiem ultimátum, že nebude-li jeho bratr propuštěn okamžitě z vazby, se zárukou, že soudní řízení bude zastaveno, shodí v sobotu večer bomby na leteckou základnu ve Franborough.“ Biggles přejel očima po všech přítomných. Měl ponurý výraz.

„Šílenství!“ zamručel Algy. „Naprosté šílenství.“

Biggles pokrčil rameny. „Šílenství je to správné slovo. Bohužel duševní stav člověka, který ovládá svržení bomb, nemá žádný vliv na výbušné vlastnosti jeho nákladu. Dnes je čtvrtek. Za dva dny, pokud ten šílenec neblafuje, způsobí s největší pravděpodobností veliké škody a co horšího, zabije spoustu lidí.“

„Myslíš, že blafuje?“ zeptal se Algy.

„To nevím. Všechno co vím je, že ministerstvo letectví nechce nic riskovat.“

„A co jeho bratr?“

„Ten o tom nic nevím. A co by mohl dělat?“

„Mohl by bratrovi říci, aby se nechoval jako blázen,“ řekl Bertie.

„Jak? Nikdo nemá ani nejmenší ponětí, kde teď s Halifaxem je. Až bude v sobotu přelétat leteckou základnu, zelený světelný signál bude znamenat, že ultimatum bylo přijato. Ted' to vypadá tak, že ministerstvo letectví bude muset spolknout svou zlost a vzdát se. Mám v kapse složku Johna Glibbse. Už jsem do ní nahlédl. Jeho lékařské zprávy nejsou nejlepší. Dvakrát se nervově zhroutil a musel si vzít zdravotní dovolenou. Měl být propuštěn ze zdravotních důvodů, ale podal žádost, aby mohl ve službě zůstat. Ministerstvo letectví teď lituje, že jeho žádosti vyhovělo – ale litovat nikomu nepomůže. Skutečnost je ta, že pod tlakem maléru, do kterého se dostal jeho bratr, mu povolily nervy a složil se, chudák chlap.“

„Co my máme podniknout?“ zeptal se Algy. „Samozřejmě ho najít. Což znamená, že policie a ministerstvo nemají sebemenší

stopu.“

„Přesně tak. Letiště v celé zemi dala k dispozici všechny svoje stroje, ale po V jako Vixen – tak se jeho stroj jmenuje – ani stopy. Na tom není nic překvapivého, protože má plné nádrže a tedy dolet asi čtyři tisíce mil. Může se nacházet kdekoliv od Timbaktu po Severní pól.“

„Až odstartuje, tak ho radary zachytí,“ předpověděl Ginger s důvěrou.

„A co pak?“ zeptal se sarkasticky Biggles. „Co chceš dělat potom? Sestřelit ho? Nemůžeš to udělat aniž bys měl důkaz, že je rozhodnut svoji hrozbu provést. Mimo to, ministerstvo letectví by si moc rozvažovalo, než by sestřelilo stroj plný výbušnin. Což kdyby spadl doprostřed nějakého města? Parádní problém, vid?“

„A nikdo nemá ponětí, kde by mohl být?“ vyhrkl Ginger.

„Zatím ne. To je hádanka, kterou mi dali rozluštit. Prostuduji si teď jeho záznamy, kdybych se tam mohl něčeho chytit. Zatím, jak to vidím, je tu jedno vodítko. Nemohl přistát na běžně užívaném letišti, tam by ho hned zpozorovali, ale jen někde, kde to velmi dobře zná. Naše jediná naděje je hledat zpět v jeho kariéře, tak jak je to zaznamenáno v jeho osobním spisu. Možná, že najdeme místo, které již někdy navštívil a kde mohou přistát velké stroje. Musí to být někde, kde lišky dávají dobrou noc, protože všechna vhodná místa a prostory byla už zastavěna letišti nebo jsou z nich velké zemědělské celky. Teď můžete všichni začít přemýšlet. Já si zatím projdu jeho složku.“

„Myslím, že by bylo zbytečné hledat ho letadlem,“ podotkl Ginger.

„Jistě. Už pročesali zemi od Land's End až k John O'Groats. Jestliže se letadlo nachází ještě v prostoru Spojeného království, a to nemáme potvrzené, je buď v úkrytu nebo pečlivě zamaskováno. Tahle složka je naše jediná naděje.“

Biggles vytáhl ze své brašny plátěné desky, rozevřel je a dal se do čtení.

Na oběd zapomněl. Promluvil až při odpoledním čaji, když obrátil poslední list papíru ve složce.

„Tak co?“ zeptal se Algy.

Biggles potřásl hlavou. „Nic, ani písmeno. Ani v jeho osobním životě, ani v jeho služební kariéře není nic, co by poskytovalo sebemenší vodítko. Projdu si to všechno ještě jednou až se trochu najím, abych si byl jist, že jsem nic nepřehlédl.

*

Následující ráno zastihlo Bigglese stále ještě skloněného nad záznamy.

„Jestli nenajdeme odpověď tady, tak jsme namydlení,“ prohlásil k ostatním.

„Zítra je sobota,“ připomněl Ginger.

„To mi nemusíš říkat,“ odtušil ponuře Biggles a sklonil se opět nad množstvím dokladů.

Teprve pozdě večer zdvihl hlavu a řekl Algymu: „Domnívám se, že je tu jistá naděje a to je pořád lepší, než tu sedět a točit palci.“ Podal mu list papíru. „Vezmi si auto a jed’ na tuhle adresu v Knightsbridge. Žije tam paní Glibbová – jejich matka. Diskrétně tam zjistí, kam chodil John na kachny.“

Algy zíral. „Co s tím má co společného lov kachen?“

„Možná že nic. Ale je tu šance, že by nás to přivedlo k něčemu – či spíše někam. Tady pod hlavičkou ‚způsob trávení volného času‘ čtu ‚lov kachen‘. To znamená odlehlá místa. Jdi a zjistí, kam chodil John Glibb na kachny.“

Algy odešel.

Vrátil se asi za dvě hodiny.

„Tak co?“ zeptal se netrpělivě Biggles.

„Aucherlocherbie.“

„Aucherlocherbie,“ opakoval pomalu Biggles. „To jméno mi něco říká.“

„Je to na severu Skotska. Paní Glibbová říkala, že její syn tam někdy za války létal. Brával s sebou loveckou pušku a posílal jí kachny i jinou zvěř.“

„To místo v záznamech není. Ale už jsem o něm slyšel. Počkej – nech mě minutku přemýšlet.“

„Myslím si, že Glibb nesloužil v Aucherlocherbie,“ řekl Algy. „Byl tam možná na krátkém cvičném kurzu nebo něčem podobném.“

Biggles luskl prsy. „Už to mám! Gingere, spoj se s oddělením Prací a staveb na ministestvu letectví.“

Ginger vytočil číslo, dostal spojení a Biggles si vzal sluchátko; na něco se zeptal. Pak poslouchal, ostatním se zdálo, že dosti dlouhou dobu. Když zavěsil, měl v očích jiskřičky naděje. „Mám to,“ oznámil. „To místo je v Sutherlanshire. Za války tam bylo narychlo zřízeno skladiště bomb. Když byl Glibb na velitelství bombardérů, mohl tam docela dobře z různých důvodů létat. Postavili tam dva hangáry pro stroje, které tam služebně přistávaly.“

„Co je tam dneska?“ zeptal se Algy.

„Nic. Byla to jedna z prvních stanic zrušených po skončení války.“

„Podíváme se tam?“

„Už abychom byli ve vzduchu,“ odpověděl Biggles, „Vytáhni Proctora. Poletíme všichni.“

„Nepočkáme do zítřka?“

„To nebudu riskovat. Zítra je sobota. Nalož pár padáků.“

„Chceš tam seskočit?“

„Chci. Jestliže tam Glibb je a uslyší přistávat stroj, pochopí, co se chystá, a mohl by zmizet.“

Také nevím, v jakém stavuje přistávací dráha po všech těch letech, a proto bych se ve tmě spíš svěřil padáku než podvozku. Ginger seskočí se mnou. Stroj může zatím kroužit nebo později přistát. Čeká nás dost dlouhá cesta, tak se musíme pohnout.“

Šeřilo se když Proctor s nádržemi doplněnými v Konloss přelétl svůj cíl. Najít místo bylo poněkud obtížné, nesvítil měsíc a od moře přivál vítr cáry mlhy. Biggles sledoval úsek podél hluboko členěného pobřeží; pak přenechal Algymu řízení a vykročil do prázdna.

Ginger ho následoval a po obvyklé chvilce obav, které nevyhnutelně provázejí každý noční seskok, se ocitl na zemi. Okolo něho byla suchá tráva a mladý vřes. Slyšel Bigglese, jak tiše píská do šera. Odpověděl mu, sroloval svůj padák a vydal se za ním. Nikde neproblesklo ani nejmenší světýlko. Nic se nepohnulo. Jediným zvukem bylo vzdalující se vrčení letadla a skřeky vyrušených mořských racků.

„Hangáry jsou na východní straně. Měly by být někde tady,“ řekl

Biggles tiše a ukázal rukou.

Postupovali dopředu, snažili se ve tmě orientovat a náhle narazili na vybetonovanou odstavnu plochu pro letadla a okraj startovací dráhy. Zakrátko stáli u trosek budov, které sloužily za války.

Čas a povětrí udělali své. Dveře v rozbitých barácích tábora visely nakřivo ve veřejích a vytloučené okenní rámy zíraly prázdně jak slepé oči. Střechy z lepenky a vlnitého, teď už zrezavělého, plechu byly strženy větrem a ležely tam kam spadly, takže místo vypadalo jako po náletu.

Biggles neříkal nic. Viděl takovou spoušť už dříve a nebylo co k tomu dodat. Teprve když se před nimi objevila obrovská hmota obou hangárů, Biggles položil Gingerovi ruku lehce na rameno, aby byl opatrný.

Pohybovali se nyní ještě pomaleji. Našlapovali nehlučně na mech, který už pokryl skoro celou přistávací dráhu. Velká vrata do hangáru byla zavřená. Biggles zvolna otevřel malé boční dveře. Světlo jeho elektrické svítilny prořezalo tmu a sjelo od stropu dolů po zdech. Všude kolem ležely prázdné sudy od oleje, trouchnivějící pneumatiky a všelijaké haraburdí. Nikde žádné letadlo. Biggles zhasl svítilnu. Vyšli ven a v šeru ranního svítání šli k druhému hangáru.

Než k němu dorazili, měli všechny důvody k tomu si myslet, že je jejich pátrání u konce. Vrata byla dokořán a zevnitř slyšeli nárek plný zoufalství a beznaděje, až Gingerovi přeběhl mráz po zádech.

Biggles se podíval na Gingera, povytáhl obočí a popošel dopředu tiše jako stín mraku. Nikoho neviděli, ale postupující rozbřesk se slabě odrážel na zasklené kabině velkého letadla. Biggles se zastavil. Jeho svítilna bleskla a světlo se zastavilo na štíhlé postavě v uniformě R.A.F., sedící zhrouceně na kole podvozku.

Bylo zřejmé, že muže překvapili. Vyskočil a vytřeštěně zíral do proudu světla.

„Nic se neděje Glibbe, jen klid,“ řekl přátelsky Biggles.

„Kdo jste? Co chcete?“ přišla odpověď hlasem napjatým jak struna bendža.

„Přišli jsme si jen poklábosit a podívat se, co tu děláte, to je všechno,“ odpověděl uvolněně Biggles. „Dal byste si cigaretu?“ Otevřel pouzdro a nabídl.

Nešťastný pilot zaváhal. Pak si vzal třesoucí se rukou cigaretu. „Předpokládám, že jste mne přišli zatknout,“ řekl hluše, když mu Biggles zapálil.

„Ani bych neřekl,“ odpověděl nedbale Biggles. „Chováte se samozřejmě jako hloupý osel a náčelník vaší základny je z toho pěkně vyděšený. Není se ostatně co divit. Může přijít o frčku, protože ztratil stroj. Ale vy mu jistě všechno vysvětlíte až se vrátíte.“

„Co udělali s mým bratrem?“

„Nic, pokud vím. Měli víc starostí s vámi.“

„Asi ano,“ souhlasil důstojník letectva a zatáhl silně z cigarety. Podíval se vzhůru na Bigglese. „Kdo vlastně jste?“

„Jsem ten, kterého volají, aby dal takovéhle situace do pořádku.“

„Nechtěl jsem nikoho bombardovat, opravdu ne.“

„Nikdo také nevěřil, že byste chtěl,“ prohodil Biggles. „No, dá vám to ale asi trochu práce to dokázat.“

„Nemám na palubě žádné bomby,“ prohlásil letecký důstojník.

Ted' bylo na Bigglesovi, aby se divil. „Co jste s nimi udělal?“

Glibb se zasmál smíchem vyčerpaného člověka na pokraji hysterie. „Shodil jsem je do moře.“

Biggles se zhluboka nadýchl. „Vědět to, nemusel jsem přijít o pár hodin spánku. Řeknete mi, jak vás mohlo něco tak šíleného napadnout?“

„Myslím si, že jsem byl úplně vedle,“ řekl Glibb sklíčeně. „Jistě víte o tom, že můj bratr ty peníze vzal. Byly ale pro mne. Půjčil jsem je příteli, který upadl do dluhů. Slíbil, že mi je vrátí, ale nedodržel slovo. A to je všechno. Kdyby ten chlápek z ministerstva letectví nebyl přišel udělat neohlášenou kontrolu, všechno by dopadlo dobře. Vrátil bych peníze z příští výplaty. Pomyšlení, že můj bratr bude pykat za mne, jsem nemohl snést a – prostě nevím, co se stalo potom.“

Biggles odhodil zbytek cigarety a zamáčkl ho botou.

„Chápu,“ řekl s pochopením. „Tady není právě dobré místo na piknik. Poletíme domů.“ Obrátil se ke Gingerovi. „Dej Algymu domluvené znamení, že je všechno v pořádku a může se vrátit na základnu. Nemusí tu přistávat. My se odsuneme v Halifaxu.“ Otočil se zpět ke Glibbovi. „Nemáte nic proti tomu?“

Pilot přikývl. „Pěkných pár roků jsem měl co dělat s protiletdeckou obranou nad Rýnem, dokážu se vyrovnat i s tímhle,“ řekl klidně.

„Tak se mi to líbí,“ odpověděl spokojeně Biggles a přistoupil ke kokpitu.

*

Už nezbývá mnoho co dodat. Bratři dvojčata, jejichž soudržnost je přivedla do maléru, byli postaveni před vojenský soud, což bylo nevyhnutelné. Ale vzhledem k okolnostem a skutečnosti, že peníze byly vráceny a s ohledem na jejich válečné zásluhy byla porota shovívavá a dostali pouze přísnou důtku.

Byl to, jak Biggles řekl kapitánovi, když se vrátili do Yardu, jeden z těch případů, které se stávají, ale končí spravedlivě.

PŘÍPAD LÉTAJÍCÍHO KLAUNA

Kapitán letectva Raymond ze Speciálního leteckého útvaru Scotland Yardu se díval ponuře, když se Biggles a jeho piloti-policisté vhrnuli do kapitánovy pracovny a zaujali svá místa.

„Netvařte se tak ztrápeně, pane,“ řekl Biggles s účastí. „Nakonec to všechno dobře dopadne.“

„Jednou to dobře nedopadne, a mých třicet let zodpovědné práce bude zapomenuto v krvežíznivém řevu poplatníků, kteří budou žádat něčí hlavu.“ Kapitán letectva postrčil dopředu krabici cigaret. „Tato sekce má od počátku za úkol učinit přítrž podnikání několika padouchů, kteří pochopili výhody letecké dopravy. Ale od té doby, co naše oddělení bylo založeno, jsme se s postupem času stali poskoky všech ostatních sekcí, které si nevědí rady se zamotaným případem,“ pokračoval hořce.

„Obvyklá odměna dobrému tahounu,“ poznamenal Biggles. „Co se stalo?“

„Podívejte se na tohle,“ požádal kapitán a podal Bigglesovi fotografii.

Ten si ji prohlédl, pokýval smutně hlavou a dal ji Gingerovi. Byl na ní letící dvouplošník. V rozpěrách mezi křídly byla udělána klec. V té byl tygr. Váhu vyrovnával klaun, který visel na konci křídla. Přes obrázek byl vytištěn nápis: Vzrušení v oblacích. Nový mezinárodní letecký cirkus zahajuje příští týden v Paříži.

„I když poletí s tou bednou pomalu a bude mít stabilizátory, takto pro pilota nebude nic snadného,“ poznamenal Ginger a předal fotografii Bertiemu Lissie.

Biggles se podíval na kapitána: „Co máme my společného s touhle bláznivou maškarádou?“

„To bychom také rádi věděli,“ zněla odpověď. „Řekl bych že nic, kdyby tu nebylo pár skutečností, které nelze přehlédnout. Show se představuje jako mezinárodní, její zaměstnanci jsou prý skoro všech národností, co jich ve světě je. Ale začnu od začátku. Asi před rokem prošetřoval Federální vyšetřovací úřad Spojených Států aktivity bývalého zbrojařského krále a záhadného člověka, Jacoba Ironmastra. Koledoval si o to svými proválečnými machinacemi. Na minulé válce vydělal celé jmění a s chutí by rozpoutal další. Každopádně to je podivný a výstřední muž, misantrop, který, jak se zdá, nenávidí všechny lidi. Vystupuje jen vzácně na veřejnosti, snad proto, že jako mladý měl úraz, který ho nadosmrti znetvořil. Ale ať už je skutečnost jaká chce, rozhodně je to nebezpečný štváč. FBI mu nemůže nic dokázat, ale zjistil, že je to on, kdo financuje Mezinárodní letecký cirkus, který byl založen v Německu.“

„Hm,“ reagoval Biggles. „Ptáte se, proč do něho vložil peníze.“

„Zjistili jsme, že jeho rodiče pracovali v showbyznysu v Irsku, ale to sotva postačuje jako zdůvodnění této nové investice. To ovšem není zdaleka všechno. Naše bezpečnostní oddělení rozhodlo, že by chtělo vědět víc o tom podivném show, a tak když tato hledala špičkového leteckého akrobata, dodalo ho samo – aby se na všechno mohli podívat zblízka. Člověk, který tam byl vyslán, byl náčelník perutě Strickland, který se vyznamenal odvážnými kousky na leteckém dnu R.A.F.“

„Myslíte Jimmyho Stricklanda?“

„Přesně toho.“

„Jak pořídil?“

„Vůbec nepořídil. Je mrtev a máme všechny důvody domnívat se, že byl zavražděn.“

Biggles se zamračil. „To je špatné. A pořád nevíte, co Ironmaster sleduje v té podivné hře?“

„Ne. Ale dělá nám starosti skutečnost, že show má začít v Paříži ve stejnou dobu, kdy tam bude zahájen Světový mírový kongres. A nejenom to, zlákáni jakousi obratnou reklamou účastníci kongresu přijali pozvání na zahajovací program.“

„No!“ vydechl Biggles. „Už mi to dochází. Ironmaster a Mírový kongres nejdou dohromady.“

„Správně. Ted' pochopíte naše obavy. Zdá se, že je za tím víc, než pobavit tygra výletem v letadle. Světový kongres by se stal světovou katastrofou, kdyby se na něj zřítilo letadlo – nebo na něj shodilo tygra.“

„Jak zemřel Jimmy Strickland?“

„Jeho letadlo havarovalo. Protože víme, že něco takového se může stát, věřili jsme tomu, dokud za námi nepřišel britský mechanik, který v show pracuje, a nepověděl nám svou verzi neštěstí. Máme ted' všechny důvody věřit, že Strickland získal informaci, kterou potřeboval. Bohužel někdo ho zřejmě podezíral, že je policejní agent a zabil ho dříve, než mohl informaci předat. Mechanik, který ho vytáhl z trosk, sedí v předpokoji. Jistě budete chtít vyslechnout přímo od něho, co se stalo. Jmenuje se Jones.“

„To bych určitě rád.“

„Nechám ho přivést.“ Kapitán stiskl knoflík interního telefonu.

Za minutu vstoupil hezký mladý muž, pokročil do místnosti a postavil se do pozoru.

„Chci abyste zopakoval to, co jste mi vyprávěl dnes ráno,“ požádal ho kapitán.

„Rád, pane. Bylo to následovně, pane. Byl jsem na letišti. Akrobat Strickland, jak jsme mu říkali, právě odstartoval na zkušební let, když se mu náhle ulomilo křídlo a on šel k zemi jako kámen. Běžel jsem k němu a vytáhl ho ven. On mi řekl: „Řekněte jim, ať zastaví Nema v Paříži.“ Chtěl říci více, ale nemohl mluvit. Pak mi zemřel v náručí.“

„Možná že letěl domů,“ řekl Biggles kapitánovi.

„Ano, to je možné.“

Biggles se podíval opět na mechanika: „Kdo je ten Nemo?“

„Létající klaun, pane. To on chodí po křídle. Jeho partner Nix pilotuje. Nemo a Nix. Jistě jste viděl jejich fotografie v novinách. Ale jejich číslo není zdaleka tak nebezpečné jak vypadá. Používají všelijaké bezpečnostní triky – přísávací boty, rychle se otvírající padáky, a tak dále.“

„Když jste prohlížel letadlo, našel jste něco, co by nasvědčovalo, že šlo o sabotáž?“

„Neměl jsem vůbec možnost letadlo prohlédnout, pane. Začalo

hořet. To bylo také zvláštní. Ještě jsem držel Stricklanda v náručí, když se přičítal Nemo. Mne si vůbec nevšiml a běžel k letadlu. Hned na to bylo letadlo v plamenech. Řeknu vám, pane, rovnou, nelíbilo se mi to.“

„Řekl bych, že nemáte Nemá rád.“

„Je to křivák. Nikdy si nesmyje líčidlo. Vsadil bych se, že tak i spí.“

„Díky, Jonesi. To stačí,“ řekl Biggles. Mechanik odešel.

Biggles se obrátil ke kapitánovi: „Co chcete, abych v té věci podnikl?“

„Stricklandovo místo se uprázdnilo. Show dala inzerát, že hledá leteckého akrobata. Napadlo mě, že byste se mohl přihlásit a dostat se tak do samého středu dění.“

Biggles se cynicky usmál. „To vám pěkně děkuju. Nikdy jsem neměl akrobacii rád.“

„Tohle je neobyčejná příležitost, abyste si ji zamiloval. Konečně Strickland byl váš přítel. Přece nenecháte jeho vraha, aby z toho vyklouzl. A můžu uvolnit i vaše spolupracovníky. Pomůže vám to získat tu práci, když řeknete, že máte vlastní mechaniky. Mohli by hlídat váš stroj, aby nedošlo k sabotáži.“

Biggles přikývl. „Dobře, pane, vyhrál jste. Pustím se do toho.“

*

Noc byla horká; v Paříži uprostřed léta bývají vedra. Vzduch v obytném přívěsu, který Biggles sdílel se svými přáteli již třetí den, od chvíle, co dostal místo leteckého akrobata, byl těžký a dusný. Z nedalekých klecí bylo slyšet tu a tam zařvání a cítili i ten specifický pach, který vydávají dravé šelmy v zajetí.

„Mluvte tiše,“ varoval Biggles ostatní. „Náš přívěs láká přiložit ucho a poslouchat. Jak jsem řekl, většina mužů tu vypadá jako dobří chlapi; ať už jsou jakékoliv národnosti. Jsou to profesionálové a nemyslí na nic jiného než na úspěch show. Na politiku jim moc času nezbývá. Jistě však jsou mezi nimi i výjimky.“

„Jako Nemo a Nix?“ řekl tiše Ginger.

„Ano.“

„Myslel jsem si, že klauni mají lidi rozesmávat, ale tyhle dvě

příšery s bílými tvářemi mi nahánějí husí kůže,“ zamumlal Algy. „Mrzí mě, že Nix má na starosti leteckou sekci. Měl tu drzost zkontrolovat dnes odpoledne mou práci po tom, co jsem tvůj stroj důkladně prohlédl.“

Biggles zatáhl z cigarety. „Zdá se, že to byl poslední člověk, který pracoval na Stricklandově stroji, než se pak zřítíl. Je mi pořád nejasné, jak by mohli on a Nemo sabotovat Mírovou konferenci. Jediné, co můžeme dělat, je mít oči na stopkách. Mám pocit, že jestli chystají nějakou lumpárnu, bylo by to na velkém finále, kdy Nemo a Nix provádějí akrobacii v nízké výšce nad průvodem se zvířaty. Nemo stojí na křídle a hází na diváky papírové míčky.“

„To už by bylo pozdě, starý brachu, kdyby místo míčků začal házet granáty,“ poznamenal Bertie. „Nezapomeň, že může s tou svou starou mašinou snadno uletět a zmizet.“

Biggles se zadíval na dveře. Zdvihl varovně ruku. „Ticho,“ zašeptal. „Venku někdo je.“ Udělal krok a prudce otevřel dveře. Na schůdkách karavanu stál opřen předními tlapami lev. Žluté světlo zevnitř se mu odráželo v očích. Biggles se ani nehnul. „Co tu chceš ty starý darebáku?“ zeptal se přísně.

Ve tmě se ozval hlas s irským přízvukem: „Majore, pojď zpátky nebo, přísambůh, tě stáhnu z kůže.“ Po rozkazu následoval zvuk, jakoby někdo klepal lžící do plechu.

Lev se otočil a loudal se pomalu pryč. Po chvíli bylo slyšet, jak zapadly dveře od klece. Zazněly kroky a objevil se podsaditý muž v červených rajtkách a khaki košili. „No byl to jen starý Major, pánové,“ řekl bodře svým irským přízvukem. „Zvykl si odsunout tlapou závoru, když se zpozdím s večeří.“

„Měl byste být opatrnější,“ řekl mu Biggles.

„Snad ano, ale to víte, já Paddy O'Shea jsem nejstarší krotitel lvů v tomhle byznysu.“

„Jednou může Major někoho kousnout.“

„Kdyby to udělal, tak doufám, že si vybere toho natřeného klauna Nema.“

„Pojďte dál,“ pozval Biggles krotitele. „Tak se mi zdá, že nemáte Nema v lásce.“

„To není brachu žádné tajemství. Už bych byl dávno dostal

padáka, kdybych nebyl opravdu oblíbený u ostatních. Ani můj starý kamarád Major ho nemá rád. Lvi dovedou odhadnout povahu lidí. Po čtyřiceti letech v branži ...“

„Co se vám na Nemovi nelíbí?“ skočil mu do řeči Biggles.

„Nic se mi na něm nelíbí,“ odpověděl krotitel lvů a vzal si od Biggles nabízenou cigaretu. „Ten chlap má podivnou páchnoucí minulost. Je to jasné, jako že mi nos sedí mezi očima – a řeknu vám proč. Byl jsem ještě mladík, když jsem poprvé spatřil Nema. Bylo to v kočovném cirkuse tady v Paříži. Pracoval jsem tam jen jako pomocník. Nemo byl vysoký hezký chlap a jeho číslo na visuté hrazdě bylo opravdu neobyčejné. Skvělý výkon – do té doby, než se mu přetrhlo lano. Tak to bývá, štěstí najednou vypoví. Proletěl záchrannou sítí a rozbil se na zemi. Lidé se smáli. Opravdu se smáli, mysleli si, že to patří k číslu. Odvezli jsme Nema do nemocnice přesvědčení, že to nepřežije.“ Ir pokrčil rameny. „Kdo to viděl, nezapomene na jeho výraz, když slyšel lidi se smát.“

„Zřejmě nezemřel.“

„Jo, tak se věci mají, chlapče. Bylo by pro něho možná lepší kdyby *byl* zemřel. Žije dál, hrbatý a nenávidí všechny lidi. S jeho povahou bych se nedivil, kdyby se jednou všem divákům pomstil.“

„Při takovém pomyšlení až zamrazí,“ zahučel Biggles a zamračil se. „Jestli se něco takového chystá, bylo by zajímavé vědět, co si on a Nix budou říkat rádiem zítra při generálce.“

„To by bylo. Mike Casey, operátor v kontrolní místnosti, je můj synovec,“

„Pustil by nás dovnitř?“

„Jistě, když ho o to požádám.“

„Tak se ho zeptejte jestli ...“ Biggles nedořekl, dveře se prudce rozlétly a v nich se objevila děsivá tvář klauna Nemá. Mimo Ira ho nikdo z přítomných ještě nikdy neviděl tak zblízka a všichni na něho zírali se směsí lítosti a hrůzy. Klaunovo tělo bylo sražené a ruce připadaly nepřírozeně dlouhé, jako ruce opice. Pohyboval se jakoby byl z gumy, ale nejvíce vyvedl všechny z míry drsný hlas, který vycházel z jeho úst nalíčených do groteskního úsměvu.

„Zapomněli jste, že je zítra generálka?“ řekl klaun chraptivě. „Máte před sebou den plný práce a vy se tady povalujete a klábosíte.

Okamžitě zhasněte.“ Práskl za sebou dveřmi.

Biggles se rozhlédl po ostatních. Na jeho tváři, která poněkud pobledla, byl výraz pochopení. „Není divu, že si líčidlo nesmývá,“ vydechl. „Víte kdo je Nemo? Sám Ironmaster. Začíná mi svítat. Ale raději zhasneme. Jak řekl, máme před sebou rušný den.“

*

Následující den probíhala zkouška jako perfektně naplánovaná vojenská operace. Biggles předvedl svoje vlastní číslo; simulovaný letecký souboj. Nakonec přišlo velké finále. Celá plocha byla vyklizena a zůstal na ní jen na černo natřený dvojplotník Nema a Nixe.

Biggles v bílém overalu jako většina pomocníků v cirkuse se vydal ke kontrolní věži, cestou minul klece se zvířaty, kozácké jezdce, showponíků a slonů, všichni se řadili pro závěrečný průvod. Když otevřel dveře do radiokomunikační místnosti, přivítal ho Bertie se sluchátky na uších. „Je to v pořádku,“ řekl. „Casey odešel. Nemo mu řekl, že nebude pro generálku rádio potřebovat. Naladil jsem na vnitřní frekvenci a zapojil odposlech.“

„Dobrá práce.“ Biggles se podíval z okna a viděl černé letadlo startovat. Stoupalo a kroužilo nad prostranstvím. Nemo, který seděl obkročmo na trupu letadla, se vydal k jednomu z křídel. „Ne tak vysoko, ty blázne,“ bylo slyšet jeho hlas v ampliónu odposlechu. „Ti skunkové, kteří se smáli, když jsem propadl síti, se zítra smát nebudou. Čekal jsem na tu chvíli hodně dlouho.“

Biggles vypnul odposlech. „Tohle jsme potřebovali vědět,“ řekl klidně. „Chce něco shodit na tribunu, kde budou sedět delegáti Mírové konference. Ať už je to cokoliv, jistě to není nic příjemného.“

Bertie byl znepokojen: „Myslí to vážně?“

„Je šílený, ztratil rozum a ovládá ho nenávist. Pojd'me odtud dřív, než nás tu někdo uvidí.“

V přívěsu pak prodiskutovali celou věc.

„Navrhuji zavolat Marcela Brissaca ze Sureté a nechat Nema zatknout dřív, než provede nějakou ničemnost,“ řekl ponuře Algy.

„A jaké bude obvinění? Nemáme proti němu nic. Nemůžete někoho zatknout jenom proto, že si myslíme, že má v úmyslu provést

něco špatného.“

„Ale my *víme*, že to má v úmyslu.“

„My *víme*. Ale jak to dokážeme?“

„Chceš říct, že ho necháme provést zločin a teprve pak něco podnikneme?“

„Necháme ho dojít jen tak daleko, aby nám poskytl důkaz, který potřebujeme.“

„Jak to chceš provést?“

„Myslím, že to zvládnou. Až bude předvádět při finále svoje číslo, budu pilotovat stroj já. Marcelovi dám samozřejmě vědět, co se asi přihodí. Pojd'te ven a podíváme se na dispozici šaten.

*

O dvacetčtyři hodin později Bertie v bílém overalu stál poblíž skupiny policistů, kteří hlídali tribunu ozdobenou praporky, ze které míroví delegáti a další vysocí funkcionáři sledovali program Vzdušného cirkusu. Dav čítající více jak deset tisíc lidí se shromáždil na letištní ploše do tvaru podkovy. Vše se chystalo k velkému finále.

Nema přivítal nadšený potlesk. Na rameni měl zavěšen bílý vak a šoural se k letadlu. Vydrápal se na trup, pak rukou v bílé rukavici vytáhl jezdecký bičík, švihl do letadla a chopil se pomyslných otěží. Dav se znovu rozezvučel smíchem, když postava jeho pilota, s bíle nalíčeným obličejem, vyšla k letadlu a poklonila se se strojenou důstojností divákům.

Ginger, který všechno sledoval z kontrolní věže spolu s Marcelem Brissacem a několika policisty, cítil, jak mu pot vyráží na těle a nebylo to jen horkem. Věděl, že pravý Nix je zamčen v šatně a Algy je u něho na stráž, ale stále ještě nevěděl, co je v Nemově vaku. Jediná věc, kterou si byl jistý, bylo, že v něm nejsou papírové balónky. Přijde Nemo na to, že na něho byla nastražena past? Kdyby ano, den by pořád ještě mohl skončit tragicky.

Biggles se vyšplhal do kokpitu, připoutal se, upravil si

sluchátka, zamával na mechaniky, aby odstranili bloky před koly, nastartoval motor, rozjel se po startovací dráze a lehce se vznesl. Nemo se již vydal ke křídlu, na kterém měl předvést své číslo. V kontrolní věži ho slyšeli zachřčēt: „Proč jsi před tím, než jsi

nastoupil, neprovedl své obvyklé přemety?“

Biggles předstíral, že je zaměstnán kontrolkami na palubní desce a neodpověděl.

Nemo se nyní dostal k první podpěře mezi křídly a byl obrácen zády ke kokpitu. To byla chvíle, na kterou Biggles čekal. Prudce se natáhl, uchopil vak, přeřízl popruh a položil kořist na podlahu vedle sebe.

Nemo okamžitě pochopil o co jde, neboť se bleskově otočil, nalíčenou tvář zružněnou vztekem.

„Nerozčiluj se, Ironmastře, hra skončila,“ řekl Biggles ostře.

Nemo místo odpovědi vytáhl z kapsy automatickou pistoli.

V tu chvíli byl Biggles tak blízek smrti jako nikdy před tím. Myslel jen na jednu věc, kterou mohl udělat. Otevřel naplno škrtníci klapku. Letadlo se zatřásl a Nemo skoro spadl. Získal však opět ztracenou rovnováhu a pevně se držel jednou rukou vzpěry.

Ze svého sedadla Biggles viděl znetvořenou bílou tvář svého pasažéra. Věděl, že Nemo neumí pilotovat a hra byla nyní v jeho rukou, protože klaun ho nemohl zabít, aniž by zabil sám sebe v havárii, která by následovala. Měl sice padák, ale letadlo letělo ve výšce sotva padesáti stop a nebyl by mu k ničemu. Biggles neměl samozřejmě v úmyslu stoupat se strojem výš. Zůstal nízko a pak začal kroužit, aby přistál.

Nemo zřejmě tušil, co má Biggles v úmyslu. Velmi pomalu, neboť vír za vrtulí znemožňoval jakýkoliv rychlý pohyb, zdvihl znovu ruku, ve které třímal pistoli. Jestli chtěl zabít oba nebo jestli se chtěl pokusit použít padáku, se už nikdo nedozví. Biggles totiž viděl, co se chystá, a rozhodl se k jediné možné akci, která mu mohla zachránit život. Začal strojem lehce kymáčet. Nemova ruka držící vzpěru se rozevěřela. Klaunovo tělo ztratilo rovnováhu... Padák se mu otevřel příliš pozdě. Lidé vstali, když klaun padal k zemi.

Biggles opsal kruh, přistál a doroloval se zdviženým ocasem k východu pro zaměstnance. „Nemohl jsem jinak,“ řekl tiše Bertiemu, který k němu přiběhl.

*

Veřejnost se o nehodě nikdy nedozvěděla pravdu. Byly samozřejmě různé zvěsti a následující den byla zpráva o neštěstí na

první stránce novin. Ale nehody při letecké akrobacii nejsou neobvyklé a na příhodu se brzy zapomnělo. Všichni samozřejmě soucítili s mrtvým klaunem; a jak řekl později Biggles, byl skutečně politováníhodný, neboť patřil mezi ty lidi, kteří se nemohou vyrovnat se svým vlastním utrpením jinak, než že způsobí utrpení druhým.

Ale co by si asi dav pomyslel, kdyby se dozvěděl, že v batohu byla gallonová nádoba vitriolu.

PŘÍPAD VRAŽDY V TELEFONNÍ BUDCE

Biggles krácel domů ze Speciálního leteckého útvaru Scotland Yardu a byl rád, že se nadýchá trochu čerstvého vzduchu po úmorné administrativní práci, kterou nenáviděl, ale nemohl se jí vyhnout. Ginger Hebblethwaite, letecký policista, mu navrhl, že půjde s ním.

Šli po Davies Street, když jejich pozornost upoutala sanitka stojící u kraje chodníku a malá skupina lidí. Ginger poznamenal: „Vypadá to, že se tu něco přihodilo.“

„Nepůjde o obyčejnou nehodu,“ řekl Biggles, když přicházeli blíž. „Hleďme, inspektor Gaskin z Divise „C“ – a rozháni dav.“

Došli k místu právě ve chvíli, kdy sanitka odjížděla a na žádost dvou policistů se přihlížející začínali rozcházet.

„Zase nějaké starosti?“ poznamenal Biggles.

Inspektor se ohlédl. „Zdravím, to jste vy! Samozřejmě nový problém. Já nemám na práci nic jiného než problémy. Jediná dobrá věc na tomhle případu je, že ten starý chlápek, kterého jsme tu našli, nám už problémy dělat nebude.“ Ukázal prstem na červenou telefonní budku.

„Mrtvý?“

„Ano a byl byste taky, kdyby vám někdo vrazil do srdce nůž až po rukojeť.“

„Komu to srdce patřilo?“

„Hansi Müllerovi, nejšikovnějšímu kasaři v tomhle celém byznysu. Ten, kdo do něho vrazil čepel, věděl co dělá,“ pokračoval inspektor a balil do kousku mušelínu smrtící zbraň. „Zvláštní místo k provedení vraždy; prosklenná telefonní budka na frekventovaném chodníku. Byl asi uvnitř a někam telefonoval, když ho vrah bodl. Jeden z nich musel upustit tohle.“ Inspektor ukázal malý kousek

kartonu. „Neměl jsem ještě čas si to důkladně prohlédnout. Pozor, opatrně,“ řekl inspektor, když Biggles natahoval ruku po útržku.

„Vypadá, jakoby byl částí jídelního lístku,“ řekl Biggles a držel při tom kousek kartónu opatrně za roh. „Jsem si tím dokonce jist. *Die Blau...* Asi se tak jmenuje ten podnik – restaurace nebo kavárna. V Německu nebo v Rakousku, soudě podle jazyka. Obrátil útržek. „Tady je značka výrobce kartonu – Vídeň. A tady úplně nahoře včerejší datum. Vypadá to, že by se mi tahle práce mohla dostat do rukou.“

„Jak?“

„Protože tenhle kartón byl včera ještě ve Vídni – včera večer, v podstatě v době večere.“

„Müller sem mohl přiletět.“

„Mohl mít Müller s jeho kriminálním rejstříkem pas?“

„Ne. A neprošel by žádnou letištní kontrolou, aniž by si ho všimli naši lidé. Muselo to patřit tomu druhému chlápku. Co je to za písmena na líci?“

Biggles se podíval na zbytek jídelního lístku. Protože byl utržený, mohl přečíst jen první tři a poslední tři písmena prvního chodu. UKR a na konci BOR. „Většinou je prvním chodem polévka,“ uvažoval. „Už to mám. Ukrajinský boršč.“

„Co je to?“

„Velice pikantní červená polévka – specialita podniku v některých restauracích. Mimochodem, dovolal se Müller?“

„Jak to mohu vědět?“

„Jestliže vložil do automatu minci a čekal na spojení, když byl bodnut, pak by tam mince měla ještě být. To snadno zjistíme.“ Biggles vstoupil do budky a zmáčkl tlačítko B. S kovovým zvukem vypadl malý kousek bílého kovu. Držel ho za růžek a ukázal inspektorovi.

„Co to k čertu je?“

„Nevím. Není na něm nic vyryto. Do téhle budky chodí hodně lidí, a tak se můžeme vsadit, že poslední, kdo tu chtěl volat, byl Müller. Chci říci, že tohle tu nemohlo být dlouho, protože někomu jinému, kdo by chtěl telefonovat, by to vypadlo ven. Müller musel moc pospíchat, aby se toho zbavil.“

„Vypadá to, že byl sledován a že to věděl. Jaký je to druh kovu? Stříbro to není. Není to ani cín, ani zinek. Hm. Podivná věc.“

Biggles se zamyslel a na jeho tváři se objevil výraz podezření. „Napadá mě, jestli to není *crystallium*.“

„To mi něco říká.“

„To by mělo. Je to nová slitina, která nedávno zmizela ze sejfu Výzkumného ústavu Spojených národů v *Rakouska*. Říkají, že to je jednosměrný kovový vodič, který nahradí rádiové baterie. Někteří lidé by za takový vzorek dali jmění. Začíná se to vybarvovat, pokud se ovšem nejedná o shodu okolností. Říkáte, že Müller byl odborník na sejfy. Byl právě v *Rakousku*. Vy jste ho našel tady a ejhle, vedle něho najdeme nejvzácnější předmět, který v tom sejfu byl. Máte na čem pracovat – a *já mám* o čem přemýšlet.“

„Proč vy?“

„Chtěl bych vědět, jak se Müller dostal do *Rakouska* a zpět, aniž by použil normální cestu. To mi začíná připadat jako úkol pro mne.“

„Já se postarám o tohle,“ řekl inspektor a zabalil kus kovu do svého kapesníku a dal si ho do kapsy. „Dám vám brzy vědět, jestli ho měl Müller v rukou. Řekl bych, že ho stál život. Možná, že chtěl někoho podrazit a byl za to zabit nožem. Už musím jít. Ozvu se vám, jakmile bude něco nového, co by vám pomohlo ve vašem pátrání.“

„Výborně,“ souhlasil Biggles a vydal se znovu k domovu.

„Rád bych věděl, do čeho jsme se to dostali tentokrát?“ zamručel Ginger.

*

Na otázku dostali odpověď hned následující den, když byli všichni svoláni ke svému šéfovi, kapitánu letectva Raymondovi.

„Posaďte se. Byl u mne Gaskin,“ začal kapitán bez úvodu. „Řekl mi, co se včera večer přihodilo. Bude vás zajímat, že ten kov je skutečně *crystallium* a že na něm jsou Müllerovy otisky. Ty byly také na útržku kartónu. Otisky na rukojeti nože se nepodařilo identifikovat. Müller musel být v posledních dnech v *Rakousku*, ale necestoval tam žádným pravidelným dopravním prostředkem – ani vzdušnou cestou ani po moři. Nelíbí se mi pomyslení, že lump jako Müller si může přijet a odjet, jak se mu zlíbí, protože když může on,

mohou i jiní. To znamená, že někdo zajišťuje tajnou leteckou kyvadlovou dopravu na Kontinent. Může docela dobře existovat i koncern, který pracuje výhradně pro lumpy. Dejte se do práce. Možná zjistíte odkud je ten utržený kousek jídelního lístku.“

„Ve Vídni je jistě spousta hotelů a kaváren, které mají ve jménu přívlastek modrý,“ usmál se Biggles. „Řekl bych, že všichni chtějí vydělat na Modrém Dunaji.“

„Mně je jedno, jestli chcete navštívit všechny restaurace v Rakousku. Ale najděte mi muže, který dodává kartony pro jídelní lístky, nebo tiskaře, který na ně menu tiskne. Ten vám řekne, které modré restaurace zásobuje. A bude dobře, když si pospíšíte. Kdyby se toho chytly noviny a začaly se šťourat v Müllerově případu, za chvíli by měly na titulních stranách story o letecké dopravě výhradně užívané padouchy a my bychom vypadali jako hlupáci.“

„Dobře, dobře,“ řekl Biggles.

„Tak se vydáme za ukrajinským borščem,“ řekl Algy, když vyšli.

„Jsou horší místa než Vídeň,“ řekl mu Biggles. „Poletíme Proctorem. Gingere, zatelegrafuj do West Bahn hotelu, aby nám zajistili čtyři jednolůžkové pokoje a jeden salónek.“

„Je to jeden z největších hotelů.“

„Čím větší je hotel, tím menší je pravděpodobnost, že by si všimli nových hostů,“ vysvětlil Biggles.

*

Následujícího rána byli ve Vídni. Rozbalili svá malá zavazadla a sešli se v salóнку.

„Nejprve na to půjdeme tou snadnější cestou,“ řekl jim Biggles. „Tady je seznam všech restaurací a kaváren od největších po nejskromnější, jejichž název začíná slovem modrý. Vypsal jsem je z telefonního seznamu. Rozdělte se, vezměte si taxíky a prověřte je. Nejlépe uděláte, když si v každém podniku dáte kávu. Později to může být oběd. V každém případě požádejte o jídelní lístek. Ověřte si značku výrobce, který dodává kartony, způsob tisku slova modrý a typy písma UKR a BOR. Myslím si, že nemohou znamenat nic jiného než ukrajinský boršč. Je samozřejmě možné, že ho třeba nemají na jídelníčku každý den. Každopádně víte, po čem pátráme.“

Jestliže kdokoliv z vás narazí na nějakou stopu, vrátí se a bude mě

informovat.“

První se pozdě odpoledne objevil Bertie. „Nic na mém seznamu, starý brachu,“ hlásil smutně. „Už v životě nechci vidět kafe. Ztrávil jsem hodinu u Modrého dragouna a pozoroval podezřelý typ, který, jak se mi zdálo, o mne jevil zájem, ale jak jsem nakonec zjistil, chtěli mě obehrát v kartách.“

Algy a Ginger se vrátili brzy na to, ale ani oni nic nezjistili.

„Nevadí,“ řekl Biggles. „Zítra to zkusíme znovu.“

Až třetí den, když byl seznam zcela vyčerpán, přineslo pátrání výsledek a byl to Ginger, který narazil na stopu.

„Myslím, že to mám,“ oznámil nadšeně, když vtrhl mezi ostatní. „Byla to náhoda, v takové malé uličce. Podnik jsem neměl na soupisu. Je moc malý nebo nechťejí být v telefonním seznamu.“

„Uklidni se. Nezáleží na okolnostech. Řekni nám fakta,“ žádal Biggles.

„Je to špinavá díra za nádražím, jmenuje se Die Blau Gans – Modrá husa. Dal jsem si drink, posadil se k malému stolku a požádal majitele – tak šeredného chlapa jste v životě neviděli – aby mi přinesl jídelní lístek. Řekl, že ho ještě nemají připravený. Možná, že jsem byl trochu neopatrný, prostě jsem se ho zeptal, jestli někdy podávají ukrajinský boršč. Divně se po mně podíval. Po chvilce šel dozadu a přišel umaštěný vrchní. Majitel s ním zřejmě mluvil – protože zavedl řeč na jídlo a zeptal se mě, jestli mám rád boršč. Řekl mi, že vaří moc dobrý ukrajinský boršč. Já hned na to, že ho nikdy nemám dost. On zase, že ho podávají jako specialitu dvakrát týdně – ve středu a v sobotu.“

„Dobrá práce,“ pochválil Biggles. „Ještě něco?“

„Spousta. Ať už to je nebo není putyka, kterou hledáme, je to určité místo, kde se ukrývají všelijaké živly. Po rozhovoru o boršči se číšník ke mně naklonil a opravdu mě vyvedl z míry, když se mě zeptal, jestli mě někdo nesledoval. Řekl jsem mu, že pochybuji, ale že člověk nikdy neví. Na to mi nabídl, že mi za sto šilinků ukáže jiný východ.“

„Přijal jsi?“

„Samozřejmě. Vyhovovalo mi, aby si myslel, že jsem na útěku. Vyvedl mě dlouhou chodbou, která ústila na Mariahilferstrasse. Tam

bych mohl zmizet v davu a kdokoliv by mě sledoval, by ztratil mou stopu. To je všechno.“

„Výborně,“ řekl Biggles. „Vypadá to, že jsme kápli na to, co hledáme. Povšimněte si, že podávají ukrajinský boršč ve středu a v sobotu. Müller tu musel být minulou středu. To souhlasí s datem na útržku z jídelního lístku. Středa a sobota budou dny, kdy létají – za předpokladu, že jsme nenarazili na falešnou stopu. Zítra je sobota. To znamená, pánové, že půjdu na boršč; jinak řečeno – zamluvit si cestu do Anglie. Jistě to nebude levné. Ale s tím jsem počítal a vzal jsem s sebou slušnou sumu, v dolarech.“

Ginger byl překvapený. „Ale nemůžeš jen tak vejít k Modré huse a říct: Tady zařizujete útěky?“

„Proč ne?“

„Nejspíš by tě hned na místě oddělali jako policejního špicla.“

„To si nemyslím. Mrtví muži nemluví. Spíše by chtěli vědět, co vím o jejich kšeftu.“

„A co bys jim řekl?“

„Řekl bych, že mě za nimi poslal můj přítel Hans Müller.“

„A jak jim chceš zabránit, aby tě nevzali po hlavě a klidně obrali o dolary.“

„Slibem, že dostanou další peníze, ještě víc, než mám u sebe. Ale ty odpovědi nechte na mně. Začneme takhle. Zítra zapadnu k Modré huse a zeptám se, jestli nevědí o nějakém snadném způsobu, jak se dostat do Anglie. Ginger se bude potloukat u zadního vchodu a hlídat, až vyjdu. Algy bude poblíž s rychlým autem. Oba pak budete sledovat, kam mě vezou. Až mě uvidíte nasedat do letadla, jed'te rovnou na vídeňskou policii a všechno jim řekněte. Měli by zadržet letadlo při návratu, vyčistit Modrou husu a zlikvidovat ve Vídni tu pašeráckou cestu. Je to jasné?“

„Jasné to je, ale hrozně riskuješ,“ odpověděl Algy ponuře.

„Jsme za riziko placeni a kdybychom se mu vyhýbali, pak by nemělo smysl naši práci dělat,“ odpověděl Biggles přísně.

Algy přikývl. „Uděláme to, jak si přeješ.“

Následující den bylo právě po sedmé večer, když Biggles vstoupil do hospody Modrá Husa a posadil se u malého stolku, na kterém byl zašpiněný papírový ubrus. Byli tam už dva jiní muži, kteří se

skloněnými hlavami tiše hovořili nad sklenkami pití. Jeden byl silný muž tvrdých rysů ve špinavém obleku. Druhý byl tmavé pleti, s dozadu sčesanými černými vlasy, uhlazený a čistý, až skoro neprirozeně. Hovořili anglicky, ale s přízvukem a Biggles je pokládal za Američany. Jestliže uvážil, kde se nacházejí a že mají civilní oblečení, bylo pravděpodobné, že to jsou dezertéri z amerického okupačního vojska. Brzy po Bigglesově příchodu vstali a šli ven. Jeden normálním vchodem a druhý, onen velký muž, zadním východem.

Vešel číšník, kterého Ginger popsal přesně jako zamaštěného. Choval se stejně odpudivě jako byl odpudivý jeho oblek. Přistoupil k Bigglesovu stolu s jídelním lístkem v ruce.

„Pokud vím, dnes večer podáváte ukrajinský boršč, že?“ řekl Biggles jakoby nic, když si bral jídelní lístek.

Výraz v číšnickově tváři se změnil. „Máte ho rád, vidíte?“

„Dal bych si porci hned teď,“ odpověděl mu Biggles.

Číšník se nepohnul. „No tak,“ řekl klidně.

„Co no tak?“

„Lístek.“

„Lístek?“ Biggles, který rychle přemýšlel, odtrhl pomalu hořejší část jídelního lístku, přestože vůbec nevěděl, jestli dělá tu správnou věc. Žádný jiný lístek ho nenapadl. „Je to ten, který myslíte?“ zeptal se a podával útržek.

Číšník se na něho křivě usmál. „O. K. Počkejte tady,“ řekl a odešel dveřmi pro zaměstnance.

Během následující půl hodiny podali Bigglesovi chutné jídlo, první chod byl ukrajinský boršč. Měl pocit, že ho někdo pozoruje, ale nedal to na sobě znát. Jeden nebo dva zákazníci, všechno podivná individua, přišli a odešli. Pak se opět objevil číšník a kývl na něho. Biggles šel za ním do zadní místnosti, jakési kanceláře, kde za stolem seděl mohutný Američan, kterého před tím viděl v jídelně.

„Sedněte si,“ řekl muž a upřeně se díval Bigglesovi do tváře.

Biggles se posadil.

„Kdo vám řekl o našem boršči?“ zněla první otázka.

„Známý.“

„Jméno?“

„Nemám rád jména.“

„Já ano.“

„O. K. Müller. Hans Müller.“

„Jste jeho přítel?“

„Záleží na tom?“

„Velice na tom záleží.“

„Znám ho a vím, čím se živí.“

„Chcete říci čím se *živil*.“

„Nerozumím.“

„Je mrtev.“

„Co se mu stalo?“

„Myslel si, že je dost chytrý a mazaný a že se mu podaří zmizet s jistou věcí – a měl úraz.“

Biggles si zapálil cigaretu. „Dostal to, pro co si sem přišel?“

„Vy víte co to bylo?“

„Domnívám se, že ano.“

„Co myslíte, že to bylo?“

„Kousek něčeho, čemu se říká *crystallium*.“

„Přesně.“

„Dostal ho?“

„Dostal.“

„Co je na tom špatného?“

„Já jsem zorganizoval ten kšeft. Přivezl jsem ho sem a dobře jsem mu za jeho práci zaplatil. Pak jsem ho dopravil domů. Řekl mi, že mi dává to, pro co přijel. A ten podfukář mi dal kus obyčejného, bezcenného niklu, sotva za dva centy.“

„Snad mně nebudete vyčítat, že vás podrazil?“

Muž si zřejmě uvědomil, že toho řekl více než chtěl a vyštěkl: „A vy chcete co?“

„Já mám úplně jiné starosti. Chci si zaplatit cestu letadlem do Anglie.“

„V jaké měně?“

„V dolarech.“

„Budete jich potřebovat hodně.“

„Kolik?“

„Tři tisíce.“

Biggles povytáhl obočí. „To je hodně. Tolik u sebe nemám.“

„Kolik můžete nabídnout?“

„Patnáct set.“ Víc u sebe Biggles skutečně neměl.

„Tak to se nedohodneme. Mám velké náklady na personál a letadla nelítají na vodu.“

„Mohu vám dát zbytek na druhé straně, jestli vám to bude vyhovovat.“

„Mně ne. Já se těch cest nezúčastňuji. Peníze od vás převezmou moji agenti v Anglii.“

„To беру. Kdy poletím?“

„Dnes večer, jestli chcete.“

„Čím dřív, tím líp.“

„Zařídím to. A teď mi ukažte, jaký máte balík.“

Biggles odpočítal patnáct set dolarů. Zbylo mu opravdu málo. Američan peníze shrábl a uložil do zásuvky. „Počkejte v baru, než všechno zařídím,“ poručil.

Biggles se vrátil do restaurace a dobrou hodinu upíjel ze šálku kávy. Konečně se objevil tmavý, hubený muž, kterého před tím viděl s ostatními. „Máte to vyřízeno,“ řekl stručně. „Pojďte za mnou.“

Biggles následoval muže, o kterém nyní usoudil, že bude jeho pilotem. Vyšli únikovou chodbou, o které mluvil Ginger. Vedla do rušné ulice. Když Biggles nasedal do auta, zahlédl Gingera na chodníku.

Šěřilo se. Cesta autem netrvala ani tak dlouho jak čekal, jen asi dvacet minut. Zastavili u jakési farmy a pak šlo všechno hladce, zřejmě podle zaběhané rutiny. Ve velké stodole Biggles zahlédl dopravní prostředek, starého Puss Motha. Za pět minut byli ve vzduchu. Letěli na západ.

„Říkám si, jak jste mohl tak snadno najít ve tmě cestu,“ ozval se Biggles.

„Už jsem tu trasu letěl tolikrát, že bych trefil se zavřenýma očima,“ chlubil se pilot.

Následoval dlouhý, únavný noční let. Žádné mezipřistání. Biggles usoudil, že stroj byl pro tyto lety upraven a má přídatné nádrže na palivo; o tom se pilotovi nezmínil, aby neprozradil, že se v letadlech vyzná.

Když se blížili k břehům Anglie, měsíc už byl vysoko na nebi. Přelétli východní Anglii a Biggles pozorně sledoval, kde budou sedat; pilot nemohl přistát na žádném oficiálním letišti.

Byla to opět farma, na okraji New Market Heath, v Cambridgeshire. Na zemi bylo řídce rozmístěno několik přistávacích světél a Biggles nemohl než obdivovat jistotu, s jakou pilot navedl letadlo na přistání. Jen doroloval k nejbližší budově, objevili se dva muži a začali doplňovat palivové nádrže. Jakmile dokončili svou práci, pilot se vrátil do kokpitu a znovu nastartoval.

Za chvíli zmizel na noční obloze. Bigglese pak odvedli k farmě, kde čekalo auto.

„Máte zaplatit patnáct set lupenů,“ řekl jeden z mužů.

„Správně.“

„Kde je máte?“

„V mém bytě v Londýně. Ukážu vám cestu. A už bych rád jel. Měl jsem rušný den.“

V časných ranních hodinách vůz zastavil v Mount Street, před domem, kde Biggles bydlel.

Biggles otevřel dveře bytu patentním klíčem a se svými společníky v patách šel do obývacího pokoje. Zabouchl hlučně dveře a hlasitě se zeptal: „Je někdo doma?“

Otevřely se dveře do ložnice a vešel inspektor Gaskin se dvěma muži v civilu.

„Dejte se do práce, inspektore,“ řekl Biggles. „Jsou vaši.“

Oba muži se hrnuli ke dveřím, ale v cestě jim stál Biggles, v ruce zbraň. „Nevzrušujte se,“ řekl klidně. „Teď už není třeba spěchat.“

*

Co ještě dodat? Otisky prstů jednoho z mužů byly shodné s otisky prstů na klice dveří telefonní budky a na rukojeti nože, který zabil Müllera. Usvědčen z vraždy neušel nejvyššímu trestu. Jeho komplic byl odsouzen k dlouholetému vězení.

Na druhém konci únikové cesty podvodníků a padouchů policejní razie vyčistila hospodu Modrá husa v tu samou chvíli, kdy Biggles přistával v Anglii. Policie tam našla pět hledaných mužů, dezertérů z okupačních sil v Rakousku.

Príslušníci tajné policie pod velením Algyho a Gingera čekali na

farmě u Vídně na Puss Motha, když přistál na zpáteční cestě.

A tak, jako řekl Bertie, případ vraždy v telefonní budce byl beze zbytku uzavřen a gang pěkných ptáčků se dostal za mříže.

NEZNÁMÉ DIAMANTY

Kapitán letectva Raymond, náčelník Speciálního leteckého útvaru Scotland Yardu, vzhlédl od svého stolu, když Biggles vešel.

„Dobré jitro, Bigglesworthi,“ pozdravil krátce. „Hodně práce?“

„Nijak zvlášť.“

„Myslel jsem si, že by ses rád na tohle podíval.“ Kapitán shrnul rukou pět malých předmětů, které ležely na jeho psacím stole.

Biggles po jednom sáhl a podržel ho proti světlu. Tiše hvízdal. „Pěkný příspěvek do milionářské sbírky.“

Kapitán přikývl. „Diamant, který držíš, je tak dokonalý, že je nám naprosto jasné, z které části světa pochází. Kameny takové kvality najdeš jen na jednom jediném místě. I tak, jak je nebroušený, je nádherný.“

„Jak se k vám dostaly? Někdo je chtěl dovézt bez celního prohlášení?“

„Vzhledem k tomu, že je celníci nemají v záznamu, odpověď je nevyhnutelně – ano.“

„Víte, jak byly propašovány?“

„Ne. A rádi bychom to věděli. Máme podezření, že to není první várka. Pašování jako vytříbené umění nezná hranic. Moderní pašerák je vždycky o délku koňské hlavy před námi – i když ho nakonec většinou chytíme. Nejen, že diamanty patří mezi drahými kameny ke špičce, ale jsou tak malé, že je snadné je ukrýt a provézt. Ale dříve nebo později přijdou do prodeje a pak je někdo uvidí a to je ta chvíle, kdy se odkryjí karty. Obchodníci s diamanty znají historii všech krásných, hodnotných diamantů, takže diamant bez historie věští, že pochází z rukou podlodníků. A my se o tom dříve či později dozvíme.“

„Jak se k vám dostal tenhle malý jiskřivý balíček?“ zeptal se znovu Biggles.

„Podivnou složitou cestou. Před několika dny udělala policie razii v malé, bezvýznamné zastávárně. Majitele už delší dobu podezírali, že obchoduje s kradeným zbožím. To u něho opravdu našli. Ale z těch diamantů, které byly v sejfu, měli šok. Něco takového vůbec nečekali.“

„Jak jim to ten chlápek vysvětlil?“

„Říkal, že je koupil. Na tom trval a může to být pravda. Přisahal, že muže, který mu je prodal, nezná – což je možná taky pravda. Rozhodně by si netroufl cokoliv prásknout ze strachu, co by mu udělalo podsvětí, až by vyšel z vězení. Dostal pět let. Při procesu se o diamantech vůbec nemluvalo. Nemají historii, a tak nemůžeme prokázat, že jsou kradené. V této zemi žádný zákon nezakazuje vlastnit diamanty. I bez nich jsme měli všechny důkazy, které jsme potřebovali k usvědčení obžalovaného. Důležité je, že osoba, která diamanty přivezla do země, možná neví, že teď jsou v rukou policie.“

„Může to zkusit znovu.“

„Přesně tak. Budou po nich pátrat speciálně cvičení muži.“

„Jaká je vaše teorie o tom případu?“

„Myslíme si, že diamanty sem byly propašovány, a potom ukradeny profesionálním zlodějem, který je levně prodal muži, u kterého je policie našla. Jen kasař mohl vědět, že právě v tomhle vetešnictví berou kradené zlatnické zboží.“

Člověk, kterému byly ukradeny, by si netroufl ohlásit jejich ztrátu, ví moc dobře, že bychom chtěli vědět, jak k nim přišel.“

„Ani asi neví, že je má policie.“

„Neměl by vědět. Jediné co ví je, že je ukradl neznámý zloděj. Asi si láme hlavu, co se s nimi stalo, ale nemá šanci je najít. To je naše výhoda. Už jednou celníky přelstil a je tedy skoro jisté, že zkusí znovu stejný trik. Pátrání ukázalo, že ve Spojených Státech, ve Francii a v Holandsku jsou znepokojeni náhlým výskytem nebroušených, vysoce kvalitních kamenů. To znamená, že ty kšefty jsou provozovány na mezinárodní úrovni.“

„Vsadím se, že všechny snahy zjistit, odkud ty kameny jsou, neuspěly.“

„Na oficiálním trhu o nich nic nevědí. Proto je necháváme tady. Po právní stránce patří zástavárníkovi, ale tam, kde je, by mu byly k ničemu.“

„Co podniknete dál?“

Kapitán se pohodlně opřel o židli. „Podívej se, Bigglesworthi. Tady jde o víc než jen o pašování. Diamanty stejně jako zlato pomáhají stabilizovat ekonomiku všech civilizovaných zemí. Jakékoliv množství nekontrolovaných kamenů by snížilo cenu poctivých diamantů na světových trzích. To by následně znehodnotilo ty, které mají banky a velké podniky jako záruku na půjčky. Následky krize by byly vážné. Už k tomu došlo vícekrát a je tu nebezpečí, že se to stane teď.“

„Ale jestli, jak říkáte, víte odkud ty kameny pocházejí, nemělo by být těžké jejich únik zastavit.“

„Mohlo by to být obtížnější, než si myslíš. Tyto diamanty jsou z jihozápadní Afriky. Experti, kteří je viděli, se na tom shodují. Nejbohatší naleziště diamantů na světě je v Alexandrově zátocě, u ústí Oranžové řeky. Kameny tam nevznikly, jak jistě víš. Byly splavovány dolů záplavovými vodami po celé věky. Nikdo neví odkud. Buď si jist, že spousta lidí se to snažila zjistit. Mnozí při tom přišli o život. Horní toky řek vedou nejhoršími přírodními podmínkami na světě. Jsou to vesměs pusté, suché, divoké končiny, změť kamení a písku.“ Kapitán postrčil dopředu krabici s cigaretami a pokračoval:

„Jižní Afrika by ztratila víc než kterákoliv jiná země v případě poklesu ceny diamantů a její vláda přijala velice složitá opatření, aby něčemu takovému zabránila. Místa, kde jsou známá ložiska diamantonosného šterku, jsou uzavřena a každý, kdo by byl zadržen na těchto územích, by byl uvězněn a odsouzen jako zloděj. Mít ve svém vlastnictví neopracovaný diamant je kvalifikováno jako zločin. Naleziště diamantů, kde se pracuje, jsou střežena hlídkami, obehnána ploty, zábranami, v noci osvětlená reflektory, ale navzdory tomu všemu pár kamenů proklouzne. Není možné uhlídat tisíce čtverečných mil země. Úřady to vědí, ale nepovažují takový únik za vážný. Nicméně není možno ho zastavit. Hotentoti a Křováci, kteří přežívají v těchto krajích, znají cenu diamantů. Někteří také vědí, kde

diamanty hledat – a bedlivě toto tajemství opatrují. Pokušení koupit ty kameny je veliké a jsou běloši, kteří to riziko podstupují. Ale tento únik opravdu nic neznamená. Je to jen malý pramínek. Zákon zakazující obchod s neopracovanými diamanty samozřejmě neplatí mimo Jižní Afriku, a tak problém pokoutního kupce je, jak je dostat ze zakázaného území. Pak už nic neriskuje, pokud je ovšem nechce propašovat do zemí, kde by musel platit clo. Zřejmě se děje i to – jak o tom svědčí tyto kameny na mém stole.“

Biggles si zapálil cigaretu. „A jak do toho zapadám já? Je tu nějaký důvod, kvůli kterému by se v tom všem uplatnilo letadlo?“

„Ano, ale je to jen dohad založený na skutečnosti, že kontrola na zemi i na moři je tak přísná, že je těžké si představit, jak by mohl někdo diamanty vyvézt.“

„Co byste chtěl, abych v tom podnikl?“

„Poslouchej. Protože je nemožné vystopovat pašeráka u nás, myslel jsem, že bys mohl, máš-li čas, zaletět do Jižní Afriky a, docela nenápadně, se podívat, zda by se našla nějaká stopa tam. Jestliže v té oblasti operují letadla, jistě bys objevil jejich stopy.“

„Takového letadla by si už jistě někdo všiml.“

„Kdo? Hotentoti? Křováci? Bělochů je tam málo a kdo si dneska všimne letadla? Jistě, létají tam pravidelné mezikontinentální linky, ale ty nepočítej.“

„A co soukromé firmy?“

„V oblasti je jen jedna, jejíž provozovatel by mohl být považován za soukromého majitele. Je registrovaná jako obchodní společnost. Ta ti ale nemusí dělat starost. Její majitel tam byl už dlouho před tím, než se objevil tenhle problém. Policie ho nepochybně důkladně proklepla, když si zažádal o licenci. Nic nenašla, je v pořádku – ne že by to s ním nemohlo být i opačně, vezmeme-li v úvahu, kde žije.“

„Kde?“

„V divočině na sever od Oranžové řeky. Proto potřebuje letadlo.“

„Kdo je to? Mohl bych se s ním setkat.“

„Němec, lékař, jmenuje se Schultz.“

„V jaké branži obchoduje?“

„Chytá opice. Tam, kde žije, jich sedí na každé větvi několik.“

Biggles se zamyslel. „K čemu u všech čertů potřebuje opice?“

„Vyvází je.“

„Ale kdo kupuje tolik opic?“

„To by ses divil. Zpočátku Schultz zásoboval zoologické zahrady po celém světě – opice chytal nebo kupoval od domorodců. Teď je po nich poptávka pro lékařský výzkum. Amerika je kupuje po stovkách pro testy radioaktivity. Opice prý trpí mořskou nemocí. Schultz je proto přepravuje letadlem, buď sám nebo někdo jiný, do jednoho místa v Alžíru.“

„Za nic na světě bych nechtěl letět s takovým nákladem.“

„Jsou zavřené v malých klecích a pilot je chráněn pletivem pro případ, že by se dostaly ven.“

„Obchodovat s opicemi, to je neuvěřitelné.“ Biggles vstal.

„Dobře. Proberu to s mými chlapci a uvidím, co by se s tím dalo dělat. Když to nevyjde, mohl bych si vzít alespoň pár diamantů, odejít z činné služby a žít si...“

Kapitán se usmál. „To není špatný nápad – pokud by tě nechytily. Provézt domů náklad opic by možná bylo méně nebezpečné.“

Biggles se usmál. „Když tak o tom přemýšlím, napadá mě, že bych mohl přivést oboje. Jestliže letadla mohou dopravovat opice, pak nevím, proč by opice nemohly vozit diamanty. Nashledanou, brachu.“

*

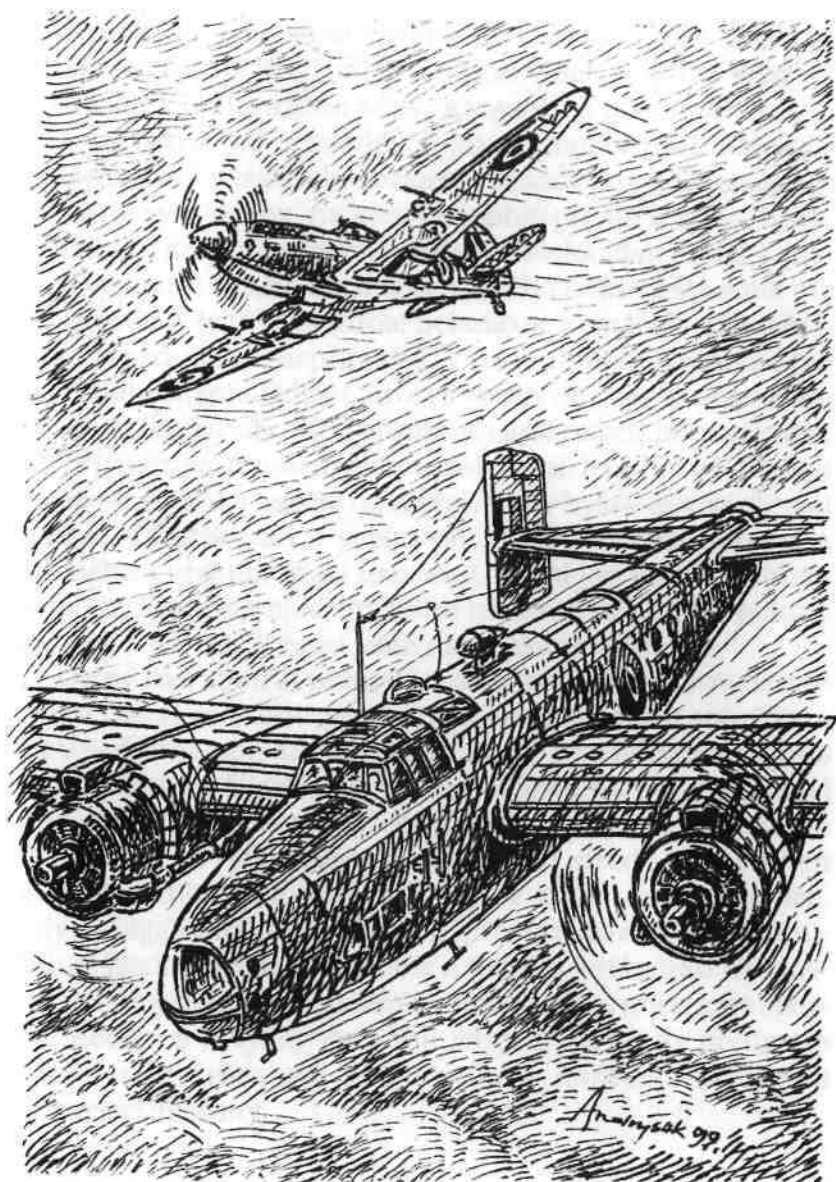
Celý týden starý policejní Halifax – který už měl nalétáno víc než kterékoliv jiné letadlo tohoto typu – brázdil oblohu nad drsnou, nehostinnou krajinou jihozápadní Afriky, která z rozmaru přírody vydává ty nejskvělejší drahokamy na zemi. Jak jednou poznamenal Ginger, když se díval dolů na divočinu, rozkládající se mezi řekou Kumene a Cape Cross, vypadalo to, jakoby příroda chtěla vlákat lidi do záhuby. Jestliže sluncem vypálený pruh písku a kamení známý jako Kaokovelt skrýval diamanty, skrýval také kosti mnoha těch, kteří riskovali životy, aby je našli.

Doposud jediný incident, který narušil monotónnost únavného pátrání, se přihodil, když se na Halifaxe pověsila patrola jihoafrické vzdušné policie. Sledovala je od letiště v Kleetmanshoop, kde se Biggles prokázal službu majícímu důstojníkovi doklady o tom, že je na oficiálním průzkumném letu a mapuje projekt nové silnice do

Kapského města. Tento klamný uskok bylo dílo kapitána Raymonda s cílem zatajit pravý účel výpravy. Vyšel skvěle a usnadnil tankování a údržbu na několika letištích, kde Halifax přistál. Biggles nezůstal na žádném místě více jak dva dny a užíval střídavě letiště od Windhocku na severu až po Uperton na jihu. Na východ a na západ od této cesty ležela většina území, které zkoumali. Poušť Namib sahala na západě až k moři a na východě se rozprostírala pověstná poušť Kalahari.

Biggles se soustředil především na letecké hledisko případu a to vzhledem k tomu, že pašované diamanty neprocházely celní kontrolou nejen v Británii, ale také v jiných zemích. Doufal, že se mu podaří objevit spojení, které vedlo z jihozápadní Afriky do Evropy. Že takové spojení existuje, dokazovaly drahokamy, které se dostaly do rukou Scotland Yardu úplně náhodou.

Nepočítal, že by měl tak velké štěstí, aby vypátral viníka přímo v letícím stroji, nebylo ostatně vůbec jisté, zda jsou diamanty pašovány letecky. I když to bylo velice pravděpodobné. Teď pátral po letadlu na zemi nebo po stopách, které by svědčily o tom, že tam nějaké letadlo přistálo.

Podvozek po sobě zanechává stopu, která může přetrvat delší čas, ale na zemi samotné není vidět. A mimo stop by tam mohly být prázdné sudy, kanystry a podobně.

Úkol nebyl tak beznadějný, jak se mohlo zdát. Přestože museli

pátrat v obrovské rozloze, v zásadě postačilo soustředit se na vyvýšeniny, na kterých mohlo přistát letadlo. Hory, skalnatou krajinu a rozlehlé bažiny Etoska Pian mohli z pátrání vypustit. Nicméně na konci prvního týdne ještě stále nic neobjevili. A že to byla dřina! Letadlo se kymácelo v žhavém, řídkém vzduchu a nepřipadalo v úvahu pustit řízení byt' jen na chvíli z rukou. Udržet stroj ve vyvážené poloze vyžadovalo značnou dávku síly. Cítili přirozeně i jisté napětí při pomýšlení, že při poruše motoru nebo poškození letadla by museli nouzově přistát a naděje na záchranu by byla v takové situaci mizivá. Biggles vzal s sebou do Afriky Gingera, Algyho a Bertieho a aby jim práci usnadnil, dával jim střídavě volno. Schultze, muže s opicemi zatím nenavštívili. Žil na pokraji pouště Kalahari, kterou ještě neprozkoumali.

Osmý den spatřili první Křováky, malé, primitivní domorodce, kteří se stáhli před přívalem civilizace a naučili se žít v podmínkách, které by snad nikdo jiný nevydržel. Stalo se následující. Biggles, s celou posádkou na palubě, pátral nad oblastí severovýchodně od pohoří Grosse Karas, asi dvacet mil od Schultzova zoologického střediska. Ten den měl mít Ginger volno, ale rozhodl se letět, aby viděl opice, kdyby Biggles navštívil doktora, přestože to nebylo v plánu. Vlhké horko bylo nesnesitelné a Biggles letěl nízko nad zvlněnou krajinou, když na širokém plochém pruhu země spatřili něco, co z výšky nemohli rozpoznat. Čtyři předměty blízko sebe, všechny stejně velké s naprosto přesnými čtvercovými stíny.

Biggles nad nimi dvakrát nízko přeletěl a všichni v letadle souhlasili, že to jsou jakési nádrže. Aby vyvrátili všechny pochybnosti, Biggles risknul přistání a doroloval k nim. Vystoupili a odpověď byla jasná. Předměty byly kanystry na benzín, jaké německá armáda užívala za války. Biggles jeden zdvihl a udiveně zvolal: „Je plný!“

Stáli a dohadovali se, jak se tam kanystry mohly tak záhadně dostat; nikde okolo nebyly stopy kol, když tu z díry v zemi přikryté křovím – Biggles se jí při přistávání opatrně vyhnul, myslel, že to jsou uschlé křoviny – vylezlo šest malých, scvrklých, hnědých mužíků, jejichž jediným oblečením byla malá kožená zástěrka. Nesli miniaturní luky, šípy a oštěpy a tvářili se nepřátelsky.

„Křováci,“ zašeptal Biggles. „Nehýbejte se. Hroty šípů natírají jedem.“ Vrátil kanystr na místo a zdvihl ruce, aby přibližující se domorodci pochopili, že není ozbrojen.

Nemohli se samozřejmě domluvit, nikdo z nich neznal řeč Křováků, a tak se snažili vysvětlit posunky, že kanystry nechťejí. Bylo to opravdu nutné, neboť malí mužící dávali jasně najevo, že kanystry jsou jejich.

„Měli bychom raději odletět,“ radil Bertie. „Na otrávené šípy nestačím, to tedy přísámbohu ne!“

„Vydrž chvíli,“ odpověděl Biggles. „Musíme se dostat k jádru věci.“

Zadíval se na Křováky, kteří ustoupili o pár yardů stranou, a ukázal si na ústa jakoby měl žízeň.

Na to se domorodci shlukli a živě brebentili. Pak zřejmě dosáhli shody a jeden z nich vytáhl malou vydlabanou tykev a otevřel kanystr se zručností, která svědčila o tom, že to nedělá poprvé. Nalil asi polévkovou lžící tekutiny.

Biggles si tykev vzal, opatrně usrkl a pak vypil. „Voda,“ řekl ostatním a s úsměvem tykev vrátil. „Sladká voda, opravdu voda, i když trochu zteplalá. To pořád nevysvětluje, jak se sem ty kanystry dostaly.“

„Těch chlapců se zeptat nemůžeme, nezbude nám než hádat,“ řekl Algy.

Biggles vyndal cigaretové pouzdro a všem domorodcům nabídl. Vzali si, ale bez valného nadšení. Křováci zřejmě věděli, co to je, jeden z nich vytáhl dýmku a nacistal do ní cigaretu i s papírem. Druhý vyndal ze své kožené brašny, zavěšené na provázku, plechovou krabici; ke Gingerovu údivu krabice byla téměř plná tabáku.

Neměli ani nemohli si nic říci, a tak se Biggles usmál a vydal se zpět k letadlu. Nedošel hned ke kokpitu, počkal až ho ostatní dojdou. „Nevím jak vy, ale mně to všechno připadá podivné,“ řekl jim. „Ti chlapíci mají kanystry, které jsou sice běžné v Severní Africe, ale v této oblasti jich moc není. Voda v nich je dobrá voda, ne taková, jakou byste čekali u lidí, kteří stráví polovinu dne vyssáváním vlhkosti z písku pomocí dutých rákosů. A té vody mají dost. Mají tabák – dobrý tabák; ne ten vysušený, co bývá na trhu. Nejméně

jeden z nich má novou dýmku. Dva se mohou pochlubit novými kapesními zavíracími noži. Jistě jste si všimli, že jeden má ve vlasech několik kroužků na záclony. Od koho dostali ty věci? V téhle divočině o ně sotva zakopnete.“

„Zřejmě jsou ve styku s nějakým bělochem,“ odpověděl Algy.

„Zřejmě je to správné slovo,“ souhlasil Biggles. „Kdo to je?“

„Protože Schultz žije nedaleko, je tím Ježíškem asi on.“

„To je možné, ale proč zahrnuje Křováky tímhle zbožím? Na Kalahari jich žije několik tisíc, a kdyby se to rozkřiklo, hemžilo by se to tu návštěvníky. Nebo si položíme otázku jinak. Jakou službu mohou Křováci prokázat Schultzovi, aby si vysloužili věci, které jsou pro ně hotové poklady –věci, které by jinak nikdy nezískali?“

„Třeba mu pomáhají chytat opice,“ navrhl Ginger.

„Myslíš? Ale kde jsou ty opice? Viděli jste tu někde jednu jedinou opici vykračovat si po žhavém písku? Ne. Najdete je v horských stržích a roklích, kde mají potravu, vodu a stín. Možná že se pletu, ale něco s těmi Křováky a opicemi mi nehraje.“

„Vím co myslíš,“ řekl rozvážně Algy. „Viděli jsme křováky. A teď bychom se měli podívat po opicích, to není špatný nápad.“

„Jistě,“ odpověděl stručně Biggles. „A po doktoru Schultzovi. Dáme se do pohybu.“

*

Najít sídlo doktora Schultze nebylo nijak složité. V oblasti, kde byl opravdový dům naprostou výjimkou, těch několik málo bylo vidět jako mouchy na bílém stropě. Nehledě na to, že dům obchodníka s opicemi nebyl žádná barabizna. Byl to důkladně postavený bungalow s řadou přístavků, a co víc i se zahradou a zeleným, obděláným kouskem půdy.

Poloha místa však ten zdánlivý zázrak vysvětlovala. Doktor Schultz žil v koutě údolí, kam zřejmě stékala voda ze zvrásněných kopců po obou stranách, voda, bez které by podnik nemohl existovat.

Stopy kol v písku mimo travnatý povrch mluvily také samy za sebe. Vedly k budově ze dřeva a vlnitého plechu, dosti velké, aby se do ní vešlo letadlo. Asi pět Hotentotů, kteří se tam pohybovali, přestalo pracovat a hledělo vzhůru. Biggles přistál podle stop, roloval jak mohl nejbliže k bungalovu a vypnul motor.

Sotva všichni vystoupili z letadla, spatřili přicházet dva bělochy. Jeden byl starší, pohledný muž, asi padesátiletý, zřejmě doktor Schultz. Jeho společník byl světlavý asi dvacetiletý mladík.

„Doktor Schultz?“ optal se Biggles, když se setkali.

Starší muž se lehce uklonil. „K vašim službám,“ řekl. Mluvil s lehkým cizím přízvukem.

Biggles představil sebe a svou posádku aniž by samozřejmě zmiňoval jejich policejní hodnosti. „Jsme v této oblasti pracovně, ve službách vlády, a když jsme spatřili tuto oázu v pustině, nemohli jsme odolat ji navštívit,“ vysvětlil. „Samozřejmě jsme věděli, že tu někde žijete.“

„Věděli jste to?“ zeptal se klidně Schultz.

„Když má člověk letět přes takové končiny, zjistí si přirozeně, jaké jsou tu možnosti přistání, kdyby měl potíže,“ odpověděl Biggles pohotově. „Tuším, že máte letadlo.“

„Ano, užívám ho pro svůj podnik,“ potvrdil doktor. „Toto je můj pilot, Herr Leffers. Jistě pochopíte, že míváme zřídka kdy návštěvu a o to jsou ti, co k nám zavítají, vítanější. Pojd'te dál a dovolte mi, abych vás pohostil co nejlépe, tak jak to můj dům dovoluje.“

Letci následovali hostitele do bungalowu – Ginger, je dlužno přiznat, cítil určité napětí. Přestože si ještě neudělal o doktoru Schultzovi přesnou představu, nepochyboval o tom, že pouze 'ostrý' muž by se rozhodl zahrabat na tak opuštěném a nepřívětivém místě, jako je poušť Kalahari. Doktor byl nade vše pochybnost kultivovaný člověk a měl osobní kouzlo, které tak často doprovází vzdělání.

Značný hluk, který přicházel z hangáru, rozpoznal Ginger jako skřek opic.

Doktor se o nich právě zmiňoval. „Předpokládám, že víte, čím se zabývám,“ zeptal se s úsměvem.

Biggles se rovněž usmál: „Kdybychom nevěděli, domysleli bychom se.“

Doktor je uvedl do pohodlně zařízeného obývacího pokoje vyzdobeného trofejami z loví na divoké šelmy. Na zdech byla spousta antilopích paroží a podlahu pokrývaly kůže lvů a leopardů.

Během oběda se konverzace zcela přirozeně stočila na doktorovo neobvyklé zaměstnání. Hovořil o své práci bez zábran. Až do války

pracoval na výzkumu opicích žláz aplikovaném na lidský organizmus. Tomu samozřejmě učinila válka konec, opice byly v Německu nedosažitelné. Po válce chtěl ve své práci pokračovat a založil zde, v místě, kde bylo možno snadno a levně získat opice, laboratoř a operační sál. Záhy zjistil, že po opicích je velká poptávka jak ze strany zoologických zahrad, tak lékařských ústavů, které dělaly podobný výzkum jako on, a tak je začal dodávat na trh obvyklými cestami. Pak se objevila atomová bomba. Poptávka po opicích pro výzkum následků radioaktivního ozáření prudce stoupla. On sám nemohl zajistit velké dodávky, a tak, aby ušetřil čas a ztráty při přepravě po moři, začal s leteckým transportem. Prostě obchod s opicemi začal vynášet. Doktor Schultz vyprávěl vše naprosto otevřeně, takže Ginger opravdu neměl o čem pochybovat.

Doktor jim dále řekl, že nechytá opice sám. Nosí mu je Hotentoti, kteří je umí výborně chytat. Přinášejí několik druhů. Bere je všechny a platí domorodcům penězi nebo zbožím, podle jejich přání. Ale nyní, kdy se situace po válce v Německu uklidnila, uvažuje o tom vrátit se v brzké době domů.

Na otázku jaké má letadlo odpověděl, že jeho stroj je upravený válečný Dornier, vybavený klecemi, do kterých se vejde pro jeden náklad až šedesát opic. Letadlo je doveze do jeho skladu v Alžíru, odkud jsou rozváženy pravidelnými leteckými linkami. Právě teď má připraven jeden náklad. Leffers s ním poletí následující den na sever.

„Máte nějaké problémy s kalaharskými Křováky?“ zeptal se Biggles. „Říká se, že jsou někdy obtížní.“

Doktor zavrtěl hlavou. „Ne. Vůbec sem nechodí. Nemají k tomu žádný důvod. Chcete se podívat na moje opice? Budeme je muset začít brzy nakládat, aby Leffers mohl s rozbřeskem odstartovat.“

Biggles i ostatní projevíli zájem, a tak se vydali k velkému hangáru, který, jak zjistili, nesloužil jen jako hangár, ale také jako zvěřinec. U vnitřních stěn byly postaveny klece plné opic. Jeden nebo dva větší druhy byly připoutány slabými řetízky k lavicím. Biggles se zastavil před zvířetem s šedou maskou a dlouhým ocasem. Na ramenou měla opice ob vaz a bylo komické, jak pateticky samu sebe lituje. Jako ostatní měla na krku štítek.

„Co se jí stalo?“ zeptal se Biggles.

„Ten hlupák se zranil o plot, když chtěl utéct, ale už je v pořádku,“ vysvětlil jim doktor. „Jak vidíte, ošetřil jsem ho. Opice s šedou maskou jsou odolnější a dostávám za ně nejvíc.“ Šel dál.

Biggles prostrčil ruku mřížovím klece a opici pohladil. Ta se po něm ohnala, vycenila na něho zuby a málem ho kousla.

Doktor se prudce otočil. „To od vás bylo pošetilé,“ pokáral vážně Bigglese. „Jsou to divoká zvířata, žádní mazlíčci. Mohla vás kousnout. Opice dovede ošklivě zranit.“

„Promiňte,“ řekl zaraženě Biggles. „Byla to ode mne hloupost. Mohl bych si toho chudáka koupit? Zalíbil se mi.“

„Bohužel ne. Už je prodaný,“ omlouval se doktor.

Prohlídka skončila. Doktor Schultz naznačil, že budou muset spolu s Leffersem začít nakládat do letadla, a tak se letci rozloučili. Schultz je doprovodil k letadlu. Biggles mu poděkoval za pohostinnost a za chvíli již startoval. Letěli do Windhocku a tam Biggles nechal okamžitě doplnit nádrže.

Ostatní byli udiveni. „Nač ten spěch?“ zeptal se Ginger.

„Letíme okamžitě dál.“

„Kam, dál?“

„Domů, ale na cestě se zastavíme v Alžíru. Chci se tam dostat dříve než Leffers. Tady jsme skončili. Jen ještě musíme poslat telegram Marcelu Brissacovi z francouzské Sureté a požádat ho, aby se s námi v Alžíru sešel.“

Ginger se ozval první. „Snad nechceš říct – ty si myslíš – že Schultz má něco společného s pašováním diamantů?“

„Jsem si tím naprosto jistý. Doufám, že se mi podaří to dokázat.“

„Jestli jsem v životě viděl někoho se chovat přirozeně a bez známky přetvářky, tak to byl Schultz,“ prohlásil Algy.

„Je na čase, abyste si uvědomili, že tomu tak právě často bývá,“ zavrčel Biggles.

„Kdo veze kameny – Leffers?“

„Neřekl bych. To by nešlo. Někdy prohledávají i piloty.“

„Tak kdo?“

„Opice s šedou maskou. Kdo by prohledával opici?“ Biggles se zasmál. „Už se těším, jak se bude tvářit kapitán Raymond, až mu to povím.“

„Počkat! Pomalu, pomalu, starý brachu! Proč si to myslíš?“ vložil se Bertie. „Chci říct jestli hádáš – nebo střílíš naslepo?“

Biggles si zapálil cigaretu a zvažněl. „Tak zaprvé: Schultz řekl, že k němu Křováci vůbec nechodí. To byla lež. Ti, které jsme viděli v poušti, u něho byli. V domě jsem viděl krabici dýmek, nožů a cetek stejných, jako měli Křováci. Protože nevěděl, že jsme ty chlapíky viděli, Schultz před námi to zboží nemusel schovávat. Proč lhal? Řekl bych asi proto, že mu Křováci nosí diamanty a nechce být s nimi spojován. Nepochybuji o tom, že s opicemi opravdu obchoduje, ale to mu nevynese tolik jako diamanty. Jestliže chce tedy Schultz jít do důchodu, což mu věřím, diamanty by mu mohly usnadnit cestu k blahobytu v jeho otčině.

„Ale jakou roli v tom hraje opice s šedou maskou?“ zeptal se Ginger.

„Slyšeli jste, že jsem ji chtěl koupit. On by ji neprodal. Proč ne? Moje peníze jsou stejně dobré jako peníze kohokoliv jiného. Věděl jsem, že neprodá – byl bych vypadal hloupě, kdyby prodal.“

„Už chápu. Kameny jsou v obvazu.“

„Uvažoval jsem také tak, ale mýlil jsem se. Proč si myslíte že jsem riskoval kousnutí a zvíře pohladil? Vsadím se, že až to zvíře dorazí do Anglie a dostane se k muži jehož jméno je na cedulce, kterou má pověšenu na krku, nebude už mít na sobě obvazy. Nebude jich zapotřebí.“

„Proč?“

„Protože rána na jeho rameni je již prakticky zahojená.“

„Rána, kterou si ta opice udělala, když se pokusila o útěk?“

„Ne. Žádný útěk. Rána, kterou udělal doktor Schultz, když ji operoval a vložil jí pod kůži diamanty. Jestliže to, co jsem nahmatal, nebyly diamanty, pak té opici začíná na rameni vyrůstat šeredná řádka nežitu. Tak a nabereme rychlost. Máme před sebou ještě dlouhou cestu.“

*

O dva dny později, v devět hodin ráno, přistál Halifax na velkém mezinárodním letišti v Alžíru. Marcel Brissac, Bigglesův protějšek ve stejné funkci ve Francii, ho očekával. Byl v civilu.

„Co se děje, stará vojno?“ zeptal se.

„Někde si sedneme, dáme si kávu a budeme při tom pozorovat přistávající letadla,“ odpověděl Biggles. „Všechno ti povím.“

Seznámil Marcela se vším, co se udalo, a pokračoval: „Nejen že jsem považoval za nutné, abys o všem věděl; potřeboval bych také tvou pomoc v případě, že by diamanty byly vyloženy v Paříži. Ten pilot, Leffers, nás zná, a kdyby nás tu viděl, mohl by se dovtipit, že je sledován a změnit svůj plán. Měl by tu být každou chvíli. Až přistane, nespust' oči z opic a sleduj, co s nimi bude. Pohlídej hlavně toho opičího fešáka s šedou maskou a dlouhým ocasem. Podle cedulky na krku má letět do Londýna, ale chci si být jist, že nic nebylo změněno. Na tom, co bude s ostatními, mi nijak nezáleží. O tom rozhodni sám, ale sleduj opice s šedými maskami, kdyby byly odeslány na nějakou adresu ve Francii. Už přistává Dornier. Dej se do práce.“

„Zut! *Quelle affaire!*“ zamumlal Marcel, když odcházel. „Počkej tu na mne.“

Ostatní se za ním dívali, jak jde k letadlu, které teď rolovalo po ploše letiště. Uviděli kryté nákladní auto, které přijelo k letadlu, dívali se, jak do něho překládají opice a sledovali, jak opět odjíždí. Potom letištní dodávka odvezla jednu klec do zavazadlové haly, ale netroufli si jít blíž.

Chvíli trvalo, než se Marcel vrátil. Během čekání Biggles sestavoval text telegramu kapitánovi.

Když Marcel vtrhl dovnitř, usmíval se. „Všechno jde jako po drátku,“ hlásil. „Všechna ta *zvířátka* byla odvezena do skladu. Vaše opice s šedou maskou pokračuje příštím letem Air France do Londýna. Odlétá za hodinu. Podle štítku na krku je určena muži jménem Schultz a má být převzata na letišti v Londýně.“

„Výborně,“ řekl Biggles a vstal. „Kde má letadlo do Londýna mezipřistání?“

„V Marseilli a v Paříži.“

„Je rychlejší než my, musíme hned vyrazit, abychom tam byli první. Myslím si Marceli, že bys měl letět tím letadlem až do Paříže a dohlédnout, aby nám neprovedli nějaký podraz – aby nevyložili opici s šedou maskou během cesty. Kdyby se to stalo, další je na tobě.“

Jinak nech zvíře dorazit do Londýna.“

„Musím se vrátit do Paříže, a tak bych stejně letěl tímhle letadlem,“ souhlasil Marcel.

„Pošli za mne, prosím, hned tenhle telegram,“ požádal Biggles. „Je pro Raymonda z Yardu.“

„*Certainement.*“

„To je všechno. Tak hodně štěstí. Díky, Marceli.“

„Au revoir. Bon voyage.“

Cestou k letadlu se Ginger zeptal: „A co karanténa? Chci říci, jestli ten chlapík Schultz může jen tak přijít a vyzvednout si opici s šedou maskou? Vím o předpisech týkajících se psů, ale co ostatní zvířata?“

„Nemyslím, že by měl Schultz nějaké problémy při okamžité přejímce opice,“ odpověděl Biggles. „Každopádně by bylo o zvíře na letišti postaráno. Teď, když vzduchem cestuje tolik zvířat, mají vyhrazeny i vlastní čekárny. Některá místa určená především pro zvířata v tranzitu jsou spravována Ligou na ochranu zvířat. A mimo to, zoologické zahrady a výzkumné ústavy jsou samy o sobě považovány za karanténní stanice!!“

Spěšně nastoupili do Halifaxu a za pár minut byli ve vzduchu, směr Londýn.

Na letišti je čekala skupina lidí. Byli v ní kapitán Raymond, inspektor Gaskin, několik policistů v civilu a policejní lékař, všichni z Yardu. Přítomen byl také vysoký důstojník Státního výboru pro cla a daně a zástupce Ligy na ochranu zvířat.

„Dostal jsem tvůj telegram,“ hlásil kapitán. „Co to proboha všechno znamená?“

„Je to docela jednoduché,“ odpověděl Biggles. „Čekám balíček diamantů. Měl by dorazit letadlem z Paříže asi za dvacet minut.“

„Ale proč jsi u čerta chtěl lékaře?“

„Protože bez něho bychom se k diamantům těžko dostali.“

„Viděl jsi ty diamanty?“

„Ne. Ale myslím, že vím kde jsou.“

„Kde?“

„Pod kůží jedné opice. Protože nejsem lékař, myslel jsem si, že bychom tu raději měli nějakého mít.“

Kapitán zíral. „Proč jsi tu opici nezabavil?“

Biggles se pousmál. „Domnívám se, že bude lepší chytit muže, který si pro ni přijde. Konec konců ta opice nemá nejmenší tušení, že něco pašuje. A je tu malý problém. Kdybychom toho muže nechali, aby si opici vyzvedl, už bychom ji a ani diamanty asi nikdy neviděli. Předpokládám, že by neztrácel čas a to ubohé zvíře by zabil, aby se dostal ke kamenům. Naopak, jestliže provedeme lékařský zákrok na opici tady, budou diamanty naše.“

„Rozumím,“ řekl kapitán pomalu. „Dám si pozor, abych neztratil to zvíře z očí. Budou-li náš lékař a inspektor Ligy na ochranu zvířat souhlasit, opici prohlédneme tady, v čekárně pro zvířata. Komu je adresována?“

„Muži jménem Schultz, pravděpodobně je to příbuzný muže stejného jména, který žije v Jižní Africe a s opicemi obchoduje. Odtamtud sem zvíře přicestuje.“

„Aha!“ vydechl kapitán. „Už mi svítá.“

Muži v civilu, kteří před tím odešli, se vrátili a sdělili, že si pro opici přijel nějaký muž autem.

„Necháme ho ji převzít a pak uvidíme co nám řekne,“ prohlásil kapitán. „Letadlo z Paříže přistává. Nechtě to teď na mně.“

Velký stroj dosedl. Pasažéři vystoupili a zaplnili příjezdovou halu i celní prostor. Zavazadla byla vyložena. Jedna velká dřevěná klec byla postavena stranou. Objevil se muž a postavil se vedle ní. Kapitán a jeho skupina k němu přistoupili.

Kapitán řekl zdvořile: „Promiňte, je tato opice určena vám?“

„Ano.“

„Chcete si ji hned odvézt?“

„Ano.“

„Lituji, ale to nemůžete. Musí být nejprve vyšetřena, nemá-li nějakou infekční nemoc. Mám zde doktora.“

„Nikdy jsem ale takové potíže neměl,“ protestoval muž.

„Hm. Takže jste už někdy opice přejímal?“

„Občas.“

„Odkud?“

„Z Jižní Afriky. Posílá mi je můj bratr.“

„Ah tak. Nebude to dlouho trvat,“ řekl přátelsky kapitán a pokynul

několika nosičům, aby klec odnesli do čekárny pro zvířata. „Chcete-li, pojďte s námi,“ pozval muže.

Za pár minut byli všichni uvnitř. Doktor opatrně přejel po opici rukou. „Ale! Pozor!“ podivil se. „Copak to je za bulky?“

„Bulky?“ opakoval Schultz jako ozvěna.

„Obávám se, že se na to budeme muset podívat,“ řekl policejní lékař. „Mám s sebou anestetikum.“

Schultz, který začal ustupovat ke dveřím, zjistil, že se mu do cesty postavil urostlý inspektor Gaskin.

Kapitán změnil tón. „Musím vám sdělit, že jsem policejní důstojník a mám důvod se domnívat, že toto zvíře bylo užito k pašování drahých kamenů. Máte k tomu co říci?“

Schultz se zhluboka nadýchl. Pokrčil rameny. „Bude lepší, když řeknu pravdu. Opice má pod kůží diamanty.“

„Vnikl k vám do bytu nedávno zloděj?“ pokračoval kapitán ve výslechu.

„Ano.“

„Tak jemu můžete poděkovat za to, že se vám rozpadl dobře fungující leč neodpuštělný způsob pašování.“

„Mám vyjmout diamanty?“ zeptal se lékař.

„Jistě, bude to tak lepší,“ odpověděl mu kapitán.

*

Je snadné si představit, jak tento důmyslný pokus jak se vyhnout celním poplatkům skončil. Schultz – ten v Anglii – dal rozumně přednost přiznání, což byla polehčující okolnost, ale nemohla ho zcela zprostit viny. Vypověděl, že jeho bratr v Africe byl skutečně výzkumník a teprve nedávno podlehl pokušení koupit za pakatel diamanty, které Křováci někdy nalézají na poušti Kalahari. Dále řekl, že vydělané peníze si nenechává pro sebe, ale věnuje je charitativní organizaci v Německu pečující o invalidní německé vojáky. To bylo potvrzeno. Stanul před soudem den po svém zatčení a musel zaplatit vysokou pokutu. To a skutečnost, že o diamanty přišel, považovala porota za dostatečný trest.

Jeho bratr v Jižní Africe měl štěstí, že se nedostal do rukou jihoafrické policie. Bylo by se mu dařilo zle. Jestli on a pilot Leffers pojali podezření a dostali strach nebo zda ho bratr stihl varovat včas,

se nikdo nedozvěděl. Když dorazila policie k Schultzovu bungalovu, byli oba pryč a už je nikdo nikdy nespatriil. Lze předpokládat, že uprchli v Dornieru do Německa, za což mohly být opice v okolí, i když to nevěděly, vděčny Bigglesovi.

Dnes, jdete-li do zoologické zahrady, všimněte si opice s šedou maskou a dlouhým ocasem. Cítí se důležitá a je to proto, že je jediná z cestující smečky, která vezla celé jmění v diamantech a dožila se toho, že o tom může vyprávět.

William Earl Johns

BIGGLES A POKLAD MADAGASKARU

Z anglického originálu Biggles and the Pirate Treasure
přeložila Jana Šimková

Obálku navrhl a zpracoval Josef Pinkava
s využitím motivu Zdeňka Buriana

Ilustroval Pavel Andrýsek

Vydalo nakladatelství Riopress Praha,
jako svoji 137. publikaci

První vydání

Odpovědný redaktor Jaroslav Kalát

Vytiskla Příbramská tiskárna s. r. o.

ISBN 80-86221-04-0